

Ác Quỷ Bên Em

Contents

Ác Quỷ Bên Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	16
4. Chương 4	19
5. Chương 5	21
6. Chương 6	24
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	31
10. Chương 10	32
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	38
15. Chương 15	39
16. Chương 16	43
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	50
20. Chương 20	52
21. Chương 21	58
22. Chương 22	59
23. Chương 23	61
24. Chương 24	66
25. Chương 25	70
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	75
29. Chương 29	77
30. Chương 30	79
31. Chương 31	82
32. Chương 32	86
33. Chương 33	89
34. Chương 34	89
35. Chương 35: Chương 35 (end)	94
36. Ngoại Truyện	96

Ác Quỷ Bên Em

Giới thiệu

Nội dung câu chuyện Ác Quỷ Bên Em xoay quanh nhân vật Vy Vy, là con gái của gia đình giàu có bậc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-quy-ben-em>

1. Chương 1

CHAP 1: Ác quỷ bên em.

Diệp Vy lao như bay từ trong ngôi biệt thự ra đường. Muộn mất rồi. Không kịp giờ mất. Lần khai giảng thứ 12 trong đời học sinh. Lần khai giảng cuối cùng của đời học sinh. Không khéo lại thành lần đi muộn vào khai giảng thứ 12 mất.

-"Từ từ đã con." Mẹ cô gọi với theo.

Mặc kệ. Cô cứ chạy như bay với mẩu bánh mì gặm dở trên miệng. Mặc dù cô xinh đẹp. Mặc dù cô quý phái. Mặc dù cô cá tính. Thế nhưng với hình tượng miệng còn chưa xử hết được mẩu bánh mì, tóc tai rối rối, đồng phục chưa kịp là thế này, chắc chẳng có ai để mắt tới được mất. Nhưng mặc. Cô không muốn lần cuối khai giảng thảm hại.

Sân trường ồn ào, người qua kẻ lại. Mấy bác nhân công đang chuẩn bị cho buổi lễ. May mà còn kịp. Chỉ còn một phút nữa là chuông reo. Vy Vy cúi gập người, thở dốc. Nếu đi bằng chiếc Ferrari của cô thì sẽ nhanh hơn nhiều. Thế nhưng sẽ lộ ra cô là con nhà giàu mất. Chẳng đáng chút nào. Vy Vy ôm lấy ngực. Cô còn phải tìm lớp nữa. Chết mất thôi. Ngôi trường Thiên du nhỏ xíu này cũng đủ để người ta bỏ cả hơi tai tìm lớp.

Vy Vy bắt đầu nhịp nhàng lại hơi thở. Cô nhìn quanh. Ngôi trường cô đã theo học hai năm nay. Chỉ còn năm cuối thôi. Dù nói huých tẹt ra là chẳng đủ để chứa tài năng của cô nhưng cũng đủ để cô luyện tiếc.

Chẳng phải Vy Vy kiêu ngạo gì. Quả thực Vy Vy là Siêu thiên tài của Thiên Du. Chỉ số IQ 150. Con số ngất ngưỡng thường làm thầy cô mới tới tưởng là trường cô đánh nhầm. Nhưng chỉ qua một buổi dạy, ai cũng đều phải nhìn Vy Vy với con mắt khâm phục đến choáng ngợp. Sao ông trời lại ban cho con người này cả sắc đẹp lẫn tài năng vậy chứ?

Vy Vy hồi hải chạy ngược xuôi trong sân trường. Đâu ấy nhỉ? Chỉ có 42 lớp thôi. Sao mà vất vả tìm thế?

-"Vy Vy!!!" Tiếng một con nhóc hét lên. Vy Vy lập tức quay ngoắt về phía đó. Diễm My đang rít rít vẫy tay cô. Mặt tươi rói. Diễm My là cây thông tin siêu đỉnh của trường. Là bạn từ nhỏ của Vy Vy. Vy Vy và My My. Hai cái tên nổi tiếng trong giới thượng lưu đất Hà thành. My My cũng giống Vy Vy. Không thích mang mác con nhà giàu. Thế nên một mực đòi tới học cùng Vy Vy. Mặc cho bố mẹ cô phản đối.

Vy Vy cười tươi. Cuối cùng cũng tìm được. Hoá ra lớp của cô ở giữa sân trường. Người đông quá, hoa cả mắt. Cô chạy vội tới chỗ My My mà không để ý một dáng người cao cao.

-"Ồi!"

-”Á!”

2 con người, một trai một gái, chần vào nhau rồi ngã. Nếu là 2 người khác thì chắc chẳng ai bận tâm. Nhưng đây lại khác. Một Vy Vy nổi tiếng, một Ken Vừa chuyển tới cũng nổi tiếng nốt. Chỉ vừa chuyển tới lúc học hè, nhưng Ken đã nổi tiếng khắp trường. Một người không để ý những tin đồn như Vy Vy cũng biết Ken. Khuôn mặt lạnh lùng nhưng có sức nóng làm tan chảy mọi trái tim của phái đẹp. Vy Vy đứng dậy, mặt hoảng hốt, đưa tay định kéo Ken dậy, miệng rồi rít xin lỗi. Mặt Ken đang nhăn nhó lạnh băng. Nhưng một thoáng ngỡ ngàng khe vụt qua khuôn mặt Ken. Vy Vy cũng ngẩn người. Đẹp như Thiên Thần vậy. Nhưng chỉ một thoáng sau, Ken đã gạt phắt tay Vy Vy, đứng dậy phủi phủi đồng phục rồi đi thẳng.

-”Sao lại có người vô duyên thế chứ?” Vy Vy khẽ nhăn mặt. Nhưng rồi cô cũng gạt ngay ý nghĩ đó, mặt tươi cười chạy tới chỗ My My.

-”Cậu không sao chứ?” My My hỏi. Lúc này thấy bạn cô ngã, cô đang định chạy lại đỡ bạn dậy. Nhưng nhìn thấy nạn nhân của con bạn than thì không bước nổi nữa. Chẳng trách ai cũng khen. Đẹp trai thế cơ mà. Vy Vy chạy lại chỗ cô rồi thì cô mới chột tỉnh

-”Không sao” Vy vy cười.

Vừa xong buổi lễ, Vy Vy cùng My My lê lét vào lớp, thả người một cái phịch vào chỗ ngồi quen thuộc từ hôm học hè, thở gấp. Khai giảng thôi mà cũng mệt dữ.

-”Biết mệt thế này tớ đã chẳng phá lệ. Nốt muện khai giảng 11 năm. Năm nay có là gì.” Vy vy nằm bẹp xuống bàn, than thở

-”Đúng là mệt thật.” My My cũng nằm lăn ra. Quay mặt vào Vy Vy. “Tớ cứ tưởng cậu không phá lệ nên không qua gọi. Ai ngờ cậu vẫn tới.”

Vy Vy thở dài. Cũng may chỉ còn một năm. Năm sau không có cơ hội đi học nữa. Ba của cô chưa gì đã ấn định năm sau cô sẽ vào công ty học hỏi, chuẩn bị tiếp quản công ty. Nghĩ tới chuyện này là Vy Vy đâm chán. Thôi thì, còn một năm nữa, cố tận hưởng.

Chỉ 5 phút sau, lớp đã được lớp trưởng ổn định. Cô chủ nhiệm bước vào lớp, mặt tươi rói. Chủ nhiệm lớp A1 này năm nay là năm thứ 3. Cô chưa bao giờ ưng ý về lớp như vậy. Dù phá nhưng rất ngoan. Nghe có vẻ đối lập nhưng cái lớp này đúng thật như thế.

-”Cả lớp ổn định cũng nhanh ghê nhỉ. Hôm nay sẽ có bất ngờ cho lớp đây.”

-”Gì vậy cô?” Cả lớp nhao nhao. Nhưng cô chỉ nháy mắt

-”Hôm nay có 2 học sinh chuyển sang lớp mình

-”Ui đời.” cả lớp nguýt dài. “Tuởng gì chứ...”

Cô chủ nhiệm không nản lòng. Vẫn cười tươi.

-”A” Cô chủ nhiệm khẽ kêu. “Tới rồi.”

Cả lớp hướng ra ngoài theo ánh nhìn của cô. Hai con người bước vào lớp, chói lòà. Nữ sinh trong lớp nín thở. Vy Vy thì đưa tay che mắt

-”Cái gì mà chói vậy nè?”

Không chói sao được. Đường đường là 2 nam sinh được đề cử là hot nhất của Thiên Du chỉ sau mấy ngày tới đây, ánh hào quang xung quanh hai con người này chói không tả nổi.

-”Hai em tự giới thiệu đi.” Cô giáo tươi cười.

-”Mình là Vương Tử. Mọi người cứ gọi mình là Avi. Sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều.” Cậu chàng có khuôn mặt ấm như ánh mặt trời lên tiếng, kèm theo một nụ cười làm cho tất cả các bạn học sinh nữ ngây ngất.

-”Ken.” Cậu chàng còn lại chỉ lạnh lùng nói một câu. Thế nhưng ánh mắt lạnh băng dường như thu hút không kém. Nữ sinh nín thở, hồi hộp. Nam sinh dù ghen tức thấy rõ nhưng không ai nói gì.

-”Được rồi. Chỗ ngồi của 2 em tự chọn nhé. Cô còn có tiết ở lớp khác. Lớp nhanh chóng ổn định để học nhé.” Cô giáo phá tan bầu không khí ngộp thở rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Ken chẳng nói chẳng rằng, từ từ đi xuống cuối lớp, ngồi phịch xuống...cạnh Vy Vy. Một bàn có thể có 4 học sinh ngồi. Bàn của Vy Vy bây giờ mới chỉ có 2 người. Thêm Ken là 3. Avi mỉm cười. Cậu nhóc không suy nghĩ nhiều, đi xuống bàn của Vy Vy với My My, nói với My My ngồi cạnh Vy Vy đang há học miệng.

-”Bạn ngồi ngoài, nhường chỗ cho tôi ngồi trong được chứ?”

Tất nhiên, My My cứng đờ đứng lên nhường chỗ. Quả thật quá dễ bị dẫn dụ. Thế là, thứ tự bàn của Vy Vy, trong cùng là Ken, tiếp đến là Vy Vy, Avi rồi My My.

Mặc cho sự thay đổi, theo Vy Vy, là Không-đáng-bạn-tâm này, Vy Vy im lặng, lời sách vở từ trong chiếc cặp xinh xinh ra.

-”Này.” My My khều tay Vy Vy lúc đi bộ về nhà. Trưa nay con bé bảo sẽ sang nhà Vy Vy ăn cơm.

-”Sao?” Vy Vy, lúc đó đang nghiền ngẫm cuốn tiểu thuyết bằng tiếng anh, lên giọng nhặt nhẹo đáp lại.

-”Bọn mình rất rất có phúc đấy.”

-”Phúc gì cơ?”

-”Được ngồi cạnh hai hotboy chẳng phúc là gì.”

-”Đó là cậu thôi.” My My nhún vai, nhặt giọng. Cô chẳng quan tâm hotboy hót rác gì hết. Hot cũng chẳng phải của mình. My My biết tính bạn nên cũng im lặng, mắt mơ màng về cõi xa xăm mà ai cũng biết là ở đâu đấy.

-”Bác Lan ư vầu của cháu ời ời.....” cửa vừa tự động mở ra, My My đã hét lên ông ổng. Lại chiêu nịnh nọt cũ. Vy Vy chẳng lạ lẫm gì. Mẹ cô thì mãi không chán mấy câu mật ong của My My, vừa nghe tiếng con bé đã ló cổ ra ngoài, cười tươi rói.

-”My My hả? Vào đây cháu, bác sắp nấu xong rồi.”

-”Woa.....” My My kêu lên phấn khích, chạy tuốt vào trong nhà. “Bác ơi để cháu ném cho.”

Vy Vy bật cười trước cái cảnh nịnh đầm của My My. Cô chào mẹ rồi lên phòng, mắt vẫn không rời cuốn tiểu thuyết. Bước vào phòng, Vy Vy tổng ngay cái cặp lên giường, đang định đổ người xuống chiếc giường êm mềm quen thuộc thì chân của cô dẫm lên một vật lạnh lạnh. Mắt Vy Vy rời khỏi trang tiểu thuyết, dời xuống dưới chân.

Một chiếc nhẫn màu đen láy nằm dưới chân cô. Chiếc nhẫn rất đẹp, rất tinh xảo. Không biết của ai thế nhỉ? Vy Vy im lặng, thắc mắc. Cô định lên tiếng hỏi mẹ, nhưng rồi lại suy nghĩ gì đó, lắc đầu, rồi cũng nhặt chiếc nhẫn lên cho vào ngăn tủ.

.....

Ken uể oải ngáp dài trên chiếc ghế màu đen. Căn phòng rộng thênh nhưng chỉ độc một màu đen nhưng lại chỉ có độc một chiếc đèn treo lung linh. Căn phòng khá tối, đúng gu của ác quỷ. Ken duỗi dài đôi chân, thoải mái thật. Đang định nhắm mắt đánh một giấc thì bụp một tiếng, một dáng người nhỏ bé hiện ra làm Ken nhúm mày.

-”Lần trước đã bảo đừng làm phiền lúc ta đang nghỉ kia mà.”

-”Dạ...Dạ...” Tên nhóc kia lắp bắp. Mặt tái mét, 2 chiếc răng nanh con con ẩn hiện như sợ hãi.

-”Có gì thì nói đi.”

-”Thưa hoàng tử...”

-”Đừng gọi hoàng tử.”

-”Dạ. Thưa thiếu gia. Thần vừa phát hiện ra một linh hồn lang thang.”

-”Thì sao?”

-”Thiếu gia.” Tên kia hoảng hốt. “Cậu quên nhiệm vụ thực tập rồi sao?”

-”Ta có bị thiếu năng đâu mà động chút là quên”

-”VẬY...VẬY cậu sẽ bắt nó lại chứ Ạ? Chỉ khi có đủ 100 linh hồn thì cậu mới có thể thành Quỷ Vương.”

-”Nhưng ta chẳng ham hố gì hết.”

-”Thiếu gia!” Câu nói của Ken dường như quá sức chịu đựng của tiểu yêu Kun. Cậu ta hét lên làm Ken hơi nhăn mặt

-”Ta đi là được chứ gì? Thật là chuyện.” Ken làu bàu rồi cũng đứng dậy. Tên Kun này chẳng bao giờ cho cậu nghỉ ngơi. Mệt mỏi thật. Ken với tay lấy chiếc mặt nạ màu đen đeo vào, ngay lập tức, một tấm áo choàng cũng màu đen quàng lấy Ken. Nhưng Ken bỗng thấy, có gì đó không ổn. Cậu giật mình, nhìn xuống ngón tay áp út. Chiếc nhẫn biến mất rồi.

.....

-”Ăn nhiều vào My My.” Mẹ Vy Vy tươi cười gấp thức ăn cho My My. Vy Vy làm vẻ mặt giận dữ.

-”Mẹ. Con là con hàng xóm hả?”

Mẹ Vy Vy bật cười.

-”Con bố mày đây chứ. Ngày nào mẹ chẳng gấp cho con ăn. Hôm nay My My tới, phải đối xử như khách quý chứ.”

My My nghe thấy cười tí mắt. Đang bận nhòm nhào nên cô bé chỉ đưa một ngón tay tỏ ý đồng tình với mẹ Vy Vy như trêu tức Vy Vy. Nhìn bạn như thế Vy Vy cũng bật cười.

Ăn xong, mẹ Vy Vy đưa thức ăn vào công ty cho bố cô. Còn My My thì lên phòng Vy Vy quây tung bùng. cô bé nhảy nhót lung tung trên chiếc giường thân yêu của Vy Vy làm cho Vy Vy cũng phải rên rỉ thay cho chiếc giường. thế này thì chẳng mấy chốc có giường mới mất.

Sáng hôm sau tới lớp, Vy Vy với My My đã nhìn thấy một cảnh tượng khá hay ho. Avi chưa đến lớp. mấy cô bé đang đứng vây lấy Ken, rối rít.

-”Anh Ken. Anh ăn sang chưa? Em có cơm hộp đây này.”

-”Anh Ken. Anh đẹp trai thật đấy. Em rất hâm mộ anh.”

-”Anh Ken. Nhìn anh mệt mỏi thật. Em mát xa cho anh nhé.” Vy Vy bật cười với cô bé đang loay loai định mát xa cho ken. Con bé này cũng có trí tưởng tượng phết. Nhìn mặt Ken chỉ có thể thấy một chữ lạnh thôi. Có thấy chữ mệt đâu. Nhưng Con bé kia chỉ vừa đưa tay ra, Ken đã lờ mắt nhìn nó. Có thể nói là ánh mắt khá đáng sợ. Làm con bé kia đứng hình. Mấy con bé con lại cũng im thin thít. Ken lạnh lùng buông một câu.

-”Đừng làm bẩn vai tôi.” Rồi cậu đứng dậy

Cả bọn há hốc miệng. Cả My My cũng há hốc miệng. không ngờ lạnh tới mức này. Ken bước ra khỏi lớp , ánh mắt khinh bỉ. Nhưng cậu chỉ vừa mới đi qua chỗ Vy Vy và My My thì một cánh tay chặn cậu lại.

Ken nhướn mày, Vy Vy quắc mắt

-”Cậu không nên xúc phạm người khác như thế.” Vy Vy nghiêm giọng. Ken thoáng ngạc nhiên. Nhưng sau đó lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng.

-”Không liên quan tới cô.” Nói rồi cậu gạt cánh tay Vy Vy. Nhưng cô bé ngay lập tức nắm lấy cánh tay cậu. Lạnh. Vy Vy thoáng rùng mình. Cánh tay Ken rất lạnh. Như là tay của...

Tử Thi.

-”Làm gì vậy?” Ken bực mình gạt tay Vy Vy ra. Cô bé cũng chợt tỉnh. Nhanh chóng lấy lại phong độ.

-”Xin lỗi bạn ấy đi.” Vy Vy gần từng tiếng. Con bé lúc này đòi mát xa cho Ken kêu lên một tiếng khe khẽ. Ngay lập tức, nó lí nhí.

-”Không cần đâu chị vy vy.”

Nhưng Vy Vy vẫn mặc. Ken chỉ lạnh lùng.

-”Không bao giờ.” Rồi bước đi. Thân thủ rất nhanh. Khiến cho Vy Vy không kịp giữ lại. Vy Vy rùng mình. Lướt đi như gió như thế. Cứ như một hồn ma. Nhẹ bẫng. Ngay cả Đệ nhất cao thủ võ lâm Vy Vy cũng không cảm nhận được. Nhân vật này, rốt cuộc là người như thế nào???

-”Gì mà ngồi ngẩn thế cô bé?” Một giọng nói ấm áp vang lên bên tai Vy Vy khi cô đang ngồi nơi ghế đá. Avi ngồi xuống bên cạnh cô, cười một cái rõ tươi.

“Hăm thế? Cười thế này thì chết con người ta.”

Vy Vy nghĩ thầm nhưng cũng cười lại với Avi.

-”Không có gì. Em chỉ suy nghĩ một vài chuyện thôi.”

-”Suy nghĩ tới mức ngẩn người àk?”

-”Không có...” Vy Vy nói. Nhưng giọng yếu xìu.

-”Không muốn nói thì thôi vậy.” Avi cũng yếu giọng. Đường đường là thiên sứ cao cấp mà đến an ủi người ta cũng không biết. Avi phụng phịu. Chẳng lẽ mình kém hấp dẫn như thế sao?

-”Phì...” Vy Vy phì cười làm Avi nhăn mặt.

-”Cười gì thế?”

-”Cười cái bản mặt mình-kém-hấp-dẫn-thế-à của anh”

-”Ồ” Avi ngớ người. “Sao em biết hay vậy?”

-”Nhìn nét mặt là biết thôi.” Vy Vy lấy lại vẻ nghiêm túc. Anh chàng này cũng thú vị ra trò.

Thế nhưng cái ý nghĩ này chẳng được bao lâu. Chỉ một lát sau khi Avi vào lớp, một đám con gái xúm lại quanh Vy Vy

-”Bối Diệp Vy”. Một giọng lạnh lạnh vang lên. Vy Vy chỉ ngước mắt lên, thắc mắc, chẳng buồn đáp.

-”Chị định câu thiên thần của bọn này đấy àk?”

Vy Vy vẫn im lặng, nhưng khuôn mặt hơi nhăn nhăn khó hiểu. Rồi cô quay qua quay lại như tìm gì đó.

-”Chị làm cái gì thế hả?” Con bé lúc này hỏi nó lên giọng khó chịu.

-”tìm cái cần câu.” Vy Vy bình thản

-”Làm gì?”

-”Cô chẳng bảo tôi câu cái gì của cô còn gì.”

-”Chị...” Con bé kia cứng họng. Nhưng Vy Vy tiếp lời.

-”Này. Có phải cô bị quáng gà không? Tôi có thấy cái cần câu nào đâu”

-”Cô...”

-”Còn mắc bệnh cà lăm nữa hả?”

Một vài đứa trong nhóm của con bé kia trở mắt, trưng ra cái bộ mặt tôi đang nhin cười, nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác. Còn con bé đang dọa dẫm Vy Vy tím tái cả mặt mày.

-”Tôi cảnh cáo cô. Cô biết điều thì nên tránh xa Avi của bọn tôi ra.”

-”Có gần đâu mà tránh.”

-”Cô...” Con bé kia không chịu nổi nữa. Vung tay lên. Nhưng cánh tay chưa kịp hạ xuống thì ngay lập tức một giọng nói lạnh lùng cất lên.

-”Ồn quá đấy.”

Cả đám con gái cũng Vy Vy ngạc nhiên quay lưng hướng về phía giọng nói vừa thoát ra. Hình như là nghe nhầm thì phải. Giọng nói đó phát ra từ trên cái cây mà chiếc ghế đá cô đang ngồi được đặt. Vy Vy đưa mắt tìm kiếm. Chỉ một giây sau, Ken nhảy từ trên cây xuống làm bọn con gái khê rên lên. Tất nhiên là trừ Vy Vy.

-”Muốn gây sự thì tìm chỗ khác.”. Ken bỏ mặc ánh nhìn đăm đúi của bọn kia, hạ một câu. Nhưng bọn kia không đáp một lời. Đường như đang bị cái lạnh của cậu làm cho tê liệt, buộc lòng cậu phải găm giữ.

-”Cho các cô 3 giây. Không mau biến đi thì đừng trách tôi.”

Và lẽ dĩ nhiên, sau giây thứ 2 đã chẳng có ma nào dám ở lại, trừ Vy Vy.

-”Anh ngủ trên đó này giờ hả?” Vy Vy bình thản hỏi.

-”Không liên quan tới cô.”

-”Thân thủ khá đấy. Sự phụ của anh là ai?” Vy Vy bỏ mặc lời nói của Ken, tiếp lời

-”Không rảnh để nói với cô.” Ken quay mặt, dậm bước đi. Nhưng Vy Vy kịp nắm tay Ken lại.

-”Cảm ơn nhé.”

Ken quay mặt nhìn Vy Vy, ngạc nhiên. Cô đang cười tươi như nắng với cậu. Chết tiệt. Cảm giác quái gì thế này. Ken lập tức giật tay ra khỏi tay Vy Vy, đi thẳng. Còn Vy Vy chỉ đứng im, nhìn theo Ken và cười.

Top of Form

-”Thiếu gia.” Kun rụt rè hỏi Ken. Cậu thiếu gia này làm sao vậy nè. Như là bị trúng tà vậy. Ken quay sang nhìn Kun, cố giấu nụ cười nhưng vẻ mặt vẫn còn mơ màng.

-”Ừ. Sao thế?”

Trời đất. Lại còn Ừ, sao thế nữa. Kun bắt đầu hoảng hốt. Trước nay Thiếu gia chưa bao giờ nói với cậu bằng cái giọng êm êm thế này. Kun bắt đầu hốt hoảng. Cậu không thêm để ý lễ nghĩa gì nữa, túm mạnh sợi lông mi của Ken giật giật. Vốn dĩ cậu định ôm lấy cái đầu Ken cơ. Nhưng mà đáng tiếc, cả người cậu cũng không to bằng cái đầu Ken. Tiểu yêu cũng có cái khổ của tiểu yêu.

-”Làm cái gì thế?” Ken chau mày, lập tức lấy lại vẻ nghiêm trang. Kun thả sợi lông mi của Ken ra, vuốt vuốt ngược, thở phào

-”May quá. Thiếu gia không sao rồi.”

-”Ta làm sao?”

-”Cứ như trúng tà ý.”

-”Cái gì cơ?”

Câu gần giọng của Ken làm Kun hết hồn. Chết rồi. đi quá giới hạn mất rồi. Nhưng cậu chỉ muốn lay cho thiếu gia tỉnh thôi. Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Kun, Ken thốt nhiên bật cười.

-”Không cần sợ ta như thế.”

-”Thiếu... Thiếu gia.” Kun lắp bắp. “Hôm nay tôi phát hiện ra một tên quỷ.”

-”Ở đâu?” Ken thản nhiên.

-”Phía sau ngôi trường của cậu.”

Chỉ một phút sau, bóng người mặc áo choàng đen đã xuất hiện trên đỉnh đồi phía sau ngôi trường Thiên Du. Gió thổi tung chiếc áo choàng, có vẻ như cậu ta không mấy để ý, chỉ đứng im lặng. Vụt một cái, một bóng đen khác xuất hiện.

Bóng đen đó to lớn hơn, và không có chút gì là hình dáng của con người. Cái bóng đó phát ra tiếng “Phư...Phư...” kèm theo mùi hôi thối nồng nặc. Nó nheo đôi mắt đỏ lòm, đặt cái nhìn như xoáy vào Ken. Về mặt ẩn dưới lớp mặt nạ của Ken như thoáng nheo lại. Tên này có vẻ khá hơn tên hôm qua. Đã phân huỷ tới mức có mùi kinh khủng thế này.

-“Phư...Phư...” Tên quái vật kia dường như biết rõ Ken là ai. Hẳn có vẻ dè chừng.

-“Nhanh gọn thôi. Hôm nay ta mệt.”

-“Phư...Phư... Người là ai?”

-“Có chịu ngoan ngoãn quay về địa phủ hay không?”

-“Thật buồn cười... Phư... Có ý định quay về thì ta trốn ra làm gì?”

-“Được. Là người chọn.”

Ken nói khẽ, nhanh chóng rút ra từ không trung một thanh kiếm. Thanh kiếm đó chỉ độc một màu đen. Ngay cả những viên kim cương lấp lánh được nạm trên cán cũng màu đen lấp lánh. Tên quái vật mở tròn con mắt, có vẻ sợ hãi, lùi lại.

-“Người... Thật ra ngươi là ai?”

-“Ngươi không có cái vinh dự để biết ta là ai.”

Ken lạnh lùng. Cậu vung thanh kiếm lên, vút một cái đã tới bên tên quái vật. Kinh khủng thật. Có khi sau này phải bảo tên tiểu yêu kia làm cho cậu một cái bịt mũi nữa. Cái mùi này thật quá kinh khủng. Tên quái vật như chột tỉnh. Hẳn nhanh chóng lùi lại, tạo ình một vòng tròn bằng linh khí con người. Ken nhếch mép. Thật hoang đường. Chỉ dựa vào thứ này mà cũng đòi chống lại cậu sao? Ken dừng lại, lơ lửng trên mặt đất. Cậu nhắm mắt lại, từ từ buông thanh kiếm. Thanh Kiếm lập tức sáng lên, lao vút về phía quả cầu bảo vệ tên quái vật, nhằm thẳng ngực tên quái vật. Một tiếng phập vang lên êm ái. Ken bình thần thu hồi thanh kiếm. Tên quái vật chỉ kịp trợn trừng đôi đồng tử trước khi tan thành bụi.

-“Woa. Thiếu gia thật oai nghiêm.” Kun từ không khí biến ra, vỗ tay kịch liệt. Nhưng lập tức lại bị Ken lườm ột cái nên nín thít.

Vy Vy từ trong phòng tắm bước ra, trên người chỉ choàng một chiếc áo choàng mỏng manh nhưng khá kín. Cô thả mình trên chiếc giường, nhắm đôi mắt đẹp mê hồn lại. Cái cậu Ken đó đỏ mặt cũng thật dễ thương. Bây giờ thì cô biết tại sao Ken lại được hâm mộ như vậy rồi. Khuôn mặt trắng tinh, dáng người cao lớn. Hơn nữa lại rất đẹp trai. Đỏ mặt lại càng đẹp trai hơn nữa. Duy chỉ có điều quá lạnh lùng. Nếu ám áp được như Avi thì con gái trên đất nước này chết hết mất. Hẳn lạnh lùng vậy âu cũng là cái may.

Vy Vy khẽ cười thầm. Cái lạnh lùng trên người Ken đối với cô có chút

ấn tượng. Hình như hơi quen quen. Cái dáng vẻ lạnh lùng đó... Có cái gì đó vụt thoáng qua mắt Vy Vy. Cái nét lạnh đó của Ken cô từng cảm nhận được trên chiếc nhẫn im lìm trong hộp tử của cô. Vy Vy chồm dậy, kéo ngăn tủ ra, lấy ra chiếc nhẫn màu đen tinh xảo. Nó vẫn đẹp mê hồn như lúc cô nhặt được nó. Vy Vy ngắm nghía. Rồi chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, Vy Vy cho ngón tay, chính xác là ngón áp út của bàn tay trái, vào chiếc nhẫn.

Một luồng khí lạnh len lõi qua Vy Vy. Sau này cô mới biết. Đó là chiếc nhẫn mà Ken giữ gìn từ nhỏ. Chiếc nhẫn đó vốn dĩ là thứ Ken định đeo lên ngón tay người con gái mà cậu yêu. Vy Vy khẽ rùng mình. Sao lại lạnh thế này nhỉ? Vy Vy không hề biết. Chính chiếc nhẫn mà cô đang đeo lại thay đổi cuộc đời của cô.

Ở một góc nào đó trong ngôi biệt thự màu đen, Ken cũng khẽ rùng mình.

-“Kun này.” Ken khẽ gọi.

-“Vâng.”

-“Hình như là nó tìm được chủ nhân rồi.” Ken nói khe khẽ.

Vy Vy không hề có ý định tháo chiếc nhẫn đó ra. Dường như có một sức hút rất mãnh liệt từ nó khiến cho ta không thể cưỡng lại. Thế nên cô cứ đeo tới lớp như thường ngày. Điều mà cô không để ý chính là thái

độ khác lạ của Avi và Ken. Avi thoảng sững sốt. Rồi ngay lập tức, khuôn mặt cậu tối sầm. Tuy chỉ vài giây nhưng nếu Vy Vy nhìn thấy chắc chắn sẽ phát khiếp. Ken thì có khác hơn. Cậu chỉ liếc qua chiếc nhẫn trên tay cô, nụ cười khẽ vụt qua rất nhanh.

- "Woa..... Vy Vy. Nhẫn cầu đôi hả?" My My vừa đặt chiếc cặp xuống bàn, nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Vy Vy ngay lập tức hét toáng lên.

- "Bậy." Vy Vy khẽ mắng.

- "không phải àk? Vậy cho tớ xem đi. Cái này đẹp quá." My My chồm tới, định nắm lấy bàn tay đeo nhẫn của Vy Vy, ngay lập tức bị một bàn tay chặn lại.

- "Ủa?" My My sững sốt nhìn lên chủ nhân của cánh tay đang chặn cô. Khuôn mặt xinh xinh thoảng ngạc nhiên, ngay sau đó là đỏ lừ, rồi đến tím lịm. Ken nhìn lại cô bé với ánh mắt lạnh lùng.

- "Không được đụng vào nó."

- "Tại sao?" Cả My My lẫn Vy Vy đồng thanh.

- "Vì đó là nhẫn đính hôn của tôi." Ken đáp, vẫn cái vẻ lạnh lùng vốn có. Nhưng Vy Vy với My My thì trở mặt ra, nhất loạt hét lên

- "Cái gì???"

Ngay khi Vy Vy hét lên như thế là cô đã biết mình sai lầm. Cả lớp quay lại nhìn 3 người cứ như sinh vật lạ vậy. Vy Vy bụm miệng, ú ớ

- "Cái... Cái này... Là ở nhà tôi mà."

- "Nhưng nó vốn dĩ là của tôi."

- "Nhưng sao nó lại ở nhà tôi."

- "Không biết."

Cái vẻ bất cần của Ken làm Vy Vy đâm bực mình. Cái gì đang xảy ra đây chứ? Sao chiếc nhẫn này lại là của Ken? Sao nó lại ở nhà cô? Nó thành nhẫn đính hôn của cô từ lúc nào chứ? Phải công nhận ngay lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, Vy Vy đã nghĩ ngay tới Ken. Nhưng không thể vì thế mà bảo nó là vật đính hôn của cô với Ken được. Nếu đã vậy...

- "Đã vậy tôi trả lại anh."

Vy Vy vừa nói, vừa loay hoay rút chiếc nhẫn ra. Nhưng lạ một điều, chiếc nhẫn như ăn sâu vào tay cô vậy.

- "Không tháo ra được đâu."

Một giọng nói vang lên. Nhưng không phải là Ken. Mà là Avi

- "Sao... Sao lại không chứ?"

- "Vì không thể. Bạn cứ đeo nó đi." Avi lạnh nhạt nói rồi ra hiệu cho Ken ra khỏi lớp.

Vy Vy chưa bao giờ thấy Avi lạnh lùng như vậy. Cô ngệt mặt ra. Đường như cả lớp cũng có phần ngạc nhiên. Nhưng rồi cũng giải tán. Vy Vy cũng ngồi xuống, bần khoản

- "Có chuyện gì?" Ken hất hàm hỏi.

- "Sao cô ấy lại có chiếc nhẫn đó?" Avi trả lời, quay lại nhìn thẳng vào mắt Ken. Nhưng Ken có vẻ không sợ sệt gì. Ngang nhiên nhìn lại

- "Vì cô ấy là vợ chưa cưới của tôi."

- "Nhưng cô ấy không hề biết, đeo chiếc nhẫn đó sẽ phải trở thành con dâu của Quỷ Vương." Mặt Avi bắt đầu tím lịm.

- "Nhưng cô ấy đã đeo. Thế nào? Ngài THIÊN SỬ CẤP CAO thân mến? Ngài thừa biết nếu chiếc nhẫn đó đeo vào không tháo ra được thì đương nhiên là nó đã tìm được chủ nhân."

-”Người biết ta là ai?” Avi ngạc nhiên

-”Hành tung quá dễ bị phát hiện.”

-”Vậy sao không ra tay?”

-”Vì cậu chưa làm gì tôi.” Ken mỉm cười quay đi. Để lại một Avi đang ngạc nhiên tột độ.

Đến cả khi Ken đi khuất rồi, Avi vẫn chưa hết ngạc nhiên. Ken lợi hại hơn cậu tưởng. Trước nay chưa có ai có thể phát hiện ra hành tung của cậu nếu cậu không muốn. Ken quả thật phát hiện ra cậu. Nhưng lại chẳng làm gì. Con trai của Quý Vương sao lại có thể nhân đạo như thế? Nhất định là hắn ta có quỷ kế gì đó. Nhất định phải cảnh giác

-”Sao thiếu gia lại không ra tay?” giọng Kun từ trong không khí vang lên như nhát ma vậy. Ken vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng.

-”đã bảo là vì hắn ta chưa làm gì ta hết.”

-”Nhưng hắn tới là để bắt ngài.”

-”Không phải muốn là làm được”

Ken kết thúc câu với thái độ nhạt nhẽo. Kun cũng đủ hiểu để không nói thêm gì nữa. Vì ở trường nên cậu không thể hiện hình. Hầu hết cậu chỉ tàng hình đi theo thiếu gia hoặc long vòng đâu đó tìm mấy hồn ma vất vưởng. Nhưng còn cô gái đó. Hình như thiếu gia rất thích. Chưa bao giờ cậu thấy thiếu gia có thái độ như vậy. Nếu muốn, thiếu gia chỉ cần một nhát dao là xong. Sự tồn tại của cô ta sẽ ngay lập tức tan biến. Mọi người sẽ chẳng ai biết đã từng có một Vy Vy. Và chiếc nhẫn sẽ về tay Thiếu gia. Nhưng mà....

Kun khẽ nhìn liếc sang Ken. Cậu ta vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng nhưng có vẻ đang cố giấu đi niềm vui gì đó rất khó tả.

-”Vy Vy. Cậu lừa tớ.” My My méo máo núu núu cánh tay Vy Vy.

-”Lừa gì?” Vy Vy nhú mày.

-”Cái nhẫn đó là vật đính hôn Ken tặng cho cậu mà.”

-”Hắn tặng cho tớ bao giờ? Tớ nhận được đấy chứ.”

-”Nói dối. Đại tiểu thư như cậu có bao giờ nhận cái gì đâu.”

-”Bé cái mồm thôi.” Vy Vy rít lên, cố ngăn cho My My nói toẹt ra gia cảnh nhà cô. “Cậu nghĩ thế nào cũng được”

-”Ừ.” My My thôi ngay khuôn mặt méo máo của mình, rõ ràng là giả vờ này giờ.

-”Cậu thích Ken hả?”

-”Giờ không thích nữa.” My My trả lời Vy Vy với khuôn mặt không thể thật hơn

-”Tại sao?”

-”Vì cậu ta sắp trở thành chồng của bạn thân tớ”

-”Nói bậy.” Vy Vy khẽ mắng My My. Với Vy Vy mà nói, chỉ qua mấy ngày tiếp xúc Ken, cô cũng biết Ken thật ra rất tốt. Đôi khi cô cũng có ý nghĩ của cậu chàng trai này. Tội lỗi quá. Nhưng đột nhiên thế này, Vy Vy lại cảm thấy không vui. Cô tình cờ nhận được chiếc nhẫn, sau đó Ken lại bảo cô đeo nó vì cô là vợ chưa cưới của cậu. chiếc nhẫn kì lạ này lại tháo mãi không ra. Thật chẳng biết đường nào mà lần. Bạn Vy Vy của chúng ta mãi suy nghĩ những chuyện hôm nay mà quên mất một điều quan trọng : Tại sao chiếc nhẫn đó lại ở nhà cô?

-”Bác Lan ới!!!!!!!! Vy Vy nhà ta có bạn trai rồi” My My vừa về tới nhà Vy Vy đã hét lên ông ổng, lơ luôn cả cái nhìn giận dữ của Vy Vy. Thật ra trước nay Vy Vy vẫn ngạc nhiên một chuyện. Người ta nói ánh mắt như nhát dao. My My trước giờ hứng chịu không ít nhát dao từ Vy Vy. Có sao trên người không một lỗ hổng để cho cái thói nói nhiều nói nhảm của cô bé.

-”My My. Cháu đùa bác hả? Vy Vy nhà bác chỉ có bạn vô thôi. Làm gì có chuyện bạn trai?” Mẹ Vy y ló cổ từ trong nhà ra.

-”Thật mà bác Lan.” My My hớn hở. “Còn có nhẫn nữa. Bác xem” Rồi cô bé kéo bàn tay Vy Vy, không thèm để ý khuôn mặt cau có của Vy Vy, chìa ra ngón áp út đeo nhẫn của Vy Vy trước mặt mẹ cô, mặt hớn hở như là một đứa trẻ khoe quả bong bay vừa được tặng vậy.

-”Woa!!!!!!!!!!!!” Mắt bà Lan sang rỡ, bầu chặt ngón tay Vy Vy xuýt xa. “Vụ này hay àk nha. Vy Vy. Bao giờ dẫn con về gặp mẹ?”

-”Con về gì chứ?” Vy Vy khó chịu rút tay lại. Cứ bị nhìn chòng chọc thế bàn tay nuột nà của cô sớm muộn gì cũng se mòn mất. “Con tình cờ nhặt được chiếc nhẫn này thôi.”

Rồi như không để mẹ cô nói gì, Vy Vy bước nhanh lên phòng, khoá trái cửa lại.

Thả người rơi tự do xuống chiếc giường thân yêu, Vy Vy nhắm mắt lại. Có những chuyện cần phải sắp xếp lại trong đầu cô. Để xem nào. Chiếc nhẫn này cô tình cờ nhặt được. Ken bảo cô đã đeo chiếc nhẫn này tức là cô trở thành vợ chưa cưới của cậu. Chiếc nhẫn không tháo ra được. Vậy là cô trở thành vợ chưa cưới của Ken. Không đúng không đúng. Cô đã nhận lời đâu? Cô mới chỉ quen Ken có mấy ngày. Với lại Ken với cô cũng chẳng yêu đương gì. Có khi nào hẹn ước gì gì từ nhỏ không? Nghĩ tới đây, Vy Vy lại bật cười, tự nhạo bang cái trí tưởng tượng của cô. Trong kí ức của cô làm gì có cái hẹn ước nào đâu.

Dòng suy nghĩ của Vy Vy đang vẩn vơ trôi thì cô nghe tiếng mẹ cô gọi. Có vẻ phần khích lắm. Chuyện gì mà mẹ cô gọi cô âm ỉ lên thế nhỉ? Vy Vy tò mò, đứng dậy bước xuống phòng khách

Xuống tới nơi, một nụ cười làm cho cô choáng váng. Không choáng thì chắc cô phải đi khám lại thần kinh mất. Ken đang ngồi đối diện với Mẹ cô, mỉm cười trả lời những câu hỏi của bà một cách nhã nhặn. Vy Vy không cần nhìn khuôn mặt mẹ cô cũng biết mẹ cô đang cười tươi tới mức nào. Đúng là ngược đời. Học sinh cuối cấp, sắp thi đại học. Phụ huynh nào cũng cố hết sức để con em không dính vào ba vụ tình cảm vớ vẩn. Thế nhưng mẹ cô thì cứ cố vun vào cho cô. Thỉnh thoảng tới nhà bạn về còn cố ý nói bong gió con trai nhà người ta đẹp trai ngồi ngồi, ai yêu được quả có phúc. Vy Vy lập tức đáp lại. Đẹp trai mà vô dụng cũng chẳng để làm gì. Hay là mẹ thấy cái con bé nhà đó có người yêu rồi, cứ cười suốt ngày. Vy Vy lại nói con bé ấy thiếu năng hờ mẹ. Có khi mẹ cô không chịu nổi đứa con gái gọi mãi không chịu yêu, nói thẳng toẹt. Con ơi con àk. Sao không chịu yêu lấy một lần. Sau này ế mất. Vy Vy chẳng mấy may bận tâm, đáp lại. Thế sao mẹ không thôi thúc ép con lấy một giây? Bấy giờ nghe My My bảo Vy Vy có bạn trai. Bà không mừng mới lạ.

Ken ngược nhìn thấy Vy Vy đang ngẩn mặt nhìn mình, lập tức cười tươi, buông một câu.

-”Chào hôn thê.”

Vy Vy trở mặt. Hôn thê? Ngay lập tức, mặt cô tím lịm.

-”Hôn cái khỉ mốc. Anh ăn nói cho cẩn thận.”

Ken không lấy gì làm kinh ngạc trước lời lẽ khiếm nhã của Vy Vy. Ngược lại mặt cậu lại lấp lánh lên, kiểu “Có cá tính. Tôi thích em rồi đây.”. Quả thật Vy Vy nhìn cái ánh mắt đó, chỉ hận không thể nhảy tới nhai đầu tên Ken kia. Cái này người ta thường gọi là hiệu quả của giáo dục. Mẹ Vy Vy quay lại nhìn cô, cười nói.

-”còn chưa chuẩn bị đồ nữa hả. Con thật là. Hôm nay có hẹn với con về mà không nói mẹ biết.”

-”Ồ... Hẹn?” Vy Vy ngớ ra.

-”Mẹ àk” Ken quay lại nhìn bà Lan, cố tình nhấn mạnh chữ mẹ như thể nói với Vy Vy rằng mẹ em đã đồng ý cho chúng ta yêu nhau. “Chắc cô ấy ngại thôi àk. Con xin phép lên chuẩn bị với vợ c on.”

-”Ừ Ừ.” Mẹ Vy Vy như chỉ đợi có thế, gật đầu lia lịa. Ken đứng lên, mỉm cười với Vy Vy đang đỡ dẫn cả người, sau đó bước lên, kéo Vy Vy lên phòng cô.

2. Chương 2

CHAP 2: Lời tỏ tình bất ngờ

Vy Vy trong vô thức bị dẫn đi như một con ngốc vậy. Ken thì cứ cười mồm mỉm. Nếu không phải vì đang choáng thì Vy Vy hẳn đã đỏ mặt trước cảnh Ken cười thế này rồi. Thế này mới gọi là mê hoặc lòng người chứ. Vào trong phòng rồi, cô vẫn đứng ngẩn ra một chỗ. Ken không nể nả gì, nằm bịch xuống chiếc giường của cô, giọng mơ hồ

-”Còn không thay đồ đi? Hay là cần tôi thay giúp?”

-”Thay giúp?” Vy Vy lặp lại trong vô thức. Rồi cô đỏ bừng mặt, gất lên. “Không cần.” Nói rồi chọn bừa một chiếc váy trong tủ, bước vào trong phòng tắm

Chưa đầy năm phút sau, cô bước ra ngoài. Mái tóc xoã trên đôi vai trắng ngần. Chiếc váy đen vai trần như tôn lên nước da của cô. Ken thoáng chốc ngỡ ngàng. Chính xác là một mỹ nhân. Vy Vy không để ý, bước lại bàn trang điểm. Trong phòng tắm, Vy Vy cũng tỉnh ra rồi. Có người rủ đi chơi thì đi chứ sợ gì? Nhưng đã đi thì cũng cần trang điểm một chút. Vy Vy chọn lấy cây son nước màu hồng tươi, chu môi thoa son, sau đó lùi lại ngắm nghía.

-”Không tồi.” Ken đứng dậy, liếc qua Vy Vy một cái. Không tồi là không tồi thế nào? Đường đường là mỹ nữ hiếm có mà lại bảo không tồi. Vy Vy thụng mặt, lườm lườm Ken, đợi cậu quay lưng đi thì lập tức le lưỡi ra. Bỏn cô nương đây phải gọi là quá tuyệt chứ không phải không tồi nhá.

Thực ra những hành động của Vy Vy Ken đều thấy hết. Con trai Quỷ Vương đâu phải hạng xoàng. Quay lưng đi cũng có thể nhìn thấy phía sau lưng. Nhưng Vy Vy lại không có cái khả năng nhìn thấu đó. Nên cô không thể nhìn thấy khuôn mặt Ken đang đỏ bừng. Nguy hiểm thật. Nếu không kịp kiềm chế, lúc Vy Vy thoa son đã hôn cô ấy mất rồi. Lại còn cái hành động le lưỡi trêu cậu nữa. Bối Diệp Vy quả thật quá xinh đẹp.

2 người vừa xuống nhà thì mẹ cô đã tươi cười đón trước.

-”2 con đi vui vẻ nhé. Đi tới khuya cũng chẳng sao.”

-”Cái gì mà đi tới khuya cũng chẳng sao chứ.” Vy Vy cầu nhàu. ” Mẹ không sợ con gái mẹ bị hại sao?”

-”Nếu cô không phải đệ nhất võ lâm thì tôi còn sợ chút chút. Huống hồ Ken chẳng phải loại người xấu xa gì.” Mẹ Vy Vy buông một câu làm Vy Vy á khẩu, còn Ken ngay lập tức lấy lại cái vẻ lịch sự nho nhã lúc mới gặp mẹ cô.

-”Con sẽ đưa cô ấy về sớm ăk. Chào mẹ chúng con đi.”

-”Ừ. Đi đi con.” Mẹ Vy Vy cười với Ken, quay lại nhìn Vy Vy với ánh mắt “đừng có làm gì lỗ mãng với chồng con đấy”.

Ngồi trong chiếc xe BWM màu đen của Ken mà Vy Vy mặt cứ lạnh tanh. Ken cũng lạnh không kém, nhưng nếu để ý có thể thấy rõ cậu đang rất vui. Chính Ken cũng chẳng hiểu nổi tại sao cậu lại làm như thế. Chỉ biết là vừa về tới phòng cậu đã cảm thấy thắc mắc. Căn phòng của cậu có vẻ tối. Không tối mới lạ. toàn màu đen cơ mà. Ken muốn biết, nếu Vy Vy vào căn phòng này thì nó sẽ sang bừng tới cỡ nào. Vì dù có nhìn góc độ nào, Ken cũng thấy Vy Vy rất sáng. Tức là dù có nhìn ở góc nào thì cô cũng rất hút hồn. Nghĩ tới đây, Ken len lén nhìn qua Vy Vy. Quả thật. Như một bức tranh vậy. Nữ nhân đeo bám cậu không ít. Nhưng đẹp tới mức này thì chỉ có một. Vy Vy ngồi im như tượng, chống cằm nhìn ra phía ngoài như đang suy nghĩ gì đó. Thực ra thì cô định hỏi xem là đi đâu. Nhưng tính Vy Vy vốn không hay tò mò. Hơn nữa có hỏi chắc Ken cũng chẳng nói. Cái này suy ra được từ tính cách ngày thường của cậu.

Chiếc xe đỗ xích lại trước cổng ngôi biệt thự đen. Hai tên vệ sĩ gác trước cổng vội vàng chạy ra mở cửa cho Ken và Vy Vy bước xuống. Hai con người, một người mặc chiếc áo đen dày hấp dẫn, một người xinh đẹp trong chiếc váy đen như hút hồn người ta. Đứng bên nhau như một bức tranh lạnh lẽ mà lại ẩn chứa chút gì đó huyền bí. Một người đàn ông có mái đầu hoa râm lục tục ra đón 2 người. Ken khẽ nhíu mày. Lão già này ở đâu ra vậy. Đang định lên tiếng hỏi thì ông già kia lập tức hấp háy mắt cười cười. Cái điệu cười không lạc vào đâu cho được. Thằng nhóc Kun này làm cái trò gì không biết.

-”Thiếu gia đã về.” Ông ta lên tiếng, lấy lại bộ mặt nghiêm túc, Kính cẩn cúi đầu trước Ken rồi quay sang Vy Vy. “Chào mừng tiểu thư tới biệt thự Đen”

Vy Vy bước vào ngôi nhà kì lạ, lòng không khỏi thán phục tay nào thiết kế ngôi biệt thự này. Kiến trúc bên trong rất tinh xảo. Duy chỉ có điều độc một màu đen. Ngôi biệt thự uy nghi được thắp sáng bởi rất nhiều đèn. Nó lung linh, lấp lánh như có ma lực. Ken khuấy tay ọi người lui hết, riêng cậu dẫn Vy Vy vào phòng của mình. Chiếc phòng này cũng độc một màu đen. Chỉ có một chiếc đèn treo chiếu sáng. Ken thả phịch người xuống chiếc ghế màu đen êm êm, bắt đầu ngắm nghía.

-”Này.” Vy Vy cuối cùng cũng nhìn xong căn phòng. Cất tiếng gọi Ken. “Chúng ta làm gì ở đây vậy?”

Làm gì ở đây? Chính Ken cũng không biết cậu đưa Vy Vy tới đây rồi làm gì ngoài việc ngắm xem hiệu ứng cô mang lại cho căn phòng. Quả nhiên có sáng sủa hơn. Thứ ánh sáng không phải từ những bong đèn tầm thường mà là thứ ánh sáng kì diệu.

-”Không biết.” Ken buông một câu làm Vy Vy ngớ người

-”Không biết? thế đưa tôi tới đây làm gì?”

-”Ngắm.” Ken trả lời câu hỏi của Vy Vy một cách bình thản. Cái gì cơ? Ngắm á? Tới nhà cô “mê hoặc” mẹ cô rồi mang cô đi như một món đồ, tới đây chỉ để ngắm thôi sao. Mặt cô bắt đầu tím dần. “Anh...”

-”Thật ra là muốn nói rõ với cô một chuyện.” Ken nhất thời không nghĩ ra được ý gì, bật ra một câu. Cậu như thấy sợ, nếu Vy Vy thấy tới đây thừa thãi nhất định sẽ bỏ về. Ken không muốn Vy Vy bỏ về chút nào.

-”Chuyện gì?” Vy Vy ngồi xuống chiếc ghế đối diện Ken, đưa cái ánh mắt “nói đi, tôi nghe” ra nhìn Ken.

-”Ồ...” Ken ậm ừ. Thật ra cũng chẳng biết nói gì. Nhưng chắc cũng nên giải thích ô một chút về mối quan hệ của hai người. “Chuyện chiếc nhẫn.”

Vy Vy im lặng, chờ Ken nói tiếp

-”Thật ra đó là chiếc nhẫn của mẹ tôi để lại.” Ken chậm rãi nói, mắt thôi nhìn Vy Vy, khép hờ lại.

“Chiếc nhẫn này có thể rất kì lạ với cô. Chỉ có người nào thật sự là chủ nhân của nó thì mới có thể đeo nó. Đó là chiếc nhẫn gia truyền kì diệu của nhà tôi.”

“Lúc đầu nhìn thấy cô đeo nó, tôi có chút bất ngờ. Trước nay chiếc nhẫn này chưa có người nào có thể đeo được. Ngay cả người bạn thanh mai trúc mã, lớn lên với tôi từ nhỏ, khi đeo vào cũng bị thương, phải dưỡng thương tới mấy tháng.”

-”Cô quả thật là người rất may mắn. Bởi nếu không phải là chủ nhân của nó thì mạng cô chắc chắn không còn.”

-”Ý anh là tôi nên cảm thấy may mắn vì tôi “được” chiếc nhẫn chọn sao?” Vy Vy cắt lời Ken, có chút ngạo mạn xen lẫn giận dữ. Tuy tính cách của cô không kiêu ngạo, nhưng tự trọng của cô rất cao. Như thế này cứ như là Vy Vy đang nhận sự bố thí vậy. Chẳng khác nào cô đang bị lăng nhục.

-”Không hẳn.” Ken vẫn nhắm nghiền đôi mắt. rồi cậu khe khẽ nói. “Dường như người thấy may mắn là tôi.”

Nhưng Vy Vy không nghe thấy câu nói sau cùng của Ken. Cô cau mày, giận dữ.

-”Đình Vinh Quang” Cô rít lên. “Anh đang đùa với tôi đó sao? Nếu không phải ý đó thì chuyện anh nói là ý gì?”

Ken không nhìn cô, không mở mắt ra. Khuôn mặt cậu có gì đó rất khó hiểu. Cậu không trả lời. Chính điều này làm Vy Vy rất tức giận. Cô nghĩ Ken đang khinh thường cô. Vy Vy đứng bật dậy, cúi xuống sát mặt Ken. Hơi thở của cô phả vào khuôn mặt cổ làm ra vẻ lạnh băng của Ken.

-”Đình Vinh Quang. Anh có giỏi thì nhìn tôi mà giải thích đi. Ý anh là như thế nào. Nếu anh là đàn ông thì mở mắt ra nhìn tôi ngay lập tức.”

Lời nói của Vy Vy nửa như thách thức, nửa như ra lệnh. Ken từ từ mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Vy Vy. Khốn kiếp. Bối Diệp Vy không biết như thế này là quá lắm sao. Sức chịu đựng của Ken cũng có hạn. Đôi

chân mày của cậu khẽ nhíu lại. rất nhanh, cậu đưa tay vòng ra say gáy Vy Vy, mặc cho cô trở mắt nhìn, Ken đặt lên môi Vy Vy một nụ hôn cũng rất nhanh. Rồi nhân lúc Vy Vy đang cứng đờ người vì kinh ngạc tột độ, cậu đẩy Vy Vy nằm xuống ghế, nằm đè lên cô, ánh mắt như muốn thiêu đốt Vy Vy. Ken khẽ thì thầm.

-”Vy Vy. Em không biết rằng nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của em, tôi sẽ mất kiểm soát mất không.”

Vy Vy vẫn cứng đờ người, nhìn chằm chằm vào Ken làm cậu đỏ bừng mặt, thở dài rồi bật ra một câu **** thề

-”Chết tiệt. Bối Diệp Vy. Em thật quá đáng.”

Rồi Ken lại hôn cô. Chiếc lưỡi ẩm ướt nhân cơ hội đôi môi Vy Vy không khép lại vì quá ngạc nhiên, len lỏi vào phía trong miệng cô. Cậu nhắm nghiền đôi mắt, xiết lấy Vy Vy. Vy Vy cũng dần bị cái mãnh liệt của Ken lôi cuốn. Dần dần, cô cũng đáp lại nụ hôn của Ken. Đôi tay trắng ngần của cô vòng qua, ôm lấy Ken. Vy Vy cảm thấy một bàn tay nóng bỏng xiết chặt lấy chiếc eo thon nhỏ của cô. Mỗi centimet tiếp xúc với Ken dường như nóng bừng lên. Một lúc sau, khi Ken rời bờ môi của Vy Vy, cô vẫn như cảm nhận được hơi thở của cậu trên khuôn mặt đang đỏ bừng của cô. Ken khẽ thở dài.

-”Xin lỗi.”

Câu xin lỗi của Ken dường như chẳng có tác dụng gì với Vy Vy. Mặt cô vẫn nóng bừng, đỏ ửng một cách bất thường. Ken thốt nhiên có chút hốt hoảng. Nguy rồi. Không khéo sau này bị Vy Vy cạch mặt mất. cậu bối rối, đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc mái như muốn che đi khuôn mặt mang vẻ tội lỗi của mình, quên mất cái tư thế đáng hiểu nhầm của cậu với Vy Vy, cậu nói liền một mạch

-”Vy Vy. Xin lỗi. Anh không kiềm chế được. Em cứ đánh anh đi. Anh không đánh trả đâu. Nhưng em tuyệt nhiên đừng hiểu nhầm. Anh không có ý nói em may mắn vì được chiếc nhẫn chọn. Anh mới là người phải cảm thấy may mắn vì em là chủ nhân của nó. Ý anh là... Vy Vy. Em đồng ý làm vị hôn thê của anh chứ?”

Mắt Vy Vy dường như không thể mở to hơn được nữa. Ken đang tỏ tình với cô. Còn nói cậu thấy may mắn vì cô là chủ nhân của chiếc nhẫn. Đầu óc Vy Vy như loạn lên. Cô chẳng nghĩ được gì nữa. Cô đẩy Ken ra, lập cập chạy ra ngoài.

-”Tiểu Thư. Tiểu thư.” Kun đang định đem hoa quả vừa gọt xong lên cho thiếu gia thì thấy Vy Vy chạy vụt qua. Cậu đưa mắt nhìn Ken. Nhưng Ken chỉ đuổi theo Vy Vy tới cửa phòng rồi dừng lại. Không khéo đuổi theo sẽ làm cô ấy hoảng sợ thêm. Kun nhìn Ken thất vọng như thế cũng im lặng không nói gì

Vy Vy cố sống cố chết chạy ra khỏi biệt thự. Cô cứ chạy mãi mà không xác định được đang chạy đi đâu. Tới khi dừng lại để thở mới để ý là đã

đã chạy về khu phố nhà cô. Trời đã tối. mọi nhà cũng đã lên đèn. Không phải Vy Vy không muốn làm hôn thê của Ken. Chỉ là cô nhất thời quá bất ngờ. Bây giờ nghĩ lại thấy mình thật ngốc. Việc gì phải chạy chứ. Vy Vy đưa tay quẹt mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô vuốt vuốt ngực. Tim đập liên hồi. Cô tự nhủ, chỉ vì vừa chạy xong thôi. Nhưng trong lòng Vy Vy không thể nào dập tắt nỗi hân hoan. Tim cứ như muốn gào thét lên. Chết tiệt. Đều là do lão Ken kia hết. ngưỡng quá hoá giận. Vy Vy đổ ngay lên đầu Ken mọi tội lỗi. Ai bảo cậu ta hôn cô chứ. Vy Vy phụng phịu bước về nhà, khuôn mặt thất thểu. Đi qua một con hẻm nhỏ vắng vẻ, Một nhóm người chặn Vy Vy lại.

-”Ôi cô em xinh đẹp.” Một tên cất giọng khà ồ không tả nổi. Cười hô hô với đám xung quanh. Vy Vy ngược lên. Bọn nhóc con. Đám chặn đường của cô

-”Chuyện gì?” Vy Vy uể oải đáp lại.

-”Chuyện gì?” Một tên nhái giọng Vy Vy, mua vui cho cả đám. Cả bọn lại cười rống lên.

-”Có khẩu khí đấy cô em.” Một tên có vẻ là đại ca bước tới, đưa tay định vuốt má Vy Vy.

Mắt Vy Vy thoáng chớp sáng bừng lên. Có chúa mới biết bọn này tốt số vì gặp người đẹp như Vy Vy, lại bội phần xinh đẹp vì khuôn mặt đỏ bừng hay là xui xẻo vì gặp Vy Vy lúc này đang hùng hực lửa giận (Chẳng biết có phải vì ngưỡng quá nên giận không; >0<. tay=“” của=“” tên=“” kia=“” vừa=“” mới=“” đưa=“” ra=“” được=“” chưa=“” tới=“” đích,=“” vy=“” vy=“” đã=“” quắc=“” mắt=“” nhìn=“” hấn.=“” bàn=“”

tay=" nhanh=" chóng=" bị=" tóm=" lấy,=" bể=" ngoặt=" ra=" sau.= vy=" vy=" càng=" đánh=" càng=" hăng.= cô=" đưa=" tay=" phang=" cho=" tên=" đại=" ca=" một=" cái=" trời=" giáng=" vào=" gáy=" làm=" hấn=" lặn=" ra=" bắt=" tỉnh.= bọn=" đàn=" em=" cũng=" được=" cô=" chăm=" sóc=" rất=" kĩ=" càng.= mỗi=" cú=" đánh=" cô=" tung=" ra=" đều=" kèm=" theo=" một=" câu=" đại=" loại=" như=" "dám=" hôn=" ta=" này."=" hay=" là=" "ken=" khôn=" kiếp.= đồ=" háo=" sắc."=" chỉ=" một=" lát=" sau,=" cả=" bọn=" đã=" nằm=" lặn=" ra=" đất,=" lặn=" lộn=" qua=" lại.= tên=" nào=" tên=" nấy=" bầm=" dập.= vy=" vy=" đường=" như=" trút=" được=" gánh=" nặng=" trong=" lòng,=" phủi=" tay=" cười="">>

-”cảm ơn mấy cưng nhé.”

Rồi bỏ đi. Bỏ lại bọn lưu manh chắc lần sau thấy gái như thấy tà. Tuyệt đối không dám đụng tới đàn bà con gái nữa.

Sáng hôm sau tới lớp, Vy Vy quyết định trưng ra bộ mặt bình thường. Tức à cái bộ mặt “Cả thế giới có như nào cũng chẳng phải chuyện của ta.” Ngồi trong lớp, Ken thỉnh thoảng lại lăm la lăm lét nhìn sang Vy Vy, không chịu ghi chép gì. Thậm chí tới sách vở cũng không thêm bày ra trên bàn. Chuyện này cũng chẳng có gì lạ với Ken. Từ lúc nhập học tới giờ chưa ai thấy cậu học bao giờ. Con trai Quỷ Vương chỉ đi thực tập thôi. Đầu phải đi học. Tất nhiên chuyện này chỉ có Ken, Avi với Kun biết. Avi vẫn tỏ ra bình thường với Vy Vy. Vẫn quay sang hỏi bài này nọ, chẳng có chút gì của vẻ lạnh lùng hôm qua. My My tất nhiên chẳng có gì thay đổi. Trước tới nay My My quan niệm thầy cô trường này dạy chẳng được gì. Không vì Vy Vy với cô bé không muốn để lộ thân phận thì cô cũng chẳng tới cái trường này làm gì. Thế nên chủ yếu cô bé tự học ở nhà. Còn tới lớp chỉ toàn ngủ. Hoạ hoàn lắm thì cũng chỉ nhìn lên bảng cho nó lịch sự khoảng 2 phút rồi lại gục xuống bàn ngủ tiếp.

Giờ ra chơi, Vy Vy đang ngồi nhâm nhi thanh sô cô la của mình thì một thằng nhóc mặt mày đỏ bừng, bước tới trước mặt Vy Vy.

-”Chị Vy Vy.”

Vy Vy ngược lên nhìn cậu bé, không tỏ vẻ không muốn nghe nhưng cũng chẳng có vẻ gì là không muốn nghe.

-”Em...” Thằng bé ấp úng tiếp lời. “Chiều nay lớp bọn em giao lưu bóng rổ với lớp chị.”

Bóng rổ hả? Cái này hình như Vy Vy cũng có nghe. Hình như là lớp cô giao hữu với lớp vô địch khối 11 gì đấy. Trước nay Vy Vy chẳng quan tâm tới chuyện đó bao giờ. Cái thằng nhóc đang đỏ bừng mặt trước mặt Vy Vy cũng khá cao ráo. Nói là khá cho nó khiêm tốn. Thực chất chắc cũng tầm 1 mét 85 là ít. Nếu ai đó chưa biết thì chắc hẳn là phải thắc mắc chuyện này có gì liên quan tới Vy Vy mà nói với cô chứ. Thế nhưng với cái lớp này thì chuyện này quá chi là quen thuộc.

-”Ừ.” Vy Vy mỉm cười lấy lệ. “Rồi sao?”

-”Liệu... chị có thể... Ý em là... Nếu trận này lớp em thắng, chị có thể cho phép em mời chị đi uống nước không ạ?” thằng bé hít một hơi như lấy lại dũng khí.

-”Ok” Vy Vy lại cúi xuống nhâm nhi thanh sô cô la của mình. “Cố lên nhé.”

Thằng bé có vẻ như sướng rơn. Mắt nó mở to phấn khích. Nó vội vã lượn ra ngoài với mấy đứa bạn đang thập thò này giờ.

Ngay khi thằng bé với đám bạn đi khuất, My My mới uể oải nói với Vy Vy, mắt vẫn không mở ra.

-”Thật là. Vy Vy. Như thế rất tội nghiệp cho bọn nó đấy.”

-”Có gì đâu chứ. Tổ hứa thật lòng mà.” Vy Vy bình thản đáp

-”Ôi thằng nhóc tội nghiệp.”

My My khẽ than thay cho thằng nhóc. Ai chẳng biết lớp Vy Vy bóng rổ vô địch chứ? Bọn nhóc kia cứ cố đâm ăn xôi, cố gắng thắng để giành lấy một cái hẹn với Vy Vy. Ngay thơ tới mức đấy là cùng. Kết quả là chưa có em zai nào đủ năng lực để có được một ly nước uống cùng Vy Vy bằng cách này hết.

Ken ngồi im lặng. Cậu tất nhiên chẳng biết chuyện này. Cậu khê cau mày. Nếu thua thì Vy Vy sẽ phải hẹn với thằng nhóc mặt búng ra sữa kia. Ken không thích chuyện này chút nào hết. Mà Vy Vy đồng ý làm gì cơ chứ. Nghĩ thêm bực mình. Cô là vợ chưa cưới của cậu cơ mà. Đồng ý hẹn với thằng khác trước mặt cậu. Nếu không phải còn e dè vì nụ hôn hôm qua thì lúc này Ken đã cho thằng nhóc kia đi gặp cha cậu rồi. Thật bực mình.

Avi trước cảnh đó thì cũng không vui không kém Ken. Lí do tại sao thì chính cậu cũng chẳng biết. Nhưng với tính cách của Avi thì dù có bực mấy cũng không để lộ ra. Vậy nên dù không e dè cái gì, Avi cũng không đứng lên xử đẹp thằng nhóc kia.

Cả 2 chàng trai, 2 hot boy của lớp, trước cái cảnh Vy Vy bị ép hẹn hò (đó là theo con mắt của 2 chàng nhà ta) thì đều cảm thấy khó chịu. Vì khó chịu nên đương nhiên chẳng hề muốn Vy Vy hẹn hò với nhóc kia. Mà muốn Vy Vy không hẹn thì chỉ có một cách:

Chiến thắng trận bóng rổ.

3. Chương 3

CHAP 3: Trận bóng giao hữu.

Tuy Avi và Ken mới vào trường chưa lâu nhưng cũng biết thế nào là bóng rổ. Với chiều cao lí tưởng của 2 chàng, ngay lập tức từ lúc vào lớp đã bị bọn con trai trong lớp lôi kéo đi chơi bóng rổ. Avi vốn dĩ than thien, hơn nữa nhiệm vụ chỉ có bắt Ken, thế nên lúc rảnh rỗi vẫn chơi với mấy đứa trong lớp. Ken thì đầu tiên cũng chẳng hứng thú gì. Lúc bọn bạn hăm hở rủ rê thì cậu chỉ dùng khuôn mặt lạnh te mà buông một câu - "Không có hứng."

Thế đấy. Cái mặt chững hững của lũ bạn chẳng làm cậu phiền lòng, bước đi không ngoái nhìn lại một cái. Thế nhưng tình cờ nhìn thấy lũ bạn chiều hôm đó hằng hái chơi trên sân, Ken bỗng thấy nóng người lạ. Sau đấy cũng chẳng để ý gì nữa, lao vào chơi luôn.

Cứ thế, chỉ sau 2 ngày chơi cùng, lũ con trai trong lớp trước đó vẫn hằng tự hào về tài bóng rổ của mình, ngay khi Avi cùng Ken gia nhập đã lập tức trở thành cái nền cho 2 chàng thanh niên này, bởi đẳng cấp của họ, nói siêu đẳng cũng chẳng ngoa.

Sân bóng đông đúc những người. Vô địch khối 11 năm nay nghe nói có một ngôi sao mới khá nổi. Chẳng khó khăn gì để nhận ra, ngôi sao không ai khác ngoài cậu nhóc lúc sáng mặt mũi đỏ bừng tới gặp Vy Vy để xin hẹn. Nghe đâu cậu ta vừa chuyển từ trường chuyên thể dục thể thao sang. Chơi bóng rổ rất cừ. Nhờ có cậu ta mà đội bóng lớp cậu từ chỗ chẳng có gì nổi bật trong trường, sau mấy trận đấu đã trở thành vô địch khối 11.

Khi đội bóng lớp Vy Vy bước vào sân, ngay lập tức tạo nên được làn sóng ồ lên của khán giả. Không cần nhìn Vy Vy cũng đoán được nguyên do là Ken với Avi. Vy Vy vốn dĩ không định đi, nhưng vì lớp đấu giao hữu nên bọn con gái trong lớp ép cô đi. My My nhận nhiệm vụ tới thúc giục cô đã ngăn chặn thành công cái kế hoạch Makeno của Vy Vy. Lúc Vy Vy đang định nhân cơ hội hỗn loạn để lỉnh về thì đã bị My My túm gáy, lôi xềnh xệch tới sân bóng không chút thương tiếc.

Vừa vào sân, khối 11 đã tấn công ngay. Vy Vy không hiểu mấy về bóng rổ. Thế nên dù có nhìn ngang dọc kiểu gì, Vy Vy cũng chỉ có thể kết luận vô địch khối 11 đang dẫn đầu tỉ số nhờ nhìn vào cái bảng to dùng ghi kết quả. Lớp Vy Vy dường như chưa có ý định tấn công. Chỉ chơi nhịp nhàng. Nhưng tới giữa trận, khối 11 có vẻ chủ quan lơ là phòng thủ. Lớp của Vy Vy ngay lập tức nắm lấy sơ hở, tấn công dồn dập, thể hiện rõ đẳng cấp của Vô địch trường. Kết quả trận giao hữu thì không cần nói cũng biết. Lớp Vy Vy thắng. Ngay từ đầu cái kết quả này đã rõ ràng rồi. Vy Vy có thể dễ dàng nhận xét, hầu hết khán giả đều không mấy ngạc nhiên trước kết quả, đi xem đâu chẳng qua là để ngắm hot boy.

Vy Vy uể oải đứng dậy, nhìn sang My My.

- "Về được chưa vậy?"

My My không trả lời cô. Cô bé chỉ ngồi im đảo mắt nhìn theo một dáng người. Rồi như không dần đo gì, My My đứng dậy bước tới chỗ Avi.

Vy Vy tròn mắt nhìn theo My My như thể My My trúng tà vậy. My My không mấy để tâm. Vẫn thẳng bước. Chỉ mất vài giây để Vy Vy hiểu ra My My định làm gì. Cô nuốt nước bọt. Cái đồ ngốc ấy bắt đầu lộ rõ ra rồi. Vy Vy đoán không sai. Khi Vy Vy đuổi kịp My My tới chỗ Avi đang đứng, cô nghe tiếng My My vang lên rành mạch

-"Avi. Cậu rảnh không? Chúng ta hẹn hò."

Trong khi Avi với tất cả những người vây quanh, ngoại trừ Vy Vy ra, đều trở mắt nhìn My My thì cô bé chỉ mỉm cười. Biết ngay mà. My My chẳng biết ngại bao giờ. Thích là muốn cho bằng được, không có khái niệm nhường với bất kì ai trừ Vy Vy. Mấy hôm nay Vy Vy đã thấy lạ rồi. My My ở trên lớp tuy vẫn ngủ như thường, thế nhưng lúc tỉnh dậy vẫn cố đưa mắt tìm Avi rồi mới ngủ tiếp. Vy Vy liếc một cái qua My My. Cô bé vẫn trưng ra cái nụ cười làm bọn con trai điêu đứng ra. Liếc sang Avi, Avi vẫn đứng im như tượng, miệng không khép lại nổi. Đối với Avi, Thiên sứ cấp 9 nói, chuyện tình cảm là tối kị. Trước giờ bọn con gái vây quanh Avi chỉ tặng quà cho cậu là chủ yếu. Quá lắm thì cũng xin ôm một cái. Avi không lấy gì làm nhỏ mọn, chỉ xem đó như là tình cảm bạn bè. Còn hẹn hò. Không phải là dưới nhân gian này tình nhân thường HẸN HÒ sao?

-"Thế nào?" My My lên tiếng hỏi, có vẻ hơi khó chịu vì phải đợi lâu. Avi thì vẫn đứng im lìm, choáng không nói nổi một câu. Đám người xung quanh bắt đầu lấy lại tinh thần. Tiếng xì xào cũng nổi rộ lên

-"Cô gái này là ai vậy? Sao lại dám rủ Avi của bọn mình hẹn hò chứ? Nó nghĩ nó là ai?" Một con bé lên giọng chảnh chọe

-"Có phải My My 12A1 không? Gan gớm nhỉ, dám rủ Avi đi."

-"Ui dời. Cũng loại thấy treo là đeo vào. Thật chẳng ra làm sao"

Vy Vy nghe bọn kia bàn tán mà nổi hết cả máu điên. Cô nổi xung lên

-"Này. Liên quan gì tới mấy người không hả?"

-"Chị Vy Vy cũng một giuộc với Con bé này hả?" Tiếng một đứa con gái ồm ồm vang lên, nghe là biết có tình ồm ồm đưa đẩy.

-"Sao? Có vấn đề gì hả?" Vy Vy hất hàm

-"Đâu có sao đâu. Chỉ là thấy chị Vy Vy không hợp với loại gái này thôi."

Vy Vy nghe thế mà sôi máu. Cái gì mà loại này loại nọ chứ? Cô gằn giọng

-"Loại này loại nọ gì? Ý cô là sao? Bọn ấy có thể nào cũng hơn cái loại thọc mạch như cô. Còn mấy người." Vy Vy đưa mắt quét khắp bọn lăm chuyện vây quanh. "Không mau biến đi thì đừng trách tôi ác."

Bọn con gái trong trường đương nhiên từng nghe qua tiếng Vy Vy. Chẳng ai dại gì mà đụng vào hết. Thế nên chỉ một lát sau đã rủ nhau lỉnh lút. Để lại Vy Vy, Ken, My My và Avi.

-"Cảm ơn nhé." My My quay sang cười với Vy Vy.

-"Có gì đâu." Vy Vy giả bộ ngó lơ. Rồi cô quay sang phía Ken đang lung túng không biết nên đi hay ở, kéo cậu đi khuất.

-"Này. Sao lại kéo tôi?" Ken bị lôi đi một đoạn mới vùng ra khỏi tay Vy Vy, thắc mắc.

-"Chẳng lẽ cậu định đứng đấy làm kì đà cản mũi hả?" Vy Vy không nhìn Ken, đáp về hững hờ.

-"Ồ..."

Hình ảnh hôm qua lại vụt lên trong đầu Ken. Mặt cậu từ từ đỏ dần lên. Chết tiệt. Sao hôm qua tự nhiên lại hành động như vậy chứ? Đúng thật là... Vy Vy thì vẫn im lặng. Cô không phải không ngượng. Nhưng lại trốn tránh hình ảnh về nụ hôn hôm qua. Nhưng chính cái im lặng của Vy Vy làm Ken thêm rối. Nếu cô

nổi giận quát lên thì Ken còn dễ chịu. Hơn nữa, câu hỏi hôm qua của cậu Vy Vy vẫn chưa trả lời. Chẳng thà cô từ chối hẳn còn đỡ hơn cứ để thế này. Tất nhiên là Ken chỉ mong muốn câu trả lời không phải là từ chối. Hay là cứ liều hỏi một phen.

Ken thở hắt một cái. Cậu nhìn lên, đang định mở miệng thì thốt nhiên sững sờ.

Vy Vy đang ngẩng đầu nhìn trời. Đôi môi hồng như khẽ mỉm cười, nhưng lại như không cười. Mái tóc hôm nay được xoã ra, bay bay trong gió. Ken không nhìn lên trời. Cậu không thắc mắc tại sao Vy Vy lại có vẻ mặt như vậy. Ngay lúc này đây, trong mắt Ken chỉ có Vy Vy. Đường như cái chết cũng không thể làm cậu rời mắt khỏi người con gái này. Không khác gì một bức tranh hoàn hảo. Vy Vy đẹp như một thiên sứ vậy.

- "Thiếu gia. Thiếu gia." Kun khẽ hắng giọng, nhỏ thôi. Chỉ đủ để Ken giật mình. Kun vừa đi loanh quanh về, nhìn thấy Ken như thế cũng có phần ngạc nhiên nên khẽ nhắc cậu.

Ken lấy lại vẻ mặt lạnh lùng thường ngày. Vy Vy cũng thôi nhìn lên bầu trời trong xanh, quay sang nhìn Ken.

- "Ồ..." Ken hắng giọng. "Tôi có việc. Về trước đây." Nói rồi nhanh chân bước thẳng, không ngoái lại nhìn.

- "Này." My My hươu hươu tay trước mặt Avi, sốt ruột. "Tóm lại có đi hay không?"

- "Ồ..." Avi lúc này mới tỉnh. "Đi đâu?"

- "Trời đất. Đi chơi với tôi."

- "Ồ..." Avi cúi mặt, đôi tai đỏ bừng. "Không đi đâu."

- "Sao lại không?"

- "Vì... Thì vì tôi không thích hẹn hò."

- "Tốt thôi." My My nhún vai. Thật ra thì cô cũng mang máng đoán ra Avi sẽ không đi. Nếu đi thì đâu còn là Avi nữa chứ? Trước nay My My vẫn biết. Avi đối xử rất tốt với mọi người. Nhưng tất cả cũng chỉ xem là bạn. Không hề có tí tình cảm nào.

- "Xin lỗi." Avi lí nhí. Thật mất mặt. Thiên sứ cao cấp mà phải đi xin lỗi người phàm. Chuyện này trước nay Avi chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng mấy lần đi làm nhiệm vụ dưới trần gian Avi cũng học được chút chút. Ít ra cũng biết làm người khác không vui thì phải xin lỗi. Avi không chắc My My có buồn hay không. Nhưng cậu cảm thấy ít nhiều cũng cần có câu xin lỗi.

- "Không sao." My My lại cười tươi. "Nhưng này. Tôi không từ bỏ đâu. Nhất định sẽ làm cho anh thích tôi."

Nói rồi cô bé quay mặt bước đi, để lại Avi ngơ ngẩn với trái tim đang đập loạn xạ. Một lúc sau, cậu lắc lắc đầu, nói khe khẽ

- "Ngốc. Thiên sứ đâu biết tới tình cảm đó"

- "Hôm nay có phát hiện được tên nào không?" Ken ngồi trên chiếc ghế đen, hỏi Kun. Cậu nhóc tiểu yêu vừa bay tà tà xung quanh Ken dò xét, vừa nheo nheo mắt, tay vuốt cằm, ra chiều "Thiếu gia yêu rồi hả?". Ken không những không nổi giận hay sút cậu nhóc bay dính luôn vào tường như những lần cậu ta đùa hơi quá đà mà còn nhớn nhác như không thấy, không nghe, không biết

- "Hình như có ạ."

- "Sao lại hình như?" Ken nheo mắt

- "Lúc chiều tôi có thấy mang máng một bóng đen. Nhưng hẳn nhanh quá. Nên không biết được là oan hồn hay thần chết."

- "Vậy hả? Đẳng nào cũng không có việc gì. Cứ đi xem đã. Thấy hẳn ở đâu?"

- "Cánh đồng cỏ cạnh Hồ Uyên Ương."

4. Chương 4

CHAP 4: VÔ TÌNH

Con mỗi hôm đó của Ken khá khó đối phó. Giáp mặt rồi Ken mới cảm nhận được sức mạnh của tên này không phải hạng xoàng. Chỉ dựa vào cái cách hấn di chuyển nhanh lẹ suýt ngang ngửa cậu cũng biết tên này chắc hút không dưới 1000 linh hồn. Trước nay Ken vẫn rất ghét những oan hồn như thế này. Dù chúng chết có oan ức đi chăng nữa thì cũng không có quyền hại người như thế. Vậy nên dù không mấy hứng thú với cái ghế Quỷ Vương nhưng Ken lại khá hứng thú với công việc thợ săn này. Lúc đầu hấn cũng khá e dè với Ken. Chỉ dám vờn vờ xẹt qua xẹt lại xung quanh cậu chứ không dám ra tay. Nhưng dần dà, hấn mất kiên nhẫn, bắt đầu tập trung vào tấn công. Cách tấn công nhịp nhàng của tên này làm Ken phải cảnh giác. Hấn không vờ vập, không chăm chăm vào mục tiêu là Ken nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm mơ hồ. Tên oan hồn bắt đầu mất kiên nhẫn. Hấn tấn công dồn dập hơn. Chiêu thức cũng có phần lợi hại hơn. Sau khi nhận ra chỉ mỗi bùa phép thôi thì không đủ. Hấn bắt đầu lôi ra từ không trung một lưỡi hái bằng xương người. Chiếc lưỡi hái sáng rực trên tay hấn. Ken dường như cũng quyết làm nhanh gọn, lôi ra thanh kiếm của cậu. Ngay lúc tay Ken chạm vào thanh kiếm, cậu lao vút lên về phía oan hồn kia đang sưng người, nhanh tay chém một nhát thẳng. Tên kia cũng không phải vừa. Hấn nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, tránh đòn của Ken, đồng thời đưa lưỡi hái gạt lấy thanh kiếm của Ken. Nhưng ngay lúc lưỡi hái chạm vào thanh kiếm, lập tức bị hút lấy. Ken nhếch môi cười. Thanh Kiếm Ma của cậu vốn là bảo vật của địa phủ. Chỉ cần là những gì có thể tăng thêm sức mạnh, thanh kiếm đều có thể thu nạp. Một ánh sáng loé lên, thanh kiếm từ từ hiện thêm những đường vân tinh xảo. Tên oan hồn bắt đầu giận dữ. Hấn lao lên, tung ra những quả cầu sinh linh về phía Ken. Ken nhủu mày, lách người tránh. Quá nhiều sinh linh. Tên này thật không phải vừa. Những sinh linh phát ra ánh sáng ma quái che trọn mắt cậu. Ken nheo mắt. Đúng lúc đó, có tiếng con gái hét lên

-”Cẩn thận.”

Chưa hoàn hồn, Ken đã thấy bóng đen oan hồn lao tới. Hấn bật cười khanh khách.

-”Mày chết chắc rồi con ăk.”

Đòn phép của hấn đánh mạnh vào ngực Ken. Cậu văng ra, ngã bệt xuống đất. Đứa con gái đưa tay bịt lấy miệng. Chết rồi. Không khéo cậu ta chết mất. Không nghĩ được nhiều, Vy Vy thét lên với tên oan hồn

-”Tên kia. Có giỏi thì đánh ta đây này.”

Oan hồn kia quay lại nhìn Vy Vy. Đôi mắt đỏ ngầu khê sáng lên. Con mỗi này ngon đấy. Bỏ qua quả là phí. Hấn lao vút về phía Vy Vy. Cô bắt đầu hoảng loạn. Vy Vy ơi là Vy Vy. Mày làm cái gì vậy chứ. Anh hung lắm lắm gì. Cái bóng đen này giết mày mất thôi.

Trong lúc đầu óc hoảng loạn, không biết làm thế nào, Vy Vy buột miệng thét gọi tên Ken. Đôi tay nhỏ xinh của cô che chắn trước mắt.

Lúc nghe Vy Vy gọi tên mình, Ken thoáng chút ngỡ ngàng. Nhìn thấy tên kia đổi mục tiêu sang phía Vy Vy, trái tim Ken như thất lại. Ngay lập tức, cậu lao về phía Vy Vy. Nhưng lúc nghe Vy Vy thét gọi tên mình, Ken giật mình, đứng sững lại trên không trung.

Thực ra Ken có lao tới kịp hay không cũng không thành vấn đề. Chiếc nhẫn trên tay Vy Vy bắt đầu phát huy sức mạnh kinh hồn của nó. Ken nhất thời không nhớ ra chiếc nhẫn trên tay Vy Vy vốn cũng không vừa. Nó chứa đựng sức mạnh ngang ngửa với thứ vũ khí hủy diệt. Ánh sáng từ chiếc nhẫn dần loé sáng. Ánh sáng xanh xanh ma quái làm cho người ta liên tưởng đến mặt hồ xanh xanh. Tên oan hồn biết mình sai lầm khi chọn con mỗi này. Nhưng hối hận cũng chẳng ích gì nữa. Thân hình hấn méo mó, Khuôn mặt vốn đã gớm ghiếc nay còn gớm ghiếc hơn. Hấn gào lên. Tiếng gào thét như xé nát không khí. Linh hồn của hấn dần dần bị hút vào trong chiếc nhẫn, kết thúc kiếp luân hồi.

Vy Vy kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn dính ước, theo lời của Ken, đã cứu cô một mạng. Kì lạ cũng có cái hay của nó chứ. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Vy Vy ngẩng phắt lên. Người mặc áo choàng đen đã đáp xuống cánh đồng. Áo choàng tung bay trong gió, mơn man những ngọn cỏ che khuất đôi chân cậu ta.

Vy Vy khẽ giật mình. Sau lớp mặt nạ đó, thực ra là khuôn mặt như thế nào? Sao cô lại cảm thấy quen thuộc như thế? Vy Vy tiến lên phía trước, lên tiếng hỏi

-"Anh... Anh không sao chứ?"

Ken khẽ giật mình khi nghe Vy Vy hỏi. người con gái đang đứng trước mặt cậu đây vừa gọi tên cậu. Hình như trong lúc hoảng loạn, Người đầu tiên cô nghĩ đến là cậu? Tại sao Vy Vy lại nghĩ tới cậu mà không phải ai khác? Ken nheo mắt khó hiểu. Thấy người lạ đứng yên, Vy Vy thoáng lo lắng. Vừa nãy anh ta trúng đòn. Không phải bị thương chết đứng rồi chứ? Vy Vy dậm bước lên phía trước. Nhưng bước chân của cô chưa kịp tới đích thì người kia đã giật mình. Không thể để Vy Vy nhìn thấy cậu như thế này được. Con người dù thế nào cũng rất sợ ác quỷ. Nếu người khác thì cậu không bận tâm. Nhưng Vy Vy thì khác. Cô ấy... Đường như ăn sâu vào tâm trí cậu tự bao giờ rồi.

Nghĩ tới đó, Ken xoay người, vội vã bỏ đi. Vy Vy đứng ngẩn. Đáng ra cô phải sợ mới đúng chứ? Sao anh ta lại làm như sắp bị cô ăn thịt tới nơi vậy? Thật bất lịch sự. Nhưng quả thật với tên này, Vy Vy cảm thấy rất quen thuộc. Cái vẻ lạnh lùng, cái dáng người cao cao cô độc ấy, sao nó lại làm cô cảm thấy gần gũi đến thế?

Bước chân Vy Vy dù vẫn bước đều, thế nhưng không thể không nhìn ra nét cứng đờ. Bây giờ nghĩ lại Vy Vy mới thấy rùng mình. Cảnh lúc nãy cô thấy là gì vậy? Chẳng phải vẫn như trong phim thường chiếu sao? Cái bóng đen lượn lờ trước gió. Mờ mờ ảo ảo. Dáng người con trai hung dũng kiêu sa. Tất cả như một giấc mơ. Vy Vy không phải là người tin vào tâm linh. Nhưng nhìn thấy cảnh đó cũng không thể gạt nổi ý nghĩ về trận chiến đó. Trận chiến của quỷ. Thế nhưng cô không lấy gì làm sợ hãi. Trên đ

ời chẳng phải vẫn có nhiều chuyện kỳ lạ lắm sao? Ma quỷ nếu nói không có thì cũng không đúng. Gặp ma thì sao chứ? Trên đời này cái gì cũng có số của nó. Có muốn tránh cũng không được. Điều làm Vy Vy bận tâm là chàng trai kì lạ cô vừa gặp. Cậu ta là ai? Sao lại thân quen với Vy Vy như vậy? Và còn... cậu ta bị thương. Chắc không sao chứ???

Vừa về tới nhà, Vy Vy đã đổ ập xuống giường. Cả người mỏi nhừ. Lúc chiều cô chỉ vô tình tới cánh đồng cỏ đó thôi. Nơi đó vốn dĩ là chốn thiên đường Vy Vy tìm ra lúc nhỏ. Đột nhiên chiều hôm đó lại muốn ra đó thả hồn theo từng ngọn cỏ. Vô tình lại nhìn thấy cảnh đó. Nếu không có chiếc nhẫn chắc cô đã...

Vy Vy đưa tay lên, ngắm nhìn chiếc nhẫn trong vô thức. cũng hơn một tuần rồi từ lúc đeo chiếc nhẫn này. Lẽ dĩ nhiên cũng cảm thấy thân thuộc. Trong lòng Vy Vy cũng không còn cảm giác bị sắp đặt nữa. Cô nhận được chiếc nhẫn này, âu cũng là số phận. Cô nhớ tới Ken. Không biết giờ này cậu đang làm gì. Đang học hay đang lười biếng nằm dài trên chiếc ghế đen êm ái trong căn phòng đặc biệt của cậu. Thốt nhiên Vy Vy đưa ngón tay lên chạm môi. Đường như hơi ấm của làn môi Ken mềm mại vẫn vương lại trên môi cô. Trái tim Vy Vy rung lên khe khẽ. Một chút gì đó ấm áp len lỏi trong tim cô

Kun liếc nhìn Ken, khẽ thở dài. Thiếu gia làm sao vậy? từ lúc về tới giờ thiếu gia cứ như người mất hồn vậy. Lúc Ken đi tìm tên oan hồn kia thì Kun đang nhớ nhẩn đầu đó tìm một vài hồn ma vất vưởng. Tiểu yêu như cậu không phải không biết săn hồn ma. Những hồn ma vất vưởng vốn dĩ là thức ăn rất bổ dưỡng với tiểu yêu. Bất cứ là oan hồn nào, chỉ cần tiểu yêu thu phục được sẽ tăng thêm chút sức mạnh. Vì không chứng kiến trận đánh nên bây giờ Kun mới không hiểu Ken vừa xảy ra chuyện gì. Từ lúc Ken mới ra đời tới giờ, đây là lần đầu Ken như vậy.

Ken không để ý ánh nhìn lo lắng của Kun. Cậu vẫn đang bận thắc mắc sao lúc đó Vy Vy lại gọi tên cậu. Một cảm giác gì đó rất lạ len lỏi trong trái tim Ken. Vy Vy gọi tên cậu lúc gặp nguy hiểm. Phải chăng là Ken chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Vy Vy? Thật chẳng hiểu ra làm sao. Vy Vy rõ ràng vẫn lơ đãng hờn của cậu mà. Hay là Vy Vy chỉ tiện miệng gọi tên cậu thế thôi? Ken thở hắt ra, vò vò đầu. Rắc rối thật. Vy Vy. Rốt cuộc cậu làm sao thế hả?

Avi đang nhắm nháp chút nấm trong ngôi nhà nhỏ nhỏ của cậu. Lúc được sai xuống trần, Avi đã xin Ôn trên ban cho ngôi nhà này. Ngôi nhà nhỏ xinh, hoa lá vây quanh nhìn như tiên cảnh. Mái nhà như chiếc nấm khổng lồ được những cây hoa quần quýt vây. Avi thích ngôi nhà này chính là vì chiếc mái này. Đơn giản chỉ vì nấm là thức ăn ưa thích của Avi. Vốn dĩ thiên sứ không phải duy trì sự sống nhờ thức ăn, thế nhưng ăn vẫn là một thú vui tao nhã. Ngôi nhà nhai cây nấm hương nướng thơm phức, Avi như chìm vào suy nghĩ. My My là một cô gái khá thú vị. Dù trong lớp chỉ biết có ngủ, thế nhưng thỉnh thoảng, lúc tỉnh vẫn chia ra cho cậu thanh sô cô la đẳng đẳng ngon ngon, hay thỉnh thoảng là cây kẹo mút nhỏ nhỏ. Thỉnh

thoảng Avi lơ đãng nhìn quanh, ánh mắt vô tình chạm phải gương mặt xinh xắn với đôi má hồng hồng, trong lòng không tránh khỏi một ý nghĩ tội lỗi. Thiên sứ trên thiên đàng rất nhiều. Những nữ thiên sứ đều rất xinh đẹp. Thế nhưng My My mang một vẻ đẹp rất đặc biệt. Dù không động lòng nhưng Avi cũng phải ngầm công nhận, nếu là con người, Avi tuyệt nhiên sẽ rơi vào lưới tình của My My. Vị đắng của thanh sô cô la như vẫn ám ảnh đầu lưỡi của Avi. Chưa bao giờ cậu để tâm tới một người như vậy. Huống hồ đây chỉ là một nữ nhân phàm trần.

Căn phòng màu hồng im ắng. My My ngồi trước máy tính, đôi mắt không chớp lấy một chút. Chiếc laptop màu hồng thân yêu của cô bé ngày nào cũng phải làm việc cật lực. Vì trên lớp My My chỉ ngủ thôi. Thế nên tối đến tất nhiên phải học bù. IQ 150 ngang với Vy Vy giúp cô bé không ít. Chỉ cần nhìn sơ qua trong sách giáo khoa là ổn về phần cơ bản. Chủ yếu là My My lên mạng học chương trình nâng cao. Thỉnh thoảng còn thử làm một số đề thi quốc gia. Con người này, ngoại trừ võ thuật ra, phải nói là hoàn hảo. Nấu ăn ngon. Xinh đẹp. Học hành cực ổn. Xứng đáng là ước mơ của những chàng trai hoàn hảo nhất. Thế nhưng Avi lại chẳng mấy may gì. Nhìn vào cái vẻ shock tới điên người của cậu lúc đầu, My My thừa hiểu. Cô đã thích nhầm một tên nhóc ngốc tẹt. Tâm trí My My tối nay không thể tập trung chút nào. Dù đôi mắt vẫn dán vào màn hình, thế nhưng đầu óc lại bay bổng đâu đâu. Thật ra lúc đầu nói với Vy Vy cô thích Ken chỉ là đùa thôi. My My không có hứng thú với những anh chàng mang tên Bằng Giá như Ken. Ngay lúc nhìn thấy Avi, trong lòng My My đã trào lên một cảm giác âm ập. Nói là tình yêu sét đánh cũng không sai. My My thích Avi ngay từ cái nhìn đầu tiên. Dần dần không chỉ là thích nữa. Lúc nào My My cũng muốn nhìn thấy Avi. Lúc nào cũng muốn bên cạnh Avi. Thỉnh thoảng ở trên lớp vẫn vờ khép hờ đôi mắt, lén lén nhìn ngắm Avi. Thế nhưng My My cũng biết. Chàng trai mà cô vẫn ngày đêm mong nhớ, thực chất chẳng biết tình yêu là gì.

Tình yêu đôi khi làm cho con người ta trần trở. Buổi tối hôm đó, có 4 con người không hện cùng thức trắng đêm.

5. Chương 5

CHAP 5: Thiếu nữ rơi lệ, ác quỷ sầu.

Một tháng sau đó trôi qua khá êm đẹp. Ken tới lớp vẫn làm ra vẻ như bình thường. Vy Vy cũng không biểu hiện gì thêm về tình cảm của cô bé. Chỉ là say nắng thôi. Cô vẫn thầm nhủ mình như thế. My My thì thay đổi hoàn toàn. Tối lớp không còn ngủ nữa. Thay vào đó là ngồi ngắm Avi. Làm cậu nhóc có cổ máy cũng chẳng thể tập trung vào học được. Sự việc vẫn sẽ êm đẹp như thế nếu như không có một ngày. Avi nhận được lệnh khẩn. Theo thông tin gần đây nhất từ thiên đường, Mấy hôm nay Ken tăng cường truy lùng oan hồn. Chỉ trong mấy ngày nhưng cậu ta đã sắp hoàn thành khoá huấn luyện. Nếu kéo dài thêm thời gian e là không còn kịp nữa. Nội dung lệnh khẩn không có gì khác ngoài nhanh chóng bắt Ken. Lúc nhận được lệnh, Avi có chút hoang mang. Học cùng một lớp, tuy Ken không thể hiện nhiều ngoài ánh mắt đầy tình cảm cậu nhìn Vy Vy, nhưng Avi vẫn ngầm hiểu được. So ra thì Ken cũng là một ác ma tốt. Địa phủ là nơi chứa chấp những ác ma tàn độc nhất. Quỷ Vương hiện nay cũng không phải tay vừa. Rất nhiều thiên sứ đã chết trong tay ông ta. Đến thượng đế còn có phần kiêng nể. Nhưng tính cách ông ta ngày càng tàn ác. Trên thiên đường nhất thời không ai có thể đấu lại ông ta. Thế nên đành dùng hạ sách bắt con trai ông ta. Ken tuy là hoàng tử thứ 10 của Quỷ Vương nhưng lại là đứa con mà ông ta hết mực yêu quý. Nếu có thể dùng Ken áp chế tính tàn ác của ông ta thì cũng không có gì gọi là hèn hạ.

Nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là Avi không muốn bắt Ken. Hẳn ta cũng chẳng có tội tình gì hết. Thế nhưng nếu không dùng cách này thì rất nhiều thiên sứ sẽ còn hi sinh. Avi buộc lòng phải chọn. Cuối cùng thì vẫn phải tuân theo.

Chiều hôm đó, Ken y hẹn một mình ra cánh đồng cỏ. Trước sau gì cũng có ngày hôm nay. Ken biết rõ như vậy. Nhưng trong tâm cậu, Ken vẫn có chút gì đó hi vọng Avi, người mà cậu ngầm xem là bạn, sẽ không dùng cách hèn hạ này của lệnh trên. Thế nhưng cái gì đến cũng phải đến. Ken thừa biết nếu không dùng cách này, Thượng đế sẽ không tài nào khống chế nổi Quỷ Vương. Dần dần thế gian cũng sẽ bị địa chủ nuốt chửng. Ken đồng ý khoá thực tập cũng chỉ vì mục đích ngăn chặn chuyện này. Thế nhưng không kịp nữa rồi.

Cuộc chiến, không còn cách nào khác, bắt buộc phải bắt đầu

Avi từ từ quay người lại nhìn Ken. Trong ánh mắt loé lên chút gì đó đau lòng.

- "Thật ra tôi không muốn có chuyện này." Avi lặng lẽ nói

- "Tôi biết." Ken nở một nụ cười. đáp. "Nhưng nếu đã bắt buộc phải thế này thì cũng không còn cách nào khác. Chính tôi cũng biết cách duy nhất để ngăn chặn Quỷ Vương là như thế này."

- "Chỉ mong đấu với cậu một trận công bằng. Dù chết cũng không hối tiếc."

- "Chết không hối tiếc."

2 người con trai nhìn nhau cười. Nụ cười tình bạn ấm áp. Ken hôm nay không đeo mặt nạ. Những lần trước chẳng qua chỉ vì đối thủ không có được cái vinh dự nhìn mặt cậu. Còn hôm nay, người đấu với cậu lại là một người cậu xem là bạn. Chiếc mặt nạ có cơ hồ không còn cần thiết nữa. Avi nhìn Ken.

- "Bắt đầu thôi."

Ken bình thần lôi ra thanh Kiếm Ma. Đôi cánh dơi nhô ra phía sau lưng. Avi nhắm mắt lăm rằm, trong không trung chợt hiện ra một thanh kiếm trắng chói sáng. Đôi cánh thiên thần tuyệt đẹp hiện ra lộng lẫy. Ken ra đòn trước. Cậu vung thanh kiếm, vụt bay lên phía trước. Từ thanh kiếm, hàng ngàn chiếc long vũ đen lách vụt ra như muốn cắm thẳng vào tim Avi. Avi nhẹ nhàng tạo ra một màng chắn trong suốt, thu lấy những chiếc long vũ rồi biến mất. Nhanh như cắt, cậu tiến thẳng về Ken, đưa thanh kiếm chém xuống. Ken gồng mình đỡ lấy chiêu thức của Avi. Quả không hổ danh thiên sứ cấp cao. Chiêu thức nhẹ nhàng mà mạnh mẽ. Nội lực cũng rất thâm hậu. Ken gắng dùng sức hất thanh kiếm của Avi ra, đồng thời lăm nhắm câu thần chú tạo ra một làn khói màu đen bao lấy Avi. Thấy nguy, Avi vụt bay lên những đám mây đang trôi lững lờ. Ken không phải tay mơ. Cậu ta biết chọn lọc những chiêu thức khôn ngoan. Không mất quá nhiều sức nhưng lại có thể giết chết nhiều thiên sứ không thông minh. Avi lao xuống, thanh kiếm chìa thẳng vào Ken. Đúng lúc đó, cả hai đột nhiên khựng lại vì một tiếng kêu nho nhỏ nhưng đầy ngạc nhiên.

Vy Vy đang bịt chặt miệng, bên cạnh cô là My My không nói nổi lời nào. Trước mắt cô là một thiên sứ và một ác quỷ. Ác quỷ đó cô đã từng nhìn thấy trước đây. Chẳng trách lại có cảm giác thân thuộc đến thế. Ác quỷ đó vẫn mặc chiếc áo choàng màu đen, bên trong là bộ đồ da đen đầy quyến rũ. Chiếc áo không tay như tôn lên những nét đẹp cơ thể của Ken. Vy Vy quá đỗi ngạc nhiên. Thiên sứ đang sưng người nhìn chăm chăm vào My My khuôn mặt cứng đờ. Nhưng cậu ta không phải là nguyên nhân làm Vy Vy á khẩu. Ken đang nhìn cô, tim bỗng chốc đập liên hồi. Hoảng sợ. Vy Vy nhìn thấy rồi. Vy Vy nhìn thấy hình dạng ác bá của cậu. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy Ken. Cậu lắp bắp, đáp xuống mặt đất

- "Vy Vy... Em..."

Vy Vy không nói gì. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Ken. Người con trai lạnh lùng ngồi cạnh cô, thỉnh thoảng liếc nhìn cô với ánh mắt yêu thương, người con trai làm cho tim Vy Vy rung động, người c

on trai làm cho Vy Vy có một đêm không ngủ. Giờ này người con trai đó đang đứng trước mặt cô. Ánh mắt nhìn cô vẫn đầy yêu thương, nhưng lại có tia đau đớn. Khuôn mặt góc cạnh đầy hấp dẫn vẫn thân thuộc, nhưng sao lại khiến cô đau lòng đến thế. Ken như đoán chừng được ý nghĩ của Vy Vy. Lúc này trái tim cậu như đang gào thét. Tại sao cô lại xuất hiện ở đây? Tại sao hôm nay cậu lại không mang mặt nạ? tại sao lại để Vy Vy nhìn thấy bộ dạng ác bá của cậu? Và tại sao, ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi của Vy Vy bỗng nhiên làm cậu đau lòng đến thế? Ken bước chậm từng bước tới trước mặt Vy Vy. Cô vẫn nhìn cậu không chớp mắt. Ánh mắt đó như đâm thẳng vào tim cậu. Nước mắt Vy Vy trào ra, chảy dài trên má. Nước mắt rơi vào tim Ken, làm cho tâm hồn cậu chấn động. Cậu đưa tay lau đi giọt nước mắt cho Vy Vy. Nhưng Vy Vy bỗng giật mình. Ken trước mặt cô xưa nay chỉ là giả vờ. Cái gì mà hôn phu, cái gì mà làm cô rung động chứ? Cô sao có thể rung động trước Ken? Sao có thể được? Bởi Ken không phải là người. Ken là...

- "Ác Quỷ."

Vy Vy đau lòng thốt lên, lùi ra phía sau. Cánh tay đang đưa ra lưng chừng đột nhiên cứng đờ. Ken sưng người. Phải. Cậu là một con ác quỷ. Cậu vốn dĩ là một con ác quỷ. Ác quỷ chỉ biết hại người. Ác quỷ chỉ biết tới máu. Ác quỷ không có tình yêu. Thế nhưng ác quỷ như cậu. Tại sao lại vì Vy Vy mà đau lòng đến

thế? Có một cái gì đó bỗng nhiên nứt ra, sụp đổ, vỡ tan trong Ken. Tình cảm chỉ vừa chớm sao đã vội tàn. Giọt nước mắt trên mi Vy Vy như bồi thêm vào nỗi đau bất ngờ của Ken một đòn chí mạng.

- "Vy Vy. Anh... Em nghe anh nói đã."

Ken đau lòng nói. Nỗi đau chèn ép làm cho giọng cậu khan đi. Nhưng Vy Vy không còn tỉnh táo nữa. Cô lắc đầu dữ dội. Nước mắt tuôn rơi. Cô hét lên

- "Ken. Anh là ác quỷ. Tại sao anh lại là ác quỷ?"

- "Anh... Vy Vy. Đúng là anh là ác quỷ. Nhưng..."

Câu nói của Ken còn chưa hoàn thiện, Vy Vy đã khóc nức lên. Cô quay đầu, trốn chạy. Ken nhìn theo dáng Vy Vy mà đau lòng biết mấy. Muốn chạy theo cô nhưng bước chân không bước nổi. Chạy theo rồi sao chứ? Đuổi kịp rồi sao chứ? Chỉ làm Vy Vy thêm đau lòng. Ken cụp mi. Hết rồi. Thật sự hết rồi. Ken quay lưng, đôi cánh dơi tượng trưng cho uy quyền của quỷ đưa cậu vụt bay đi.

Trên cánh đồng chỉ còn Avi với My My. My My không hoảng sợ. Người cô yêu không phải ác quỷ. Còn là Thiên thần. Một thiên thần đẹp đến mê lòng người. Nhưng sao trong lòng cô lại rối bời như thế. Ánh mắt Avi nhìn cô phẳng lặng như mặt hồ mùa thu. Avi mấp máy môi, không nói nên lời. Biết nói gì đây? Nói cậu là thiên thần, nói là bây giờ My My đã hiểu tại sao cậu không thể đón nhận cô hay chưa, nói thiên thần như cậu tuyệt đối không thể có tình yêu sao? Lời nói có thể dễ dàng nói ra. Có sao Avi không thể nói nên lời? Trái tim cậu cơ hồ đau đớn nhìn My My

- "Anh là thiên sứ sao?"

Giọng My My nhẹ nhàng, xa xăm. Avi chỉ im lặng, rồi khe khẽ gật đầu

- "Vậy nên không thể đón nhận tình cảm của em?"

Tiếp tục gật đầu. Nhưng cái gật của Avi đầy miễn cưỡng. My My mỉm cười đau khổ. Người cô yêu là một thiên thần. Người cô yêu đứng ngay trước mặt cô. Nhưng sao cô lại thấy xa vời đến thế? Không nói gì, My My quay người bước đi. Đôi chân có chút gượng gạo. Tình yêu này, với cô, sao mà khó với đến thế?

Mấy ngày nay Vy Vy không đi học. Cô chỉ ngồi trong phòng, yên lặng suy nghĩ. My My cũng ở yên trong phòng không đi đâu. Đối với 2 cô gái mà nói. Chuyện tình cảm thật sự đã gặp trục trặc rồi. Lúc đầu Vy Vy cảm thấy sợ hãi. Đôi khi cũng tìm cách tháo chiếc nhẫn ma quỷ kia ra. Nhưng duyên phận không phải thứ muốn tháo là tháo được. Chiếc nhẫn như ăn sâu, biến thành một phần da thịt Vy Vy, không cách nào tháo gỡ. My My sau vài ngày ở lì trong phòng cũng quyết định đến lớp. Thế nhưng chỉ nhìn thấy Avi đi học. Ken biến mất không chút vết tích. Thậm chí dường như chẳng có một ai nhớ tới sự xuất hiện của cậu. Ken giống như một giấc mơ thoáng qua. Avi vẫn chăm chú học. Chỉ có điều sắc mặt cậu có nét lạnh lùng. My My biết cậu cố tỏ ra như vậy, thực chất là để cô quên đi thứ tình cảm mà cậu cho là non nớt của cô. Dù sao thì Avi cũng là một thiên sứ cấp ấy nghìn tuổi. Sau này khi lấy nhau rồi, My My vẫn thầm bật cười vì tuổi của vợ chồng cô hơn kém không chỉ tính bằng mấy giáp. Nhưng trong mấy ngày suy nghĩ, My My vẫn quyết theo đuổi Avi. Thứ tình cảm của cô không phải là thứ tình cảm non nớt. Điều này Avi rõ hơn ai hết. Nhưng Avi cũng là người lẩn tránh sự thật đó rõ ràng hơn ai hết. Anh không liếc nhìn cô như những lần cô giả vờ ngủ nữa. Cũng không nhận kẹo của cô nữa. Chỉ lặng im trong giờ. Hết giờ lập tức biến mất không dấu vết. My My thật sự rất buồn. Cô không biết phải làm thế nào mới có thể khiến Avi chấp nhận tình cảm của mình. Cho dù Avi có chấp nhận, My My cũng thật sự không biết thứ tình cảm giữa thiên sứ và người phạm tội có thể tồn tại như thế nào. Nhưng My My biết, thực ra nỗi buồn mà cô phải chịu đựng không thể bằng Vy Vy. Con bé gốc đó rõ ràng là rất đau lòng. Trước tới nay My My chưa lần nào thấy Vy Vy khóc. Chỉ thấy từ nhỏ tới lớn toàn là người khác bị Vy Vy làm cho tức phát khóc. Thế nhưng giọt nước mắt lăn trên má Vy Vy hôm đó cũng đủ để My My hiểu. Tình cảm của Vy Vy dành cho Ken thật sự ngoài tầm kiểm soát rồi. Nỗi đau của Vy Vy hiển hiện rõ qua giọt nước mắt.

Chỉ hai ngày sau trận chiến lỡ dở, Avi đã nhận được lệnh của cấp trên. Ken chỉ trong hai ngày đã lập tức hoàn thành khoá huấn luyện. Bây giờ cậu ta đã trở về địa phủ để chuẩn bị những nghi lễ cần thiết cho việc nhường ngôi Quỷ Vương. Avi hiểu. Lần đầu tiên trong đời, cậu đã không hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ vài tháng nữa thôi Ken sẽ trở thành quỷ vương. Chuyện này dĩ nhiên sẽ là chuyện tốt nếu như không có nghi lễ truyền thống của địa phủ. Theo truyền thống xa xưa đó, Quỷ Vương phải thật độc ác. Vậy nên Quỷ Vương

tương lai buộc phải uống một loại thuốc độc. Thuốc độc nhưng không gây chết. Nó chỉ làm cho tâm tính người ta thay đổi. Quỷ Vương hiện giờ trước đây vốn là một người hiền lành. Sau khi uống thuốc lập tức trở nên độc ác. Không chỉ độc ác mà còn rất nham hiểm. Nghĩ tới đây, Avi bật cười chua xót. Địa phủ quả là nơi đen tối nhất trong ba giới. Ken trở về lần này, Avi không rõ cậu có thể tìm ra cách gì để tránh phải theo cái truyền thống bá đạo đó hay không. Nhưng chỉ e Ken chưa đủ nham hiểm để đấu với Quỷ Vương.

Ngày hôm sau, Vy Vy lại đến lớp như thường. Bạn bè hỏi thăm, cô chỉ nói là do bị cảm lạnh. Nhưng nụ cười mà Vy Vy trưng ra không dấu được My My với Avi. Trong lòng Vy Vy thực chất đang rất buồn. Lúc nhìn vào chỗ ngồi trống trơn của Ken, trong mắt Vy Vy có xen lẫn một tia khó hiểu. Nhưng sau đó cô lại cụp mi nhìn ra chỗ khác. Cảm giác sợ hãi của Vy Vy cơ hồ vẫn chưa tan biến.

-”Vy Vy này.” My My khe khẽ khều Vy Vy trong lúc cô đang mở mắt chăm chăm nhìn lên chiếc bảng trắng xóa chữ.

-”Sao thế?” Vy Vy quay sang nhìn

-”Cậu không thắc mắc sao Ken...”

-”Đừng nhắc tới hắn ta.”

Câu nói của My My chưa kịp hoàn tất đã bị Vy Vy chặn đứng. Giọng Vy Vy như giận dữ với chính bản thân. Thấy Vy Vy vẫn chưa bình tĩnh lại, My My cũng không nói gì thêm. Cô bé úp mặt xuống bàn, cố nén một tiếng thở dài.

6. Chương 6

CHAP 6: Tạm biệt ác quỷ.

Tròn một tháng từ ngày Ken mất tích. Mọi chuyện với Vy Vy dường như cũng có phần nguội lạnh hơn. My My vẫn theo đuổi Avi như ngày nào. Avi thì chỉ cố tỏ ra như không quan tâm. Nhưng chỉ cần nhìn Vy Vy cũng biết. Thực chất thiên sứ đã yêu cô bé bạn thân nhí nhảnh của cô rồi.

Lúc Ken vừa đi chưa được mấy ngày, Cậu bạn tên Luke đã chính thức ngổ lời với Vy Vy. Luke không đẹp trai như Ken. Nhưng cậu nổi tiếng với khuôn mặt có duyên. Tính tình rất tốt. Hoà nhã với bạn bè. Lúc đó Vy Vy không nhận lời, cũng chẳng từ chối. Dường như để quên một người, cách người ta nghĩ đến luôn là xây dựng một tình cảm khác. Vy Vy biết cậu bạn này từ năm cô mới vào trường. Luke luôn xuất hiện trước mắt cô với nụ cười ấm áp thường trực. Rất hay ngấm trộm Vy Vy. Cũng rất hay giúp đỡ Vy Vy. Cậu ta đơn phương yêu Vy Vy. Cái này Vy Vy cũng biết. Thế nhưng vì không có tình cảm gì nên Vy Vy xem như không biết. Lúc cậu ta tỏ tình, Vy Vy không đồng ý cũng vì không có tình cảm. Thế nhưng cũng không từ chối vì muốn xây dựng mối quan hệ mới. Cô biết như thế này là trốn chạy, là hèn nhát. Nhưng Vy Vy quả thật không muốn công nhận tình cảm của mình với ác quỷ như Ken.

Hôm Luke tới tìm Vy Vy ở nhà cô, Vy Vy có phần ngạc nhiên. Rõ ràng cô giấu rất kĩ. Sao cậu ta biết nhà cô? Thế nhưng sau đó Vy Vy nghe nói lại. Hoá ra Luke là con trai chủ tịch tập đoàn Vương Thịnh. Tập đoàn này vốn rất có thế lực. Chẳng trách cậu ta điều tra ra được. Mẹ Vy Vy có phần hơi sững sốt. Mấy ngày nhìn Vy Vy ngồi im trong phòng, mẹ cô cũng biết Vy Vy buồn chuyện gì đó. Nghe My My nói cũng có liên quan tới Ken. Bà vốn rất yêu thích Ken. Không ngờ Ken với con gái bà lại chia tay rồi. Hôm đó thấy Vy Vy không mấy nồng nhiệt đón tiếp, bà cũng phần nào đoán được Vy Vy không thích cậu ta

Luke bên cạnh Vy Vy tỏ ra nhất mực cứng chiều. Trên trường lúc nào cũng đi theo Vy Vy. Vy Vy muốn gì cậu ta cũng đáp ứng. Trước nay Vy Vy chưa cần ai làm như vậy với cô. Cuộc sống của cô là chuỗi tự lập. Tiền của Vy Vy đều là lương làm trong một công ty lập trình. Công việc không có gì nặng nhọc. Với trí thông minh của Vy Vy, cô chỉ cần ngồi ở nhà, lập trình và gửi phần mềm tới cho công ty. Tiền công của cô sẽ được công ty chuyển khoản vào tài khoản ngân hàng của cô. Dù chỉ mới là học sinh cấp 3, thế nhưng những chương trình do Vy Vy lập trình đem lại lợi nhuận rất cao cho Vy Vy. Thế nên số tiền hàng tháng của Vy Vy quả thật không ít. Lúc đầu Vy Vy có khó chịu vì sự cứng chiều quá mức của Luke. Chỉ cần cậu ta để ý được Vy Vy nhìn hơi lâu một chút vào một thứ gì đó, nhất định sẽ mua tặng cho Vy Vy. Lâu dần Vy Vy cũng không mấy để ý nữa. Quà của Luke tặng cô chỉ lảng lạng nhận, sau đó về nhà tống luôn vào kho.

Hôm đó Vy Vy đang đi trên đường thì bắt gặp Luke đi vào một quán bar nhỏ. Quán bar êm dịu, không ồn ào. Vy Vy có chút tò mò. Trước nay Vy Vy chỉ biết đến Luke với một vẻ mặt tươi cười. Hoàn toàn không biết Luke có thể uống rượu. Cô lẳng lặng bước theo Luke,

ngồi vào một chiếc bàn cách bàn Luke không xa.

Luke hình như có chuyện buồn. Đôi mắt u uất của cậu hiện rõ nỗi cô đơn. Từng ly rượu được cậu ta uống như nước lã. Một lát sau, cảm thấy tình hình không mấy ổn, Vy Vy đứng dậy, bước về phía Luke

-"Đừng uống nữa."

Giọng Vy Vy nhẹ nhàng, thế nhưng lại làm cho con người kia ngạc nhiên, đôi mắt sau đó hiện lên tia nhìn âm áp. Hình như cậu ta say rồi. Đôi mắt mờ ảo. Khuôn mặt đỏ bừng. Cậu nở nụ cười

-"Vy Vy. Sao em lại ở đây?"

Vy Vy không trả lời. Ngồi xuống đối diện Luke. Một lát sau mới lên tiếng

-"Anh đang buồn?"

Luke có chút ngạc nhiên. Nhưng sau đó cũng nói khe khẽ

-"Ba anh vừa mới mất"

Giọng nói thoang thoảng bên tai, nhẹ như long hồng khiến Vy Vy hơi ngạc nhiên. Bấy lâu nay cô cũng có nghe nói chủ tịch tập đoàn Vương thịnh có bệnh. Tình cảm vợ chồng của ông ta với phu nhân cũng có rạn nứt. Hình như là có nhân tình. Cả 2 người đó đều có nhân tình.

Vy Vy không nói gì thêm. Chỉ ngồi nhìn Luke uống. một lát sau, Luke khe khẽ nói

-"Từ lúc nhỏ, ba mẹ anh đã trơ trên đũa tình nhân về nhà."

Vy Vy vẫn im lặng. Lúc này cô cảm thấy mọi lời an ủi đều thừa thãi.

-"Em biết không. Cảm giác nhìn ba mẹ của mình, mỗi người một phòng, 2 căn phòng không ngớt những tiếng rên rỉ, cảm giác đó rất kinh khủng"

"Nhiều khi anh ước mình có ba mẹ khác. Trẻ con lắm phải không. Ha, anh nghĩ, chỉ cần ba mẹ anh thật lòng yêu thương nhau, cái gia tài hiện tại có thể không cần nữa."

"Sau này anh dần dần phát hiện ra. Anh thực chất không phải là con đẻ của ba anh. Chuyện này dường như ba anh cũng biết. Vì thế chưa bao giờ ông gọi anh một tiếng con. Hoà hoãn mở miệng cũng chỉ có mày tao."

"Năm anh học lớp 9. Có một người bạn gái theo đuổi anh."

"Đó là ánh mặt trời duy nhất của cuộc đời anh. Đôi môi cô ấy không bao giờ ngớt nụ cười. Ánh mắt triu mến của cô ấy chỉ có một mình anh."

"Khoảng thời gian bên cạnh cô ấy là khoảng thời gian anh thấy hạnh phúc nhất. Anh thấy mình cười nhiều hơn. Thấy mình biết quan tâm người khác hơn."

"Có lần cô ấy nhìn anh chăm chú. Sau đó cô ấy nói. 'Luke. Nụ cười của anh có thể vì em mà mãi mãi giữ gìn hay không?'. Lúc đó anh chỉ nhìn cô ấy chăm chú, rồi trả lời có thể."

Nói tới đây, một giọt nước tràn ra trên mi Luke.

"Một tháng sau. Cô ấy tự tử."

"Trước đó 2 ngày. Cô ấy bị cưỡng hiếp."

"Đau đớn thay. Người cưỡng hiếp cô ấy là ba anh."

"Hôm đó cô ấy tới tìm anh. Hôm đó là sinh nhật của anh. Nhưng lúc đó anh không có ở nhà."

"Ba anh nhìn thấy cô ấy chờ anh ở trong phòng. Ông ta đã cưỡng hiếp cô ấy. Tên cầm thú đó đã cưỡng hiếp người con gái con ông ta yêu ngay trên chiếc giường của con trai ông ta."

Vy Vy lặng người. Cầm thú. Ông ta quả thật là cầm thú. Vy Vy biết được nỗi đau của Luke là như thế nào. Cô cũng nhận ra, nụ cười ảm áp của Luke luôn là để người con gái cậu yêu nhìn thấy. Cô cũng biết, Luke cảm thấy đau đớn chính là vì Luke dù hận ba mình, nhưng vẫn có chút đau lòng khi ông chết.

Chính điều đó làm cho Luke khổ sở.

Luke nhấp môi. Nước mắt ráo hoảnh.

“Trước lúc chết. Ông ta nói với anh rằng ông ta rất hối hận. Nói rằng ông ta biết anh hận ông ta. Cái chết này là báo ứng của ông ta.”

“chiều nay ông ta đã tắt thở. Ngày hôm nay cũng là ngày giỗ của cô ấy.”

.....

Lúc Vy Vy về nhà thì đã gần nửa đêm. Cô đối với Luke không biết phải an ủi thế nào. Con người đáng thương đó, trước khi về còn tỉnh táo nói với cô một câu

–”Vy Vy. Anh biết anh ích kỉ. Nhưng em có đôi mắt trong veo giống cô ấy. Có thể vì thương hại anh mà cho anh nhìn ngắm đôi mắt đó suốt đời?”

Vy Vy không thể không thừa nhận rằng cậu ta ích kỉ. Thế nhưng Vy Vy cũng không thể không thừa nhận Luke đáng thương. Nhìn vào đôi mắt cầu khẩn của Luke, Vy Vy không thể nào không mềm lòng. So với nỗi đau của cô, nỗi đau của Luke còn sâu đậm hơn nhiều. Bất giác, Vy Vy đưa mắt ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay. Đã hơn một tháng rồi. Vy Vy đã phần nào không còn hoảng sợ. Hôm nay nghe Luke nói, cô mới biết. Thực ra Ken không phải là xấu. trái với vẻ ngoài lạnh lùng, Ken thực chất rất ảm áp. Những lúc đụng phải ánh mắt cậu ngắm nhìn cô, Vy Vy đều cảm nhận được sự yêu thương ngập tràn. Nếu so với ba của Luke, Ken còn giống một con người hơn.

Vy Vy khẽ thở dài. Lâu như vậy, nỗi sợ hãi trong cô đã không còn. Trong lòng Vy Vy lúc này cơ hồ chỉ còn nỗi nhớ. Nhưng đã lâu như vậy, Ken không đi tìm Vy Vy. Phải chăng anh đã quên cô? Chỉ nghĩ tới đó thôi, tim Vy Vy cũng đau thắt. Phải rồi. Cô chỉ là một con người yếu ớt. Sao có thể xứng với ác quỷ như anh. Hẳn là anh đã chán ngán cô. Anh đã về địa phủ vui vẻ với người con gái khác.

Vy Vy thầm rên lên khe khẽ. Quên đi thôi. Vy Vy không thể nuôi cái ảo mộng này nữa.

7. Chương 7

CHAP 7: Thiên thần sa ngã

Mấy hôm sau tới lớp, Vy Vy nhìn ra một chuyện rất lạ. Lạ ở đây không phải chuyện My My không thêm ngủ nữa, thay vào đó là khuôn mặt tươi như hoa. My My vốn mưa nắng thất thường. Dù sao cũng là con người rất yêu đời. Cái mà Vy Vy thấy lạ chính là Avi thỉnh thoảng cứ nhìn My My cười mủm mỉm. Cái này thì lạ àk nha. Vy Vy trước nay vốn chưa bao giờ có nụ cười này. Từ sau cái hôm đó thì càng không.

Thắc mắc của Vy Vy ngay giờ ra chơi đã được giải toả đích đáng. My My như không chờ thêm được, giờ ra chơi lập tức kéo Vy Vy ra ngoài. Nụ cười trên môi còn rạng rỡ hơn nắng.

Nghe My My kể chuyện, Vy Vy mới hiểu dần ra.

Chiều hôm qua My My đã lần mò tới được tận nhà Avi. Cách cổ hủ là theo dõi xem ra vẫn hữu dụng. Avi tuy là thiên sứ nhưng không hề nghi ngờ gì chuyện có người theo sau mình. Lúc tới nhà Avi, My My mới nhận ra, nhà Avi hoá ra đẹp như chính con người cậu vậy. Cô trông thấy mà ngẩn cả người. Lúc Avi phát hiện sau lưng có người thì đã muộn. Con mồi đã lỡ bước đưa thợ săn về tận ổ rồi. Nhìn cảnh My My há hốc mồm nhìn ngôi nhà mà Avi vừa cười vừa miêu. Cô gái này thật không đơn giản. mấy ngày qua đeo đuổi cậu như vậy, cậu vốn dĩ đã không thể gắng gượng được nữa. nói thẳng ra là con tim cậu không thể không chế được nữa rồi.

Lúc My My dời mắt từ ngôi nhà sang nhìn sương mặt méo xệch của Avi, Cô bé bên lên cười một cái. Sơ suất bị phát hiện mất rồi. Thật ngại quá. Nhưng không sao. Mục đích đã đạt được thì có gì hối tiếc nữa. Đúng lúc Avi không chế được cái ham muốn cười to trước gương mặt cổ nặn ra nụ cười hối lỗi mà không

khác gì cáo già gọi cừ non của My My, đang định nghiêm giọng mắng cô tại sao lại đi theo anh thì trời bắt chợt mưa. My My ngước mặt lên, nheo nheo mắt. Chỉ trong mấy giây, cơn mưa trút xuống ầm ầm, thỉnh thoảng còn loé lên những tia chớp đáng sợ. My My nửa muốn vào nhà nửa không dám. Cô sợ Avi mắng cô.

Avi lúc đầu nhìn thấy, cũng định để My My hứng mưa cho chừa cái tội dám đi theo cậu. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt khổ sở của cô dính đầy những hạt mưa, cuối cùng thì không thể đành lòng nữa. Cậu chạy ra ngoài, nhanh chóng kéo My My vào trong nhà. Nhanh chóng giục cô thay đồ ướt.

Lúc My My bước ra khỏi buồng tắm với chiếc áo choàng dài như váy của Avi, nhìn cô chẳng khác gì một tiểu yêu vậy. My My nhìn Avi, khổ sở kéo kéo cái ống tay áo choàng dài quá khổ.

-”Avi. Anh thật sự không có chiếc áo nào vừa với em à?”

Avi nhìn My My không nói gì. Có chút gì đó sững sờ. Tiểu yêu My My thật sự xinh đẹp hút hồn cậu mất rồi. Avi ngượng tới đỏ cả mặt, xoay người bước đi. Cứ nhìn My My thì sẽ không thể chịu đựng được mất. Mưa càng ngày càng to. Đường như không có dấu hiệu ngừng. My My ngồi cạnh cửa sổ ngắm nhìn những hạt mưa rơi. Avi đang xào xào nấu nấu cái gì đó trong bếp. Lúc này, hơn bao giờ hết, My My cảm thấy thật sự rất ngọt ngào. Sống mũi có chút cay cay. Cô khe khẽ lắc lư chiếc đầu nhỏ xinh xinh, ngân nga hát nhỏ nhỏ. Cánh môi hồng hồng mấp máp.

Lúc Avi bê ra một mâm cơm, Nhìn thấy My My như vậy quả thật rất khổ sở. Tiên Vũ nhất định là đang rũ rụi chiếc chăn mưa của cô rồi. Mưa không ngớt thế này quả thật sẽ hại anh mất. Nghĩ là thế nhưng Avi vẫn lãnh đạm đặt mâm cơm xuống chiếc bàn tròn nho nhỏ giữa nhà, cất tiếng gọi My My lại ăn cơm.

Bên ngoài trời cũng đã xầm tối. Nhưng mưa thì vẫn chưa dứt. My My vui vẻ thưởng thức món ăn của Avi. Lòng không khỏi vui sướng

-”Avi. Tiểu thiên sứ như anh cũng biết nấu ăn nữa sao? Không phải là người trên trời không cần ăn uống gì à?”

-”Không phải tiểu thiên sứ. Là thiên sứ cấp cao đấy.” Avi đính chính lại lời nói của My My. Khuôn mặt vẫn cầm cúi ăn, tuyệt nhiên không dám nhìn lên khuôn mặt khả ái kia. Thế nhưng My My lại không biết điều đó. Còn tưởng Avi không muốn nhìn mặt cô. Thế nên cô càng cố gắng khiêu khích Avi.

-”Được rồi. cấp cao thì cấp cao. Avi. Anh thích ăn nắm hủ? Toàn là nắm này.”

Mâm cơm hôm đó quả thật chỉ có nắm.

-”Ừ”

-”Avi. Anh sao cứ cúi mặt mà ăn thế hả? Như thế không tốt đâu. Người ta khuyến cáo lúc ăn không nên cúi gằm mặt. Chỉ nên vừa ăn vừa nhìn ngắm những gì làm mình cảm thấy đẹp mắt thôi. Avi. Hôm nay anh quả thật rất may mắn đấy. Đại mỹ nhân như em sẵn sàng để cho anh ngắm nhìn đây này.”

-”Khục.”

Avi nghe câu nói đùa đầy tự kiêu của My My, nhất thời không thể nhịn cười. Thế nhưng bạn Avi khốn khổ của chúng ta đang ăn cơm mà. Thế nên từ đỏ mặt vì cười chuyển thành đỏ mặt vì sặc. Rồi từ đỏ lại chuyển sang tím tái vì ho khụ khụ. My My hoảng hốt. Cô bé chỉ định đùa thôi. Nào ngờ lại thành ra thế này. Cô bé mặt mày khổ sở, vội vã chạy sang chỗ Avi vỗ vỗ lên lưng cậu.

-”Em xin lỗi. Em xin lỗi. Không phải cố ý đâu.” Cô nói mà lòng đau thắt.

Một lát sau, Avi cuối cùng cũng đã ngừng ho được. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt. quay lên nhìn thấy My My cũng đang đỏ hoe mắt vì lo cho cậu. Avi thốt nhiên nhăn mặt, đau lòng. My My thấy thế thì tưởng Avi khó chịu. Cô bé bật khóc ngon lành.

-”Ồi.” Avi kêu khê. Anh kinh hoàng nhìn người con gái nước mắt tuôn rơi, miệng không hề ngớt câu xin lỗi trước mặt anh mà hốt hoảng. “Đừng... Đừng có khóc.”

My My mặc kệ những câu an ủi, mặc kệ Avi lau nước mắt cho cô một cách vụng về, cô bé vẫn cứ khóc ngon lành, luôn miệng xin lỗi. hình như cô bé này không có mấy kinh nghiệm xin lỗi

i người khác. Bằng chứng là cái cảnh đáng cười người cần được xin lỗi chăm sóc vì mới ho sù sù xong thì đang bối rối đứng đây, bối rối không biết làm thế nào. Còn cái người phải xin lỗi thì ngồi bệt xuống đất, khóc um sùm.

Avi đến là bó tay với cô bé này. Cậu đỡ khóc đỡ cười. Trước nay cậu nổi tiếng với thiên sứ chưa đỡ nổi ai đang khóc bao giờ. Duy chỉ có một lần. Lần đó Avi trông coi một tiểu thiên sứ. Cậu nhóc bắt Avi làm ngựa. Đường đường là thiên sứ cấp cao. Tất nhiên là Avi dậy nẩy lên. Không chịu. Thế là tiểu thiên sứ kia khóc toáng lên. Khuôn mặt tèm lem nước mắt. Lúc đó Avi rối quá. Chẳng biết làm thế nào. Rối quá hoá hay. Avi hoảng quá. Cũng khóc ầm lên. Thế là cậu nhóc kia ngừng khóc. Liếc sang cái vật thể cao cao bên cạnh cậu, nước mắt cũng ngừng rơi. Cậu nhóc tiểu thiên sứ bật cười khanh khách. Thế mới biết. Cách dỗ này của Avi quả thật có hiệu quả. Nhưng chỉ duy nhất lần đó thôi. Bây giờ mà khóc đua với My My thì còn ra thể thống nào chứ.

My My không để ý khuôn mặt xanh lét của Avi. Khóc càng ngày càng to. Không phải vì sợ hãi gì nữa. Avi hết sắc lâu rồi. Còn lo lắng gì nữa. Nhưng len lén nhìn Avi, thấy mặt cậu đang tái xanh thì My My khoái chí lắm. rắp tâm khóc to hơn cho cậu hoảng một phen. Ai bảo nãy giờ cứ ăn bánh bơ đội mũ phớt với cô chứ.

Đúng cái lúc My My không ngờ nhất, đúng cái lúc My My nhắm tịt mắt, ra sức rống thật to mặc dù nước mắt đã thôi chảy, My My cảm thấy cảm mình được nâng lên. Ngay sau đó là cảm giác một đôi môi ấm nóng áp lên môi cô. My My nín ngay tắp lự. Đôi mắt mở căng ra. Chưa bao giờ My My nhìn thấy Avi gần đến thế. Chưa bao giờ My My cảm thấy tim mình như đang sắp nhảy ra ngoài tới nơi như thế. Đôi mắt có đuôi xinh đẹp của Avi khép hờ. Một lúc sau, môi Avi rời khỏi cô. Trên mặt Avi thoáng chút bối rối, ngượng ngùng. Nhìn thấy My My khóc dữ vậy, Avi quả thật không biết làm thế nào. đành nhắm mắt làm liều. Khoảnh khắc môi cậu chạm môi My My, trái tim cậu nhảy lên một cách bất thường.

Đúng như dự tính của Avi. My My nín khóc luôn. Đôi mắt chỉ mở to kinh hoàng. Avi hài lòng nhìn ngắm thành quả. Nhưng chỉ sau đó 2 giây, Avi bắt đầu hối hận. My My không khóc nữa. Nhưng thay vào đó là...nắc cục. Cô bé nắc liên hồi. Không cách nào dừng được. Avi mếu mặt, chạy đi múc cho My My một cốc nước. My My uống xong vẫn không tài nào hết nắc được. Avi cuống lên. Thử hết mọi cách. Kể cả nén hơi cũng không ăn thua gì. Hoá phép biến ra một con chuột dọa cho My My sợ cũng không ích gì nốt. Bí quá, không biết làm thế nào, Avi bắt quả cúi xuống hôn My My cái nữa.

.....

My My chỉ cần kể tới đó thôi, Vy Vy cũng đã hiểu hết. Cô nhìn My My với ánh mắt ý như bảo cô bé “Nham hiểm, quá nham hiểm.” My My không lấy gì làm để ý. Cô bé còn bận phần khởi với cái niềm vui bất ngờ của mình. Sau nụ hôn đó, My My nhảy cẫng lên. Quên cả nắc luôn. Avi cuối cùng cũng chấp nhận cô bé. Nhưng cô bé nào có biết. Chính vì sự chấp nhận đó, chẳng bao lâu Avi sẽ gặp chuyện không hay.

Vy Vy vào lớp, nhìn đứa bạn mà mỉm cười hài lòng. Cuối cùng bạn cô cũng vui vẻ hạnh phúc. Nhưng mà bên cạnh hài lòng, lẽ dĩ nhiên trong lòng Vy Vy cũng cảm thấy chua xót. Nếu hôm đó Vy Vy không phản ứng thái quá, nếu như Vy Vy có thể bình tĩnh như hôm nay, đường đường chính chính nói với Ken rằng cô không ngại cậu là ác quỷ, nếu như hôm đó Vy Vy kịp nói với Ken tình cảm của mình, thì chắc chắn hôm nay Vy Vy sẽ không cảm thấy buồn như vậy.

Đang suy nghĩ mông lung, Vy Vy không để ý Luke tới tìm cô tự bao giờ. Mấy hôm trước, Vy Vy đã đồng ý chấp nhận làm người yêu Luke. Cô biết, Luke cũng biết. Thực ra Vy V chấp nhận chỉ vì thương hại Luke. Nhưng Luke vẫn vui vẻ. Cậu không nề hà gì. Miễn là Vy Vy chịu ở bên cậu.

Luke hôm đó mặc chiếc áo len màu trắng trẻ trung. Nét mặt tươi vui hơn hở. Hôm nay vừa thắng trận bóng rổ, Luke muốn Vy Vy chai vui với cậu.

– “Vy Vy, chiều nay chúng ta đi chơi nhé.”

– “Đi chơi?” Vy Vy khề nhứ mảy. “Đi đâu?”

– “Tối quán bar hôm trước, chúng ta ăn mừng chiến thắng của anh.”

– “Thắng trận đấu đó với anh có gì khó khăn? Sao phải ăn mừng chứ?”

Luke gãi đầu cười trừ. Đúng là chiến thắng đó không là gì. Thế nhưng Luke vẫn thấy vui. Cậu muốn đi chơi cùng Vy Vy. Đã là một đôi thì phải hẹn hò chứ. Sau một hồi năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng Vy Vy cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Luke sướng rơn, cười toe toét. Trước khi về lớp còn dặn đi dặn lại chiều nhớ ở nhà chờ cậu qua đón. Vy Vy không nói gì, chỉ mỉm cười đáp lại. Phải rồi. Đã đồng ý làm bạn gái người ta, hẹn hò là đương nhiên mà.

Avi nhìn hết mọi chuyện từ nãy tới giờ bằng một ánh mắt khó hiểu. Vy Vy không mấy để ý nên không biết, ánh mắt Avi có gì đó rất khó hiểu.

8. Chương 8

CHAP 8: Giải cứu ác quỷ

Chiều hôm đó, Vy Vy đang ngủ bỗng nhiên bật dậy. Chiếc điện thoại réo om sòm. Chẳng cần nhìn màn hình tới 1 lần, Vy Vy cũng biết thừa cái kẻ đang tí tởn gọi điện thoại kia là ai. Luke chết tiệt, dám phá giấc ngủ của cô

-"Alo." Vy Vy nhắc may với giọng ngái ngủ. Hôm nay trường được nghỉ sớm mấy tiết. Vy Vy về tới nhà, ăn xong là leo lên giường ngủ ngon lành. Hiếm khi có chiều đông nào được hưởng thụ như vậy. Lại bị tên Luke làm phiền không chút thương tiếc.

-"Vy Vy. Em đang ngủ à? Dậy chuẩn bị đi. Anh qua đón bây giờ đây."

-"Đón? Đi đâu?"

-"VY VY!!!!!!!!!!!"

Nghe Luke hét ầm lên trong điện thoại, Vy Vy hết hồn. Tỉnh hẳn luôn. Chết thật. quên mất cái hẹn.

-"Đùa thôi. Là đùa thôi mà." Vy Vy cười chữa ngượng.

-"Hừ. Em coi chừng đấy. Chuẩn bị đi nhé."

Vy Vy chưa kịp nói gì thì Luke đã cúp luôn máy. Đau khổ liếc qua cái màn hình một cái. Đúng 18h rồi. Vy Vy lê bước vào phòng tắm, thay đồ mà không để ý. Bộ đồ cô vô tình với tay chính là chiếc váy đen cô mặc hôm tới nhà Ken.

Vy Vy không trang điểm nhiều. Lúc thay đồ, nhìn chiếc váy mà Vy Vy khẽ chạnh lòng. Hơn một tháng nay Ken không tìm cô. Hơn một tháng nay Vy Vy không có chút tin tức gì về Ken. Nỗi đau trong cô không còn chút sợ sệt nào. Thay vào đó là nỗi nhớ dày vò. Vy Vy đứng ngẩn người trước gương. Chiếc gương in hình một cô gái với đôi mắt không còn tinh nghịch mà phẳng phất nỗi buồn. Nếu lúc này gặp được Ken, Vy Vy không biết mình sẽ làm gì nữa...

Đúng lúc Vy Vy đang chuẩn bị xuống nhà xin phép mẹ đi chơi thì có một chuyện lạ xảy ra. Lại tới mức cả đời Vy Vy cũng không quên nổi. Cánh cửa phòng lúc này còn mở toang bỗng nhiên đóng sập lại cái ầm. Vy Vy hết hồn. Gió à? Sao tự nhiên lại như thế? Đang định quay lại đóng cửa sổ đầy gió thì Vy Vy điếng người. Cửa sổ... không hề mở. Bên ngoài trời đã tối om. Vy Vy nuốt nước miếng. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Đúng lúc đó, trong không trung hiện ra một hình hài màu trắng xinh đẹp. Cánh thiên sứ với những sợi lông vũ mềm mượt. Avi tiếp đất nhẹ nhàng, thế nhưng khuôn mặt không dấu nổi kinh hoàng. Bên cạnh anh là một sinh vật nhỏ bé. Vy Vy tròn mắt. Trên đời này có người tí hon nữa sao? Cái đó là cái giống gì vậy?

Vy Vy chưa kịp phản ứng gì, tên tiểu yêu Kun đã lao tới Vy Vy. Khuôn mặt hấn lấm lem nước. hấn kêu gào ầm ỹ.

-"Tiểu thư Vy Vy. Xin cô hãy cứu lấy thiếu gia."

Vy Vy mắt tròn mắt dẹt nhìn Kun. Còn biết nói nữa cơ đấy. Nhưng lúc này, Vy Vy không cảm thấy sợ hãi nữa. Nước mắt tiểu yêu làm Vy Vy sực tỉnh. Cô đưa tay đỡ lấy tên tiểu yêu đang lơ lửng trước mắt cô, có chút xót xa

-”Anh bạn nhỏ sao lại đau lòng như thế?”

Kun không nói được gì, chỉ khóc oà lên. Avi gấp gấp nói

-”Vy Vy. Ken không hay rồi. Cậu ta sắp bị ép uống thuốc độc rồi.”

Vy Vy sững người. Uống thuốc độc? Ken ư? Sao lại như thế? Sao lại bị ép? Vy Vy hốt hoảng lao tới, bầu lấy 2 cánh tay Avi

-”Avi. Chuyện này là thế nào? Cậu nói vậy là sao?”

-”Không còn thời gian nữa đâu. Vy Vy. Chỉ có chiếc nhẫn của cậu mới có thể đưa chúng ta tới chỗ Ken. Nếu không nhanh lên sẽ không kịp mất.”

Nhẫn ư? Vy Vy nhìn chiếc nhẫn. Cô đâu biết sử dụng thế nào?

Nhìn Vy Vy bối rối, Kun nói gấp.

-”Tiểu thư Vy Vy. Chiếc nhẫn này có quan hệ mật thiết với Ken. Tiểu thư chỉ cần nhắm mắt, tập trung nghĩ tới thiếu gia, ngay lập tức, chiếc nhẫn sẽ đưa chúng ta tới chỗ thiếu gia.”

Nghĩ tới Ken ư? Tới chỗ Ken ư? Chính là địa phủ sao? Trong lòng Vy Vy thoáng chút sợ hãi. Vy Vy khẽ nhủ thầm. Thế nhưng không còn thời gian suy nghĩ nữa. Cô nhắm mắt lại, cố gắng tập trung. Chiếc nhẫn trong tay cô chợt loé sáng. Trong không gian, một lỗ hổng màu đen được tạo ra.

Kun nhìn thấy lỗ đen dẫn tới địa phủ mà mừng phát khóc. Tuy rằng cậu cũng mong Ken trở thành quỷ vương để có thể cai trị thật tốt địa phủ, thế nhưng tới phút cuối, kế hoạch không uống thuốc độc của Ken hoàn toàn thất bại. Vốn dĩ ban đầu Ken vẫn nghĩ rằng đã có thuốc độc chắc chắn có thuốc giải. Chỉ cần tìm ra viên ngọc Lưu Hồn xem như êm chuyện. Thế nhưng ngọc Lưu hồn là bảo vật địa phủ. Sau hơn một tháng tìm đủ mọi cách, Ken vẫn không tài nào tiếp cận nổi viên ngọc. Tới hôm nay, Ken bị cha cậu phát hiện lúc đang liều chết đi trộm bảo ngọc. Quý Vương do quá tức giận đã ra lệnh nhốt cậu lại, sai người lập tức pha chế thuốc để cậu uống. Kun hoảng quá, không biết làm thế nào. Liền chạy tới Avi xin cứu viện theo lời Ken. Nhưng Avi là thiên sứ. Thiên sứ không thể xâm nhập vào địa phủ một cách đường đường chính chính. đành phải theo lời Kun tìm tới Vy Vy.

Vy Vy nhìn vào lỗ đen u tối trước mặt mình. Trong lòng chút sợ hãi thoáng qua đã biến mất. Cô nhanh chóng theo Avi, Kun bước vào trong đó. Xung quan Vy Vy tối sẫm. Cô chơi với sự sợ hãi. Không thấy Avi và Kun đâu. Vy Vy hoảng hốt. Nhưng chỉ lát sau, khung cảnh quanh cô dần hiện ra rõ ràng hơn. Trước mắt Vy Vy là một người con trai đang há hốc nhìn cô.

Ken tròn mắt nhìn Vy Vy. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Cậu không thêm để ý tới Avi và Kun. Trong mắt cậu chỉ còn có cô. Vy Vy. Người con gái hơn một tháng qua không lúc nào cậu không nghĩ đến. Vy Vy, người con gái làm cậu đau đớn bấy lâu nay. Hơn một tháng rồi. Ken nhớ Vy Vy như điên dại. Bấy giờ cô đứng trước mắt cậu, Không chút ảo ảnh. Không chút hư vô.

Avi bối rối nhìn cặp đôi đứng trước mặt mình. Hai người này không nhận ra mối nguy trước mắt hay sao. Đúng lúc đó, bên ngoài đổ vào những tiếng bước chân dồn dập.

Ken bừng tỉnh. Hồng

mất rồi. Bị phát hiện ra rồi. Ken đưa mắt ra hiệu cho Avi. Cậu gật đầu ra vẻ mình hiểu. Ken quay sang Kun

-”Cậu dẫn Vy Vy lánh vào góc phòng đi.”

Kun y lệnh, Kéo theo Vy Vy. Lúc này cô mới sự tỉnh. Tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng dồn dập. Avi với Ken, mỗi người một bên cánh cửa, sẵn sàng. Bên ngoài có tiếng tra chìa khoá vào ổ. Bên ngoài ước chừng có khoảng 2 3 tên gì đó. Chắc chắn là người thấy mùi Avi nên mò tới. Người trong địa phủ đang cặp rập chuẩn bị lễ nhường ngôi. Quý Vương đang có việc phải ra ngoài. Đây chính là cơ hội tốt để thoát thân.

Vy Vy đứng nép sát vào tường, không dám thở. Hai bàn tay nắm chặt lại. cánh cửa lay động. Ba tên mặc áo choàng đen kín mít bước vào. Không nhìn thấy Ken đâu hết. Chúng sững người. Ngay lập tức, Ken rút thanh kiếm, chém. Xuống một tên. Tên đó lập tức tan thành tro bụi. Avi bên cạnh cũng nhanh lẹ giải

quyết một tên. Còn một tên nữa đang mở to đôi mắt đỏ lờm kinh hoàng. Nhanh chóng, Ken đâm thẳng kiếm vào tên đó. Không thể để hắn ta kêu lên. Không thì nhất định sẽ hỏng chuyện.

Vy Vy thở phào ta một cái. Ken nhanh chóng cởi ba bộ áo choàng của cả 3 tên ra. Ném cho Avi một cái. Đôi cánh to kèn của Avi bị thu lại. Cậu nhanh chóng mặc áo choàng. Cũng may chiếc áo này kín toàn tập. Che hết màu trắng chói lòe của Avi. Ken đưa cho Vy Vy một chiếc áo. Cậu cũng nhanh chóng choàng vào người. Avi làm theo, Kun trốn vào trong áo choàng của Ken. Cả bọn lăm lũi bước ra ngoài.

9. Chương 9

CHAP 9: Em sẽ là nữ quý của anh

Trống ngực Vy Vy đập liên hồi. Cũng may hôm nay không có nhiều người. cả bọn nhanh chóng bước về phía cánh gốc cây đại thụ mà Ken đang dẫn đường. Với Ken mà nói, thoát bằng cổng chính địa phủ quá ư mạo hiểm. Vậy nên chỉ còn gốc cây này.

Vy Vy ngược nhìn cái cây to lớn trước mắt mình mà không khỏi ngạc nhiên. Xung quanh không còn ai. Ken tháo mũ trùm xuống. Lôi ra một chiếc vòng cổ treo một chiếc nhẫn ở cổ.

Vy Vy ngay lập tức nhận ra chiếc nhẫn. Nó y hệt chiếc nhẫn mà cô đeo trên tay. Ken ngập ngừng. Đưa nó cho Vy Vy.

-"Cái này... Nó là một đôi với chiếc nhẫn em đang đeo."

Vy Vy tròn mắt. Đưa cho cô làm gì kia chứ? Cô nhìn Ken thắc mắt, chiếc mũ trùm cũng được tháo ra. Ken bối rối nhìn cô

-"Nếu anh đeo chiếc nhẫn này, cuộc đời của em sẽ gắn chặt với anh mãi mãi."

Vy Vy không nói gì. Gắn chặt với Ken. Cô biết câu nói này là thế nào. Gắn chặt với Ken, tức là cô sẽ là vợ của Ken, vợ của ác quý. Nhưng sao lại nói với cô lúc này.

-"Cái cây này vốn là nhân chứng cho tình yêu ở địa phủ. Nó chứng nhân tất cả những con người thuộc vương tộc trao nhau cặp nhẫn này. Một khi đã đeo nhẫn, 2 bên buộc phải gắn liền với nhau. Thế nhưng với những đôi một bên người trần, một bên ác quý như chúng ta, một khi đã đeo nhẫn, sẽ trở thành đồng loại. Nói cách khác. Em sẽ trở thành một nữ quý. Hơn nữa, còn là nữ quý hùng mạnh của địa phủ. Lúc đó chúng ta mới có thể hợp sức, ép cây thần mở ra cánh cửa nối liền với trần thế."

Vy Vy im lặng. Bây giờ cô mới hiểu tại sao Ken lại đưa chiếc nhẫn cho cô. Ken không dám quyết định cuộc sống của cô. Cậu không dám đứng trước cây thần đeo nhẫn. Vy Vy không biết nói gì. Nếu cô đồng ý, chẳng phải sẽ trở thành nữ quý sao.

Ken nhìn phản ứng của Vy Vy, khẽ đau lòng. Cậu biết. Cô không thể từ bỏ thân phận một con người để trở thành quỷ như cậu.

-"Vy Vy. Anh biết em không đành. Em đeo chiếc nhẫn này vào. 2 chiếc nhẫn hợp làm một sẽ tạo ra một cánh cửa khác. Nó sẽ đưa em với Avi về. Lúc đó chiếc nhẫn trên tay em sẽ tự khắc rời ra. Chúng ta.. cũng sẽ không còn quan hệ gì. Bởi vì anh không thể bước qua cánh cửa đó."

Vy Vy vẫn im lặng không nói gì. Ken đau lòng, nhét chiếc nhẫn vào tay Vy Vy, quay lưng bước đi. Vy Vy sao có thể vì cậu mà trở thành quỷ được. chuyện này thật quá hoang đường. Vy Vy không yêu cậu. Chỉ lát nữa thôi, Vy Vy bước qua cánh cửa, chiếc nhẫn sẽ lại về tay cậu. Ken nuốt nước mắt. Bước chân nặng nề. thế nhưng, ngay lúc đó, một cánh tay kéo giật Ken.

Đôi môi Vy Vy mềm mại áp vào môi Ken. Ken trợn tròn mắt. Còn chưa kịp làm gì, Vy Vy đã lùi lại, khẽ mỉm cười. Vy Vy nắm tay Ken, rút chiếc nhẫn từ sợi dây ra, trước con mắt mở to của Ken, Vy Vy đeo vào ngón tay áp út của Ken.

Ngay lập tức, Vy Vy cảm nhận được sự thay đổi trong bản thân mình. Máu trong người cô chảy cuộn cuộn. Vy Vy nhắm mắt. Cô cảm nhận được sự đau đớn từ từ. Lưng cô bắt đầu khó chịu. Có cái gì đó nhô ra từ sau lưng. Cô đau đớn. Thân thể cứng đờ của cô được nhắc lên cao. Thân thể cô như ngàn vạn mũi kim

châm phải. Đau đớn không cùng. Bỏng rát. Nhưng một lát sau, Nỗi đau dần dần tan biến. Vy Vy mở mắt ra, từ từ tiếp đất. Sau lưng cô, đôi cánh dơi từ từ thu lại.

Vy Vy đã thật sự biến thành một Nữ Quỷ!!!

10. Chương 10

CHAP 10: Trở về

Vy Vy không ngờ quá trình biến thành quỷ dữ của mình lại nhanh chóng đến thế. Lúc cô thầm tiếc cho tuổi xuân của mình thì quá đi mất. Người ta thì qua xuân qua già qua ma mới tới quỷ. Vy Vy thì phải gọi là đốt cháy giai đoạn. cháy luôn cả 2 giai đoạn rưỡi. Thế nhưng Ken thì chẳng lấy làm tiếc gì hết. Cái này thì khỏi phải nói. Của Vy Vy chứ có phải của Ken đâu. Cậu nhóc từ khi về lại dương gian, ngày nào cũng cười. Giờ nào cũng cười. Cười không ngừng nghỉ. Cười không ngại ngùng. Cười mọi lúc mọi nơi. Vy Vy phải công nhận, trước nay khuôn mặt này của cậu, cô chưa bao giờ nhìn thấy. Vy Vy còn nghi ngờ, có phải Ken xưa nay quá lạnh lùng, bây giờ mới tới giai đoạn... cười bù.

-"Anh có thôi đi không hả?????????"

Vy Vy hét toáng lên vào ngày thứ 3 Ken trở về, cũng là ngày thứ 3 Vy Vy bị Ken theo sát nút. Biệt thự đen bây giờ trở thành nơi ẩn nấp lí tưởng nhất của Ken với Kun. Mẹ Ken trước khi mất đã để lại cho cậu một túi phép thuật, chỉ cần rắc lên thì có thể che mắt hết cả thánh lẫn quỷ. Ken không chịu rời Vy Vy tới nửa bước. Chỉ cần Vy Vy có ý định bước ra khỏi biệt thự, Ken lập tức trưng ra bộ mặt rưng rưng nước mắt, hoặc không thì cũng nằng nặc đòi đi theo. Cuối cùng, Vy Vy đành phải chấp nhận ở lại sau khi gọi về ẹ nói sẽ ở nhà My My mấy ngày. Suốt mấy ngày, Vy Vy không đi học. My My với Avi cũng nghỉ nốt. Thầy hiệu trưởng là người duy nhất trong trường biết thân phận của Vy Vy, đã cho phép Vy Vy nghỉ dài hạn.

-"Hi. Tại anh vui quá." Ken cười trừ đáp lại Vy Vy. Mắt vẫn không thôi lấp lánh.

-"Vui cũng đừng có trưng cái bộ mặt đó ra nữa." Vy Vy nhìn Ken cười, thoáng chốc đỏ mặt, lí nhí trả lời. Lúc đó cô đang ngồi cạnh cái máy tính, tra cứu cách làm một số cappuchino thông thường. Ken nhìn xoáy vào màn hình, lên tiếng.

-"Vy Vy. Cái này là gì?"

Vy Vy tròn mắt nhìn Ken.

-"Không phải chứ? Anh không biết Cappuchino hả?"

-"Không." Ken ngượng ngùng, thành thật lắc đầu. "Chỗ của anh không có cái này. Thật ra thì lần huấn luyện này là lần đầu tiên anh lên trần thế. Thế nên..."

Nhìn khuôn mặt Ken đỏ bừng, Vy Vy bật cười.

-"Thế Ken. Anh có biết cà phê không?"

-"Cà phê hả? Là gì vậy? ăn được hả?"

-"Ken. Anh thật quê quá." Vy Vy bó tay, lắc lắc đầu.

-"Quê đâu?" Ken giãy nảy. "Chỗ anh ở là lâu đài hắc hoi đấy."

Vy Vy tới đây không thể không trưng ra cái bộ mặt đỏ khốc đỏ cười.

-"Ken. Anh là con gà chính cống đấy."

-"Gà thì anh biết này. Có phải là cái con họ hàng con vịt, chạy nhanh hơn rùa, bay cao hơn chim cánh cụt, bơi kém hơn cá. Đúng không?"

Đến đây Vy Vy quả thật không nhịn cười nổi nữa.

-"Hả. Ken ngốc. Ai bày cho anh định nghĩa con gà thế hả?"

Ken nhìn Vy Vy cười mà ngượng. Không phải à? Cái này là Kun chỉ cho cậu mà. Lúc hầm gà cho cậu ăn, cậu thắc mắc nên Kun giải thích. Nhưng mà sao bây giờ cậu giải nghĩa như thế lại bị Vy Vy cười cho. Đường đường là một ác quỷ uy phong lẫm liệt, lại bị một đứa con gái, bây giờ tất nhiên đã là một nữ quỷ, cười vào mặt. Thế có tức không chứ. Cậu hầm hè.

-”Vy Vy. Không được cười nữa. Còn cười nữa, anh lập tức ăn em sạch sẽ.”

Vy Vy kinh hãi nhìn Ken. Cậu ta đang khoái trá tận hưởng hiệu ứng mang lại cho Vy Vy. Tất nhiên cô không biết ý Ken là ăn kiêu gì. Ngay lập tức, Vy Vy dẹp cái bộ mặt đó, héch mặt lên với Ken

-”Anh đủ bản lĩnh không hả? Đừng có manh động à nha. Em cũng là quỷ rồi đó. Coi chừng em đó”

Ken dường như không có chút sợ hãi. Mỗi cậu cong cong một nụ nướ hết sức đều đặn. Mặc cho Vy Vy kinh hãi nhìn, Ken tiến từ từ lại chỗ Vy Vy, tay còn vờ vờ áo của mình như sắp tháo ra.

Vy Vy nuốt nước miếng, nhìn Ken không chớp. Cô chỉ đùa thôi. Không phải Ken định làm thật chứ? Thật ra nếu Ken muốn làm gì Vy Vy cũng không chống nổi. Võ công của Ken thực sự hơn Vy Vy nhiều.

-”Ken. Không đùa nhé. Không cười anh nữa là được chứ gì?”

Ken cười gian trá

-”Muộn rồi Vy Vy. Em làm anh không dừng được rồi.”

-”AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Vy Vy hét toáng lên, chạy khắp phòng. Ken nhất định không buông tha. Cậu nhanh chóng chụp lấy eo Vy Vy, kéo trở lại. Vy Vy quay lại đá cho Ken một cước. Ken nhanh chóng khoá chân Vy Vy. Cô không cách nào rút chân lại được, mất thăng bằng, ngã xuống giường. Ken cười gian xảo nhìn Vy Vy

-”Em tự nguyện nằm xuống đấy nhé”

Tự nguyện cái nỗi gì chứ? Vy Vy uất đến chết mất. Rõ ràng là cậu làm cô ngã. Còn bảo cô tự nguyện. Thật quá nham hiểm. Vy Vy chưa kịp phản ứng lại, Ken đã nhanh chóng đè Vy Vy xuống, dùng đôi tay chắc khoẻ ép chặt tay cô xuống giường, không để cho Vy Vy cự quậy được.

Vy Vy hoảng hồn, hét toáng lên

-”Ken. Anh mà dám làm gì em đánh chết anh.”

Ken không nói gì, chỉ nhìn Vy Vy cười. Vy Vy thấy thế càng hãi hơn nữa. cô nhắm tịt mắt, cố gắng ép mình xuống giường.

Ken nhìn thấy Vy Vy như thế không nín cười nổi. Cậu ôi bụng, lăn sang một bên, cười lăn lộn. hoá ra Vy Vy cũng thật dễ lừa. Ken chỉ định dọa cô chút thôi. Ai dè mặt mày cô xanh lét. Vy Vy được thả ra thì thở phào một cái rõ to. Cô quay sang Ken, lườm lườm.

-”Dám dọa em hả? Ken đáng chết.”

Ken quệt nước mắt, thôi không cười nữa, quay sang nhìn Vy Vy

-”Vy Vy. Anh đâu tệ tới mức đó chứ? Làm em sợ hả?”

-”Còn không tệ nữa hả?” Vy Vy bĩu môi. Suýt nữa dọa cô chết rồi. Ken nhìn Vy Vy âu yếm.

-”Anh sẽ chờ tới khi em đồng ý mà. Mặc dù mình đã là vợ chồng. He He.”

Vy Vy đỏ mặt. Vợ chồng. 2 từ nghe mới thân thiết làm sao. Nhưng đó chỉ là với thế giới của Ken thôi. Trên thực tế, Cô vẫn chưa là gì

của Ken hết. Dù sao mẹ cô vẫn là người, ít nhất cũng nên đăng kí kết hôn chứ.

11. Chương 11

CHAP 11 : Em không thể xa anh.

Ở chung . Vy vy bây giờ mới biết. Ken không khác gì một đứa trẻ. Suốt ngày đây là cái gì, kia là cái gì, tại sao thế này, tại sao thế kia. Chỉ riêng việc giải thích cho Ken cũng đến hết ngày. Cuối cùng, sau một tuần, Vy Vy cũng hết cả kiên nhẫn, nhất quyết đi học, mặc cho Ken năn nỉ cỡ nào đi chăng nữa.

Sau một tuần không đi học, mọi người xúm xít lại hỏi han cô. Bây giờ mới biết A1 của cô tình cảm bao nhiêu. Thế mà lâu nay cô không nhận ra. Avi với My My thì dính lấy nhau cả ngày. Cứ như thể rời ra thì sẽ mất luôn vậy. Ở nhà thì dính phải Ken, ở lớp thì cứ nhìn đôi này tình tứ tới phát ghét. Vy Vy quả thật đang suy nghĩ xem có nên chuyển trường hay không.

Hôm đó, Vy Vy đang ngồi hóng gió trên sân thượng thì Luke tới. Mặt Luke dường như gầy xẹp đi. Lúc đầu cậu ta xuất hiện, Vy vy còn hết hồn tưởng ma. Nhìn lại hoá ra không phải

-”Vy Vy...” Luke nghiêm mặt.

-”Gì...gì vậy Luke?” Vy Vy tái mặt. Giọng Luke cứ như oan hồn gọi con nợ vậy.

-”Sao hôm đó em lỡ hẹn?”

-”Ồ...” Vy Vy nghệt mặt ra. Từ hôm đó tới giờ, quả thật Vy Vy đã quên mất Luke. Cái hẹn dĩ nhiên không hề hiển hiện ra trong đầu cô. “Hôm đó, em có việc.”

-”Có việc sao không nói trước với anh???”

-”Việc gấp mà.”

Nhìn ánh mắt Vy Vy trốn tránh, Luke đã biết là có chuyện gì. Tim cậu đau thắt. Không đau. Chắc không phải như thế đâu.

-”Vy Vy. Em giận anh chuyện gì sao?”

-”Không có.”

-”Vậy sao em không dám nhìn vào mắt anh?”

Vy Vy im lặng. Thật ra, với Vy vy mà noi, tình cảm với Luke không thể tiến tới cái gọi là yêu. Thế nhưng Vy vy không nhẫn tâm nói chia tay với Luke. Lần này quả thật cô sai rồi. Đáng ra không nên nhận lời Luke. Vy Vy thở dài

-”Luke. Thật ra... chúng ta đừng nên thế này nữa.”

-”Đừng nên thế này? Nghĩa là thế nào Vy Vy???”

Vy Vy không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đầy đau khổ của Luke. Cô thật sự không nỡ.

-”Chúng ta tốt nhất là chia tay đi thôi.”

-”Tại sao? Anh không tốt điểm nào? Em nói đi. Anh nhất định sẽ sửa.”

-”Không. Thật ra là... Chuyện này không phải lỗi tại anh. Luke. Em thật sự không thể yêu anh.”

-”Tại sao??? Vy vy. Sao em lại đối xử với anh như thế?”

-”Em xin lỗi. Em.... Em sắp kết hôn rồi. Thật sự xin lỗi anh.”

Vy Vy nói nhanh. Cô không thể chịu nổi cái không khí này nữa. Vy Vy đứng dậy, bước nhanh. Để lại Luke đau khổ bên sau.

Chiều hôm đó về tới nhà, Vy Vy không tài nào tháo nổi bộ mặt đưa đám xuống. quả thật cô không thể nào dẹp bỏ được cái cảm giác áy náy trong lòng. Mặc Dù Luke thực chất chỉ vì cô có nét giống với người bạn gái cũ nên mới muốn làm bạn trai cô, thế nhưng..

Ken nhìn vẻ mặt của Vy Vy, khuôn mặt không còn nét tinh nghịch nữa. Cậu lẳng lặng cất cặp cho Vy Vy, rồi tới chiếc ghế xa long mà Vy Vy đang ngồi, ôm cô vào lòng. Vy vy để yên cho Ken ôm như thế. Vòng tay ấm áp này, Vy Vy quả thật không thể tưởng tượng, nếu thiếu nó cô sẽ như thế nào.

-”Ken này.” Vy Vy thủ thỉ.

-”Ừm?”

-”Nếu xa em anh sẽ thế nào?”

-”Hửm???” Ken khẽ nhủ mày. “Còn thế nào nữa. Nhất định là sống không bằng chết.”

-”Nói lung tung.”

-”Thật mà. Hì. Sao hôm nay em lạ thế? Em mệt à? Ai bắt nạt nữ quý của anh sao?”

-”Vớ vẩn.” Vy Vy khẽ cười, đánh nhẹ vào ngực Ken một cái rồi ôm siết lấy Ken. “Ken này. Kiểu này thì em không thể xa anh được mất rồi.”

12. Chương 12

CHAP 12: Thiên thần gãy cánh.

-”Vy vy. Không hay rồi. Vy Vy” My My lao vào nhà Ken, mặt mày tái xanh.

-”Sao thế?” Vy Vy buông Ken ra, nhìn My My, nhíu mày. Cô bạn thân của cô rốt cuộc là có chuyện gì mà đến nỗi này?

-”Avi bị bắt đi mất rồi.” My My chạy lại đẩy Ken sang một bên, ôm chầm lấy Vy Vy, oà khóc nức nở. Bây giờ Vy Vy mới để ý. Mặt My My lấm lem đất, Chân thì trắng xướt.

-”Sao lại bị bắt? My My. Bình tĩnh kể lại cho tớ nghe. Rốt cuộc có chuyện gì?”

Khó khăn lắm My My mới kể hết được chuyện. Lúc chiều về nhà Avi, My My nhìn thấy có 2 thiên sứ đang dùng sức ép Avi đi. Cô bé cố ngăn lại thì bọn họ hất ra. Avi chỉ nói là chờ cậu ấy, đừng manh động gì hết. My My chạy theo nhưng không được. Kết quả là còn bị ngã mấy lần.

-”Bị bắt rồi. Không ổn rồi.” Ken lo lắng lắm lắm. Cậu biết trước sau gì cũng có chuyện này. Nhưng không ngờ thiên đường lại nhanh thế. Hình như chuyện Avi thất bại cộng thêm chuyện cậu ta có tư tình với con gái trần gian đã bị bại lộ.

-”Ken. Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Vy Vy quay sang nhìn Ken. Quả thật chuyện này, cô không biết phải làm thế nào. My My khóc ngất trong tay cô.

-”Kun” Ken lớn tiếng gọi. Chỉ một giây sau, Kun hiện ra, trên người còn mặc nguyên cái tạp dề nhỏ xíu. Từ hôm về đây tới giờ, Kun kiêm luôn đầu bếp. Người hầu trong nhà cũng được hạn chế lại.

-”thiếu gia dặn dò gì ạ?”

-”Cậu có thể mạo hiểm một chuyến, đi nghe ngóng tình hình của Avi trên thiên đường hộ tôi không?”

-”Vâng ạ?”

Kun xoay tít mù rồi biến mất trong không khí.

-”Bây giờ chỉ có thể tìm hiểu thông tin thôi. Chúng ta là quý. Không thể xâm phạm vào lãnh địa thiên giới. My My là người trần thì càng không thể. Chỉ có tiểu yêu như Kun có thể tự do ở 3 giới thôi. Thế nhưng năng lực cậu ta không đủ để cứu Avi.”

-”Vậy bây giờ phải làm sao?” My My tái mét mặt mày.

-”chúng ta chỉ có thể chờ thôi.”

Mấy ngày sau đó Kun không trở về. Dĩ nhiên cũng không có tin tức gì của Avi. My My chỉ ngồi im một chỗ không chịu ăn uống gì. Đôi môi vốn hồng hào của cô bây giờ xỉn màu, khô khốc. Vy Vy quả thật không cách nào an ủi được My My. My My khóc lên khóc xuống rồi cuối cùng cũng không thể khóc được nữa. Đau. Trái tim cô như vỡ tan ra. Nếu như lúc đó cô không cố chấp theo đuổi Avi thì chắc chắn cậu sẽ không

bị như thế. Sao Avi gốc gác tới mức biết sẽ bị trừng phạt mà vẫn yêu cô chứ? Avi quả thật rất ngoan. Thế nhưng tình cảm My My dành cho tên gốc đó quá nhiều mất rồi.

Tối ngày thứ 5, Kun quay trở về. Khuôn mặt tiểu yêu phờ phạc. Vừa nhìn thấy Ken, Kun đã dùng chút sức còn lại, thều thào.

- "Cánh đồng cỏ."

Khi 3 người chạy ra cánh đồng cỏ đã có thể nhìn thấy Avi. Cậu ta nằm đó, máu me đầy mình, nhuộm đỏ cả y phục thiên sứ tinh khiết. Khuôn mặt mệt mỏi im lìm. My My lao tới chỗ Avi. Nước mắt thấm ướt khuôn mặt cô. Ken giúp cô đưa Avi về nhà. Chỉ nhìn thôi Ken cũng biết, Avi không còn là một thiên sứ nữa.

Mấy ngày hôm sau, Kun cuối cùng cũng tỉnh lại. theo lời kể của cậu, Avi lúc bị bắt lên thiên đường đã bị đem ra xét xử ngay lập tức. Vì là một thiên sứ cấp cao nên chuyện có gian tình là không thể chấp nhận được. Nhiệm vụ không hoàn thành của Avi không bị nhắc tới. Chỉ duy chuyện tư tình với My My bị phản đối kịch liệt. Lúc xét xử, Avi một mực không chịu từ bỏ tình cảm với My My. Cuối cùng đã bị phán tội giam cầm vĩnh viễn trong thiên lao. Cũng may Avi vốn dĩ là một thiên sứ có đóng góp lớn. thế nên hình phạt cậu phải chịu là bị bẻ cánh, đánh rớt xuống trần, vĩnh viễn không thể trở thành thiên sứ. Đáng lý ra với một thiên sứ đã mất cánh, việc bị đánh xuống trần cũng xem như là tử hình. Cũng may Kun dùng hết sức mới có thể giảm lực rơi cho Avi. Cuối cùng cả Kun cũng kiệt sức, không thể đem Avi về được.

My My nghe xong thì nín thinh suốt mấy ngày. Avi vì cô mà lại lần nữa chịu thiệt. Rốt cuộc tình cảm đó lớn tới mức nào mà lại hại Avi tới mức này? Trước đây có lần Avi từng nói với cô. Được làm thiên sứ chính là hạnh phúc lớn nhất của cậu. Để thành một thiên sứ cấp cao, Avi đã mất tới mấy ngàn năm lao tâm khổ tứ vì thiên đường. Thế nhưng bây giờ, chỉ vì thứ tình cảm của cậu với My My mà cậu phải trở thành người thường như cô. Quả thật My My thấy đau lòng tới mức tưởng chết được.

Suốt một tuần chăm sóc, Avi vẫn không tài nào tỉnh lại được. Tết nguyên đán đang đến gần, Vy Vy xin nghỉ hẳn đến sang năm ở nhà chăm sóc Avi với My My. Thực ra My My đã chăm Avi tới mức không tài nào chăm thêm được nữa. Thế nhưng nhìn My My càng ngày càng xanh xao, Vy Vy chỉ sợ cô bé ngã lăn ra lúc nào không hay.

- "Vy Vy." Ken khều khều khẽ Vy Vy lúc cô đang giúp Kun nấu ăn trong bếp. Cô mỉm cười bước ra. Gần một tháng nay, quả thật nếu không có Ken, Vy Vy không biết phải làm thế nào. Ken giúp Vy Vy tẩy não mấy ông bác sĩ tới khám bệnh cho Vy Vy, An ủi Vy Vy với My My lúc 2 cô gái mệt mỏi. Thỉnh thoảng Ken cũng dạy cho Vy Vy một số phép thuật cao siêu để nâng cao sức mạnh.

- "Sao vậy anh?" Vy Vy cười với Ken một cái.

- "Avi tỉnh rồi."

Avi tỉnh rồi. Vy Vy chạy vội vào trong phòng My My. Lúc này cô bé đang đứng cạnh xem vị bác sĩ kiểm tra. Avi hình như vẫn chưa tỉnh hẳn, cậu ta chỉ nằm im bất động chứ không nói gì.

- "Bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi khoảng một tháng nữa sẽ ổn."

Vị bác sĩ thu dọn đồ đạc, quay sang nói với My My. Dặn dò một chút rồi bác sĩ theo Ken ra ngoài. Vy Vy lại gần nhìn Avi, cậu ta dường như tránh ánh mắt của cô, tránh luôn cả ánh mắt của My My. Dường như cậu ta vẫn còn buồn.

- "Cậu ra ngoài một chút đi Vy Vy." My My khe khẽ nói.

Lúc Vy Vy đã ra ngoài, My My ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường Avi. Avi quay sang nhìn cô, tia nhìn có chút đau đớn. My My cũng im lặng không nói gì. Cô hiểu, bây giờ chắc chắn Avi đang rất đau khổ. Chuyện này cũng chỉ tại cô mà ra hết.

- "Em gây quá." Avi đưa tay, chạm vào má My My.

- "Em không sao. Anh cảm thấy thế nào?"

- "Hơi ê ẩm một chút thôi. My My, em vất vả nhiều rồi."

- "Không có. Người vất vả là anh mới đúng. Chỉ vì em mà..."

-”Không sao. Chuyện nhỏ thôi.” Avi nói nhỏ.

-”Đối với anh chuyện này sao có thể là chuyện nhỏ chứ?”

Nước mắt My My lăn dài trên má. Giọng cô nghẹn lại. Nhưng Avi chỉ mỉm cười, cậu đưa tay lau nước mắt cho My My.

-”Ngoan. Không được khóc. Anh sẽ đau lòng lắm đấy. Anh không muốn làm thiên sứ nữa. Đời này chỉ muốn bên cạnh em.”

-”Nhưng làm thiên sứ là niềm hạnh phúc của anh.”

-”Bây giờ anh đã có hạnh phúc khác rồi đấy thôi.”

13. Chương 13

CHAP 13: Ra mắt

Khi tình hình Avi khá hơn một chút, Vy Vy mới đưa Ken về gặp mẹ mình. Bà Lan nhìn thấy con đi cùng Ken thì mừng rỡ ra đón. Cậu nhóc này bà vốn rất thích. Hơn nữa, còn một lí do khiến bà muốn con gái bà lấy Ken

-”Con iêu về rồi à?” Bà tí từng mở cửa cho Vy Vy với Ke rồi nhào ra ôm Vy Vy. Đến khổ với bà mẹ này. Nhí nhanh quá đáng. Vy Vy đảo tròn con mắt.

-”Mẹ. H

ôm nay con về có chuyện muốn nói.”

-”Vào nhà đi đã. Vào đi Ken”

Bà Lan tươi cười, xởi lởi kéo Ken vào nhà. Cậu chàng này giờ nhìn 2 mẹ con mà cười phở lớ. Bà mẹ này cũng ngộ phết.

-”Thế nào con gái? Mang con rể về ăn tết với mẹ hả?” Bà Lan vừa ngồi xuống ghế đã đập thẳng vào vấn đề.

-”VẬY mẹ cho con ăn tết ở đây hả mẹ???” Ken nuốt lời Vy Vy, mặc cho cô đang lườm cậu chấy mắt. Trước khi đi Ken cứ thắc mắc Tết là cái gì. Vy Vy giải thích mất nửa ngày mới xong. Đã dặn thêm là không được ăn nói lung tung với mẹ cô mà bây giờ lại nhanh nhẩu thế. Đến khổ với lão này.

-”Con rể mẹ mẹ không cho thì cho ai hả?” Mẹ Vy Vy cũng bỏ mặc luôn cô, quay sang nói chuyện với Ken.

-”Mẹ.” Vy Vy nũng nịu. “Ai nói là con rể chứ?”

-”Lại còn không nữa. Không phải con rể mà đem về ra mắt mẹ thế này hả?”

-”Ồ. Chỉ là...”

-”Là gì nữa. Thế quyết định thế nhá. Ken. Mai con dọn sang đây ăn tết với mẹ luôn.”

-”Ồ. Mẹ. Anh ấy cò phải ở nhà với bố mẹ mà...” Vy Vy bối rối. Nhưng mẹ cô chỉ cười cười nham hiểm.

-”Con yêu còn định giấu mẹ tới bao giờ hả?”

-”Dạ?”

Vy Vy tròn xoe mắt. Mắt Ken cũng không kém. Nhưng mẹ Vy Vy chỉ đứng dậy, đi vào buồng, lấy ra một bức ảnh. Ảnh cưới của ba mẹ Vy Vy.

Vừa nhìn thấy ảnh cưới, Ken đã thốt lên khe khẽ.

-”Thưa bác???”

.....

Lúc ba Vy Vy về nhà đã là giờ ăn trưa. Vy Vy vẫn chẳng hiểu có chuyện gì khiến Ken nhìn thấy bức ảnh lại ngạc nhiên đến thế. Trưa hôm đó là buổi trưa hiếm hoi ba Vy Vy về nhà. Ông bao giờ cũng bận rộn bên ngoài, buổi tối về nhà thì Vy Vy đã ngủ từ lâu. Mặc dù vậy, ba Vy Vy chưa bao giờ không về nhà. Dù có muộn mấy, Ba cô cũng dành thời gian cho vợ mình. Từ nhỏ, Vy Vy đã quen với cảnh vắng ba. Chỉ có mẹ cô là thân thiết với cô nhất. Trưa hôm đó, vừa nhìn thấy Ken, ba cô đã lập tức nghiêm mặt.

- "Cậu là Ken?"

- "Dạ."

- "Cậu là con trai Quý Vương?"

Vy Vy há hốc miệng. Sao ba cô lại biết chuyện này? Ken dường như không mấy ngạc nhiên.

- "Đã lâu không gặp, bác Phong."

Ba Vy Vy mỉm cười một cái.

- "Đã lâu không gặp. Lúc tôi bỏ đi cậu còn nhỏ quá."

Mãi một lúc sau, Vy Vy mới hiểu chuyện gì đang diễn ra. Trong khi Ken nói chuyện với ba cô thì mẹ cô cũng rủ rỉ với cô. Thật ra hôm đó mẹ cô đã chụp lén Ken rồi đưa cho ba cô. Ba cô chỉ cần nhìn qua đã biết ngay Ken là ai. Trước đây ba Vy Vy vốn dĩ là bạn thân Quý Vương. Mặc dù là con người, thế nhưng tình bạn giữa ông và Quý Vương vẫn rất khăng khít. Sau này lúc bạn mình không tránh khỏi được truyền thống của gia tộc, càng ngày càng trở nên độc ác, ba cô đã bỏ đi. Lúc đó mẹ Ken cũng tự vẫn vì không chịu đựng được sự tàn ác của chồng mình. Ken chỉ mới sinh được 6 tháng. Quý Vương tuy mất đi lòng tốt nhưng không mất đi tình yêu với người vợ quá cố. Tình yêu của ông ta dồn cả vào Ken.

- "Vậy mà ba giấu con." Vy Vy phụng phịu nói với ba.

Ba Vy Vy không đáp lời cô. Chỉ im lặng. Nhìn chiếc nhẫn trên tay con gái, ông cũng biết được chuyện gì xảy ra. Bây giờ có muốn ngăn cản cũng không được nữa. Bao nhiêu năm làm bạn Quý Vương, ông cơ hồ cũng rèn được sự bình tĩnh đáng ngạc nhiên.

Vy Vy vui vẻ vào bếp phụ mẹ cô dọn thức ăn ra. Cô dường như không tài nào đoán được ba cô đang nghĩ gì. Ánh mắt khó hiểu của ông nghiêm nghị nhìn Ken đang sẫm soi mấy thứ đồ điện.

- "Vy Vy. Cái này là gì?????"

14. Chương 14

CHAP 14: Ngày lễ valentine.

Cái tết nhà Vy Vy trôi quá khá là êm. Ngoại trừ việc đưa Ken ra ngoài chơi ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt. My My quyết định ở lại ăn tết trong nhà Ken vì nhà cô bé tết nào cũng đầy ắp người tới nịnh nọt bố cô bé. Bọn người đó, theo lời My My, "Cứ làm um sùm lên như một lũ ruồi làm tổ chóng hết cả mặt". Vy Vy cũng không có nhiều bạn lắm. Thế nên ngày nào cũng đi với Ken về nhà cậu chơi. Avi bây giờ chẳng khác gì một con người chính gốc. Chỉ có điều, dù là con người nhưng vẫn xuất chúng tới mức chói lòa. Chẳng hiểu cậu ta học từ bao giờ mà nấu ăn phải gọi là cao thủ. Chẳng bù cho Ken, suốt ngày gào Kun rằng đói quá. Trước nay Vy Vy chưa từng biết ác quỷ nào lạ như Ken. Cậu nói thường thì Ác Quỷ thích máu hơn. Thế nhưng từ nhỏ cậu chưa từng thử. Đơn giản chỉ vì cậu không thích màu đỏ.

Vừa ra tết khoảng một tuần, Vy Vy với My My đã rục rịch rủ nhau chuẩn bị sô cô la. Phong bếp lập tức được trưng dụng. Kun trở thành thầy dạy. 2 cậu chàng kia bị cấm không cho vào bếp không thương tiếc, mặc cho 2 cậu năn nỉ cỡ nào, dẹo miệng cỡ nào, Vy Vy cũng nghiêm mặt nhất quyết không cho 2 người vào.

- "Này. Cậu có thấy hai người này đang âm mưu gì đó không?"

Ken khều khều Avi lúc vừa mò vào phòng bếp đã bị Vy Vy đá cho bay thẳng ra ngoài, đáp xuống chiếc ghế mà Avi đang nằm dài lười biếng đọc báo.

- "Âm mưu gì cơ?"

-”Tôi cứ thấy nghi nghi. Không phải 2 người đó định pha chế thuốc độc đấy chứ? Hồi tôi còn ở địa ngục, thỉnh thoảng cũng thấy cha chui vào cái phòng to to, pha pha chế chế mấy ngày, sau đó hớn hở lộ mặt ra bắt bọn tiểu quỷ uống thử. Kết quả là đứa nào cũng lăn ra chết giấc. Có khi nào...”

-”Không có đâu.” AVi cười cười, gấp tờ báo lại. “Chắc là học nấu bánh trái gì chứ gì?”

-”Học thì cần gì phải giấu chứ?”

-”Chắc là ngại.”

Avi vừa dứt lời, trong bếp đã vang lên một tiếng Bùm, kèm theo đó là tiếng của Kun.

-”Ồi giờ ơi, tôi đến chết mất thôi. Sao tiểu thư lại dùng phép chứ???????”

Ken với Avi trợn tròn mắt. Mãi một lúc sau, Ken mới nói nhỏ, đủ cho Avi nghe thấy mà bật cười.

-”Tôi không vào đó nữa đâu. Tính mạng của tôi rất quý giá. Không thể hi sinh trong nhà bếp được.”

.....

Vy Vy lăm lăm lét nhìn Kun. Mặt cậu nhóc bây giờ chuyển thành đen sì. Hai chiếc răng nanh nhe ra dọa nạt. Quần áo thì cháy xém, tóc tai thì dựng ngược. Kun lờm lờm My My đang ôm bụng cười lăn lê ra trong góc nhà bếp, sau đó ném cho Vy Vy một cái nhìn căm hờn. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, cậu chưa thấy ai làm sô cô la mà lại dùng phép. Bảo Vy Vy đun nóng sô cô la, cô cũng bẻ bẻ sô cô la, cũng cho vào chiếc nồi thủy tinh xinh xắn, thế nhưng thay vì dùng bếp, Vy Vy lại lăm rằm đọc thần chú gọi lửa. Nếu chỉ gọi thôi thì ok. Không sao hết. Đằng nào chẳng phải đun cho nó chảy ra. Thế nhưng Vy Vy lại đọc lộn thần chú gọi sét. Lúc Kun phát hiện ra, hét lên một cái thì đã muộn. Vy Vy giật mình, chĩa thẳng ngón tay đang chỉ vào chiếc nồi thủy tinh vào Kun. Thế là cậu nhóc hứng hết tất tậ cái cảm giác tê tê, cái mùi khét khét.

Vy Vy nhe răng cười với Kun. Cô đâu biết là mình đọc nhầm chứ. Chỉ định làm thế cho nhanh thôi. Ai dè...

Sau mấy ngày vật lộn với 2 cô nương vồng nhất trần, Kun cuối cùng cũng có thể chỉ dạy cho 2 cô nàng làm nên sản phẩm. Lúc 2 cô nàng cười toe đưa cho Ken với Avi 2 bịch sô cô la được gói rất đẹp mắt, Kun cũng nhận được một bịch của 2 cô học trò.

Avi đón gói sô cô la từ tay My My. Hồi trước ở trên thiên đường, nhìn xuống trần gian ngày Valentine, thấy mấy đôi trai gái hay tặng nhau sô cô la, cậu cũng có lúc thèm muốn được ném thử. Hôm nay là Valentine. Lúc đầu Avi không biết. Lúc tặng sô cô la cho Avi, My My nói quà Valentine, cậu mới biết. Avi không nói gì, chỉ cười cười ôm My My vào lòng, thì thầm lời cảm ơn.

Trái với Avi, lúc Ken nhận được sô cô la của Vy Vy, cậu ngẩn người một lúc, sau đó nhìn Vy Vy với ánh mắt trong veo, hỏi cô.

-”Vy Vy. Không có độc đấy chứ?”

Vy Vy đến bó tay với Ken. Cô đảo tròn con mắt. Mặc dù biết cậu nhóc ngờ nghệch này không biết valentine là gì, thế nhưng công sức cô bỏ ra mà dám bảo thuốc độc, đúng là không chấp nhận được. Cô thở dài, thôi không tặng sô cô la nữa. Thế nhưng chưa kịp rút bịch sô cô la lại, Ken đã nhanh tay chụp mất, mở ra ăn ngon lành, còn cười híp mắt, nói với cô.

-”Quà của Vy Vy thì dù có là thuốc độc anh cũng ăn. Huống hồ là quà cho tình nhân.”

Vy Vy nguyền dài một cái. Chắc là đã được Avi rỉ tai về ngày Valentine. Vậy mà còn làm ra vẻ true ghẹo cô. Mặc dù vậy, Vy Vy cũng cảm thấy rất vui. Tấm lòng của mình có người đón nhận nồng nhiệt như vậy, Vy Vy cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Nhưng có lẽ cũng vì vui, Vy Vy không để ý, trong đáy mắt Ken có chút gì đó, cơ hồ như buồn.

15. Chương 15

CHAP 15: Đụng độ Chó 3 đầu Cerberus

Vừa ra tết, Vy Vy đã tất bật đến lớp. Vì là năm cuối cấp nên thời kì học kì hai rất vất vả. Chuyện chọn trường không có gì lẩn tẩn. Vy Vy quyết định nghe theo ba mẹ thì vào ngành Kinh tế đối ngoại, sau này về công ty ba làm việc. Gì thì gì, dù là nữ nhân của Quý cũng phải kiếm tiền mà sống. Vy Vy có chết cũng không thể uống máu mà sống, cũng không thể dùng phép biến giấy thành tiền như Ken, cái này chẳng khác gì lừa đảo. Ken bị Vy Vy cấm ra ngoài, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng sau đó cũng phải ngoan ngoãn ở nhà để phòng bị Quý Vương đánh hơi được.

- "Vy Vy." Vừa tới lớp, My My khều khều Vy Vy, mắt hấp háy cười.

- "Sao thế?"

- "Để Ken ở nhà không sợ cậu ta phát chán à?"

- "Chán cũng phải chịu thôi. Ra về sẽ mua sô cô la cho cậu ta"

Vy Vy cười cười nhún vai. Từ hôm valentine tới giờ, ngày nào Ken cũng ý ới đòi ăn sô cô la. Lúc đầu còn kén chọn bắt Vy Vy làm, sau đó Vy Vy bảo không làm nữa, mua về mà không ăn thì từ nay cấm tiệt. Thế nên cậu ta bây giờ đành ngậm ngùi ăn sô cô la Vy Vy mua về. Nhưng dù sao cũng phải nể phục Ken. Đáng người ác quỷ quả thật là mê hoặc lòng người. Mặc dù ăn không ít sô cô la nhưng tuyệt nhiên không hề béo lên. Về điểm này phải thừa nhận là Vy Vy rất khâm phục.

Ngày hôm đó là ngày mà thời tiết trở nên kì lạ nhất trong đời Vy Vy. Sáng sớm rõ ràng là trời rất trong. Đến một chút mây cũng không có. Thế nhưng đến trưa, mây ở đâu đã ùn ùn kéo đến. Nhà trường vốn dĩ cho rằng đây chỉ là một trận mưa nhỏ thôi. Thế nên các buổi học vẫn diễn ra bình thường. Sau giờ ăn, Vy Vy vừa về tới cửa lớp đã gặp ngay một người, phải nói là người mà cô bây giờ ngại gặp gỡ nhất.

Luke hình như đến tìm cô. Cứ ngó nghiêng vào trong lớp. Sau đó như ra chiều thất vọng, định quay đi. Vy Vy lúc đó trên miệng đang gặm dở cây xúc xích, thấy Luke quay lại kinh ngạc khi thấy mình, lập tức đến nhai cũng không muốn nữa. Thật mất mặt quá. Hình tượng của Vy Vy có lẽ sụp đổ ghê gớm lắm. Đường đường là thiên kim đại tiểu thư, thế mà lại ăn uống như thế này.

- "Vy Vy." Luke dường như không để ý đến khuôn mặt Vy Vy đang chuyển hồng, cất tiếng gọi. Cậu chàng có vẻ đỡ hơn lần gặp gần đây nhất. Ít ra thì đã có phần chăm chút bản thân rồi.

- "Ồ. Anh tới tìm ai hả????"

- "Tất nhiên là tìm em. Vy Vy. Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện."

Sân cỏ sau trường luôn là nơi lí tưởng để nói chuyện. Nơi này vốn dĩ là nơi Vy Vy thường lui tới lúc buồn. Cũng ít người ra đây, thế nên chỗ này trước kia thường được trưng dụng làm chỗ nghỉ trưa cho Vy Vy với My My. Vừa ra đến sau trường, Luke đã đem ánh mắt ảo não nhìn Vy Vy.

- "Vy Vy. Em thật sự nhẩn tâm như vậy à?"

- "Luke. Chuyện này em thật lòng xin lỗi. Thế nhưng nếu tiếp tục, em thật lòng sẽ rất áy náy với anh."

- "Anh không cần biết. Vy Vy. Có phải là em giận anh chuyện gì? Trước đó còn rất vui vẻ với anh mà?"

- "Không phải. Luke. Đừng nói chuyện này nữa được không? Em đã có người khác rồi. Thật đấy. Nếu có thể, chúng ta có thể làm bạn không?"

- "Không thể. Vy Vy. Đừng lừa anh. Anh biết em chỉ lừa anh thôi."

- "Luke. Anh đừng như thế..."

Nhìn thấy Luke đau lòng vì mình như thế, Vy Vy quả thật có chút không đành lòng. Luke thực chất là một người tốt. Đối xử Vy Vy cũng rất tốt. Chỉ có điều, Dù Vy Vy có tình cảm với cậu ta, chưa chắc cậu ta đã yêu Vy Vy chứ không pphair là yêu đôi mắt giống với người cũ. Luke định mở miệng nói gì đó. Thế nhưng đúng lúc đó đã xảy ra một chuyện khiến cậu ta sau này Vy Vy mãi mãi không thể biết.

Bóng mây đen bất chợt xao động khôn cùng. Cứ như có một vòi rồng cuộn tròn lấy mây đen, xoáy nó thành vòng xoáy. Bụi bay mù mịt, Đất dưới chân Vy Vy bắt đầu rung chuyển. Lát sau, Vy Vy đã biết chuyện gì xảy ra. Lúc trước vừa về tới nhà, Ken đã tặng cho Vy Vy một loạt những cuốn sách dày cộp ghi lại những

cách đối phó với những thứ quái vật nguy hiểm của địa ngục. Khi đó Vy Vy quả thật không thể hiểu. Thế nhưng Ken một mực bắt cô nghiên cứu những thứ đó, còn bắt cô học thuộc một đồng nhưng câu thần chú khó nhằn. Tới bây giờ thì Vy Vy mới hiểu. Ken biết thế nào cái thứ quái vật đang gầm gừ nhô lên từ từ từ dưới đất lên kia sẽ tới tìm cô. Ken hẳn sợ cô không biết cách đối phó sẽ không thể an toàn về với cậu. Luke bên cạnh nhìn con quái vật với đôi mắt mở to kinh hãi. Cậu ta run lấy bầy ngã xuống, đưa ngón tay run rẩy chỉ vào con quái vật với đôi mắt đỏ lờm bây giờ đã gần hiện ra hết, ý chừng muốn hỏi Vy Vy đó là cái giống gì nhưng lại không thể mở miệng. Vy Vy ngao ngán nhìn cậu chàng. Quả thật lúc đó cô có chút kinh hãi. Nếu không nhìn thấy hình ảnh của nó ở trong những cuốn sách đó, cô hẳn cũng như cậu ta, chỉ có điều, không phải là sợ đến nỗi không nhìn thấy cái bóng lờ mờ trên cổ nó chứ? Chiếc băng màu đỏ máu, nổi lên nhưng con chữ xương xẩu, lúc ẩn lúc hiện qua lớp bờm của con quái vật đó, lúc nó vừa xuất hiện, Vy Vy đã nhanh chóng nhìn qua xác định xem có phải như cô nhìn thấy hay không. Quả nhiên, trí thông minh với chỉ số IQ 150 không lừa cô. Cái bảng to bằng bàn tay ghi rất rõ

“Chó ngao 3 đầu Cerberus”

Vy Vy lắc đầu ngao ngán. Có sao cái tên Luke đang lắp bắp không nên lời kia không ngắt đi cho rồi. Cứ ở đó chỉ trỏ. Vy Vy tiện tay vung lên, nhanh chóng dùng phép làm cho hắn ta ngắt đi.

–”Phư... phư...”

Con chó thở ra phì phò, ư ử như hát trong họng. Vy Vy đứng trước nó có phần kinh hãi. Con chó màu đen, 6 con mắt đỏ lờm chăm chú nhìn Vy Vy. Dù gì cô cũng là con dâu Quý Vương, nhất thời nó không thể vừa gặp đã mạo phạm. 3 chiếc đầu của con chó lắc lư, lông trên người nó dài nhưng bết lại. Nếu nhìn kĩ còn có thể thấy, thứ làm lông con chó đó bết lại không đơn giản chỉ là bùn, nó còn là máu. Rất nhiều máu.

Vy Vy nhanh chóng trở lại với thái độ lạnh lùng không mấy sợ hãi. Vốn dĩ làm gì có thứ gì làm cho cô có thể sợ. Cho dù Ngao Cầu cũng thật đáng sợ, thế nhưng Vy Vy đã sớm biết, muốn trở thành vợ của Ken, những thứ như thế này cô không những phải quen nhìn mà còn phải không chế được chúng.

Con chó ngao đưa ánh mắt nhìn Vy Vy. Hình như nó có phần cảnh giác. Vy Vy cũng không thể mạnh động. Ngao cầu vốn là thứ quái vật thông minh. Vy Vy bây giờ một thân một mình, tuyệt nhiên đành tự lực cánh sinh. Thế nhưng chỉ mới trở thành quý hơn một tháng. E rằng đối phó với quái vật cạnh giữ cổng địa ngục Có phần không tương xứng. Dù trước nay những ai trở thành con dâu Quý Vương, đã đeo vào tay chiếc nhẫn Ác Ma, sau này tất sẽ trở thành hùng mạnh để có thể phò trợ Quý Vương, thế nhưng chỉ mới hơn một tháng, hiển nhiên những gì Vy Vy học được vẫn còn rất ít. Bây giờ Vy Vy mới thấy có chút chút hối hận. Viết thế này ngày đèn bát Ken dạy hết cho cô những tuyệt xảo của cậu cho rồi. Đang lúc Vy Vy bối rối không biết làm thế nào, Ngao cầu lên tiếng.

–”Thái tử Phi.”

Vy Vy kinh ngạc nhìn. Ngao Cầu tuyệt nhiên không mở miệng. Tiếng nói như truyền ra từ đất dưới chân. Rất xa vời nhưng lại cũng rất gần. Từng con chữ Vy Vy đều nghe rõ. Gọi Vy Vy là Thái tử Phi. Nhất định là Quý Vương đã ra lệnh sắc phong Ken lên làm Thái tử địa ngục. Nếu như Ken nghe thấy tin này ắt hẳn không mấy hài lòng.

–”Người tới là để tìm người?”

–”Đúng. Thái tử phi quả thật thông minh.”

–”Người người cần tìm, đáng tiếc, ta không thể giao ra.”

–”Thái tử phi. Đừng nên ôm hoạ vào mình.”

–”Hoạ này quả thật ta rất thích.”

Ngao Cầu không nói gì nữa, đưa mắt đánh giá Vy Vy. Thái tử phi quả nhiên quật cường. Nhất định không giao ra Thái tử. Quả nhiên chỉ có cô mới có thể làm cho thái tử mê đắm như vậy. Ngao Cầu dù chỉ là quái vật, thế nhưng rất coi trọng những người như Vy Vy. Chỉ đáng tiếc. Quý Vương đời thứ nhất có ơn cưu mang hắn. Ôn này chỉ có thể dùng cả đời hắn, canh giữ tốt cho địa ngục, phục tùng những Quý Vương đời sau mới có thể báo.

- "Thái tử phi. Người nhất định không giao người?"

- "Người nghĩ ta có hay không?"

- "Vậy thất lễ."

Ngao Cẩu vốn đã sớm đoán được Vy Vy sẽ không chịu dẫn hắn tới chỗ Thái tử. Trận chiến này không thể không đánh. Thế nhưng dù gì Thái tử phi cũng là mới gia nhập Quý giới hơn một tháng. Hắn nhiên chưa thể học hết mọi chiêu thức. Ngao Cẩu khẽ hừ một cái trong bụng. Chiếc đuôi rồng ve vẩy. Thái tử phi đường đường là người thái tử hết mực yêu thương. Làm sao có thể kém cỏi như vậy. Nếu đã như thế, hôm nay Ngao Cẩu quả thật muốn xem xem, rốt cuộc Thái Tử Phi của Quý giới rốt cuộc bản lĩnh tới đâu.

Ngao Cẩu bắt đầu xuất chiêu. Con mắt thứ 3 mọc ra ở cái đầu chính giữa. Trước đây Vy Vy có đọc qua tài liệu về Ngao Cẩu. Bây giờ cũng may có thể mang ra dùng. Con mắt thứ 3 cũng được dùng tới. Lần này chắc hẳn Ngao Cẩu muốn cùng cô đấu một trận ra trò.

- "Khoan đã." Vy Vy lên tiếng.

- "Có chuyện gì? Chẳng lẽ Thái Tử Phi muốn giao người?"

- "Chuyện này tất nhiên không xảy ra. Ta chỉ muốn chắc chắn. Chỗ này không tiện đánh nhau. Sẽ gây ra thương tổn cho người vô tội."

- "Thái tử phi quả thật nhân từ. Ác Quỷ nhân từ âu cũng là chuyện tốt. Vậy theo ta vào không gian ảo."

- "Không gian ảo?"

Ngao Cẩu đưa vuốt tát một cái vào không khí. Ngay sau đó, không khí rách ra như một tờ giấy. Vết rách nhanh chóng mở rộng ra, bên trong là không gian ẩm ướt tối đen, có phần ghê. Ngao Cẩu nhanh chóng nhảy vào. Vy Vy cũng bước theo. Bước vào rồi, cô mới biết. Đứng bên ngoài nhìn vào đây so với đứng trong này, quả thật như đang ngắm nhìn một bức tranh đẹp đẽ. Cảnh vật ở đây còn kinh khủng hơn nhìn từ bên ngoài nhiều. Mùi ẩm mốc hôi thối làm Vy Vy như muốn nôn thốc ra. Xương người chôn vùi dưới đất như thể tích tụ lâu năm. Vy Vy thiếu điều muốn đâm đầu lao ra ngoài. Thế nhưng lòng tự trọng không cho phép cô làm như thế. Đường đường là vợ thái tử, chạy trốn thì đâu còn chút uy danh?

Ngao Cẩu không nói thêm gì, lao vào Vy Vy. Vy Vy lập tức lùi từ không khí ra chiếc roi da mà Ken tặng cho cô. Ken bảo là vợ của cậu chẳng lẽ không có vũ khí sao. Chiếc roi vun vút lao trong không khí, đánh vào những điểm trọng yếu trên cơ thể Ngao Cẩu. Chiếc roi như liếm lấy da thịt Ngao Cẩu. Hắn có phần ngạc nhiên. Roi Vương Ma? Chẳng phải đây là chiếc roi trong truyền thuyết của Quý Hậu đời thứ 3 sao? Chiếc roi này Ngao Cẩu đã có lần được diện kiến. Lúc Quý Giới đánh nhau với Thiên giới, chính chiếc roi này đã đả thương Zeus. Bây giờ nằm trong tay Thái tử phi, cô lại còn có thể điều khiển nó nhuần nhuyễn như vậy quả thật không đơn giản.

Ngao Cẩu tránh né những lần quất tới tới tấp của Roi Vương Ma. Bờm rần bắt đầu uốn ** ma mị. Ngao Cẩu đồng nhất ngoạn 3 chiếc mõm rộng tới mức có thể nuốt chửng Vy Vy ra, phả vào người cô thứ khí màu xanh.

Có độc. Quả nhiên những gì trong sách ghi đều không ngoa. Sách cũng có đề cập tới cách thu phục Ngao Cẩu. Thế nhưng người sử dụng được chiêu thức đó cần phải rất thông minh, hơn nữa còn phải có duyên.

Roi Vương Ma trước đây vốn là bảo vật của Vương Hậu đời thứ 3. Bà cũng đã từng khuất phục Cerberus nổi danh. Đã đến nước này đành phải liều thôi. Vy Vy lẩm nhẩm dùng phép thu nhỏ Roi Vương Ma, quần tròn thành một chiếc tiêu nhỏ. Chiếc tiêu màu đen long lánh, chạm trổ tinh xảo. Vy Vy đưa lên môi, bắt đầu thổi.

Ngao Cẩu ngay lúc nhìn thấy Vương Ma tiêu đã biết chuyện không ổn. Hắn gầm lên, lửa trong miệng phun ra hồng thiêu đốt Vy Vy. Vương Ma Tiêu đã một lần thu phục hắn, lần này hắn nhất định phải cẩn trọng.

Âm thanh từ Vương Ma Tiêu phát ra ma mị, lẫn khuất. Có chút gì đó bi ai, lại có chút gì đó hoan hỉ. Bản nhạc này tuyệt nhiên không giống bản nhạc đây thị uy trước đây Quý Hậu đời thứ 3 dùng. Thế nhưng giai điệu chỉ có hơn chứ không kém. Ngao Cẩu dù đã phong bế, không để cho lọt vào tai một chút âm điệu nào, nhưng giai điệu lúc căng cáp, lúc mềm mọng công kích hắn tới mức đầu óc bắt đầu gai gai. Ngao Cẩu gầm

lên, vung đuôi rồi về phía Vy Vy. Bờm rần độc cũng hung hăng lao tới nhằm đoạt lấy Vương Ma Tiêu. Thế nhưng Vy Vy không phải hạng vừa. Kinh nghiệm bao năm học võ giúp cô nhẹ nhàng tránh né. Giai điệu từ chiếc tiêu bắt đầu dồn dập. Ngao Cửu ngày càng trở nên điên cuồng. Hắn như muốn lao tới nhai nát đầu Vy Vy nhưng lại không thể. Vừa tới gần đã bị giai điệu làm cho choáng váng. Đầu óc Ngao Cửu không phải chịu đau đớn hành hạ tới mức rệu rã như lúc bị Quỷ Hậu đời thứ 3 thu phục, thế nhưng giai điệu len lỏi, vuốt ve lấy từng sợi thần kinh trong đầu quả nhiên có tác dụng. Ngao Cửu bắt đầu kiệt sức. Vy Vy cũng bắt đầu

nhẹ nhàng lại giai điệu. Cuối cùng kết thúc bằng một thanh âm cao vút, biến Ngao Cửu thành một chú chó nhỏ, vốn là hình dạng ngoan hiền của Ngao Cửu. Vy Vy lúc này mới mừng rỡ. Không ngờ giai điệu cô sáng tác ra lại có thể lợi hại đến như vậy. Chú chó nhỏ được Vy Vy bế trong lòng, cơ hồ không thể cử động được nữa. Vy Vy hí hửng, dùng Roi Vương Ma rạch một đường trong không khí, từ đó bước ra Trần giới thân yêu, ra sức hít thở lấy không khí trong lành.

16. Chương 16

CHAP 16: Quyết định của Ken

Ken vừa hôn hờ chạy ra mở cửa, nhìn thấy bộ dạng Vy Vy, lập tức kinh hãi không nói nên lời. Vy Vy cười toe nhìn cậu, có vẻ hài lòng với chiến lợi phẩm lắm. Mặc dù quần áo của cô lấm lem máu, mặt mũi có đôi chỗ xây xát. Ken há hốc miệng nhìn Vy Vy, sau đó lập tức kéo cô vào nhà.

-”Ồ. Ken. Sao vậy? Anh xem, em rất giỏi phải không? Còn bắt được cả Ngao Cửu nữa này.”

Mặc cho Vy Vy cười toe toét khoe con cún nhỏ với Ken, mặt cậu chàng vẫn hằm hằm. My My đã về nhà từ trước, đang ngồi cùng Avi, thấy bộ dạng Vy Vy không thể thể thảm hơn được thì giật mình đứng dậy.

-”Vy Vy. Cậu sao thế?”

Vy Vy ú ớ, chỉ kịp trao lại con cún cho My My là lại bị Ken lôi tuột vào phòng. Chưa kịp định thần lại, Ken đã hung hăng đá cánh cửa đóng sập vào.

-”Vy Vy.” Ken rít lên trong họng. điệu bộ vô cùng đáng sợ. Vy Vy nhìn mà phát hãi. Chưa bao giờ thấy Ken hung hăng như thế này. Càng ngày cậu ta càng có nhiều điểm làm Vy Vy ngạc nhiên.

-”Ồ... Em làm gì sai hả???”

-”Gặp Cerberus sao không gọi anh???”

-”Gọi? Bằng cách nào?”

-”Tất nhiên là dùng chiếc nhẫn.”

-”Dùng được hả?”

-”VY VY”

Ken gầm lên, đôi mắt long lên. Trước đây đã chỉ cho cô cách gọi Ken bằng chiếc nhẫn rồi. Không phải là không thèm để ý đấy chứ?

-”Giật cả mình. Anh làm gì mà phải gầm lên thế? Lúc trước anh có chỉ cho em sao? Em không nhớ?”

-”Vy Vy? Em thật sự không để ý những lời anh nói???”

Giọng nói của Ken có phần như giận hờn. Vy Vy đột nhiên cảm thấy bối rối. Chẳng biết là Ken đã dặn hay chưa. Chỉ biết là hình như làm Ken giận rồi.

-”Xin lỗi Ken. Lần sau không như thế nữa.” Vy Vy lí nhí hạ giọng. “thế nhưng em cũng trở về an toàn rồi còn gì nữa.”

Ken khe khẽ thở dài. Cậu ôm lấy Vy Vy, dịu lại ngồi trên giường, thủ thủ vào tai cô.

-”Vy Vy. Em không biết là đã dọa anh sợ chết khiếp rồi sao? Sau này nhất định không để em chịu khổ nữa.”

Trong lòng Vy Vy chợt trào lên luồng cảm xúc ấm nóng. Cô gặp chuyện đương nhiên Ken sẽ lo lắng. Thế nhưng cô chỉ muốn cố gắng hết sức, để sau này có thể đường đường chính chính bên cạnh cậu. Vy Vy vòng tay ra sau gáy Ken, đặt lên môi cậu một nụ hôn nhẹ.

- "Chuyện này đương nhiên em rõ hơn ai hết. Thế nhưng chẳng lẽ em không đủ bản lĩnh để anh tin là em có thể tự bảo vệ mình sao?"

- "Tất nhiên là có." Ken cười khê. "Dù sao cũng không tránh khỏi lo lắng cho em."

- "Vậy được. Sau này em nhất định sẽ chăm chỉ học thêm. Sau này anh có thể không phải lo lắng cho em nữa rồi."

Ken không biết phải nói lại thế nào với Vy Vy. Cô thực chất không thể hiểu được giới quý đáng sợ. Vy Vy là người tốt. E rằng nhiều lúc không thể đấu lại được sự gian xảo của Quý.

- "Đời này e là muốn không lo lắng cho em, bảo vệ em thì anh không thể yên tâm được."

Vy Vy cười tươi với Ken một cái. Ken đã yêu cô tới mức không thể không lo lắng cho cô mất rồi. Nụ cười của Vy Vy xóa tan đi cảm giác lo lắng trong lòng Ken. Vốn dĩ Ken vẫn biết, Vy Vy nếu chịu học phép của Quý, nhất định sẽ trở thành người không thể xem thường. Chỉ cần cậu chịu khó truyền dạy cho Vy Vy, nhất định sẽ có thể an tâm mang cô đi cùng. Nhìn Vy Vy cười tươi không chút lo âu, Ken cũng chợt mỉm cười. Cậu nhẹ nhàng đặt lên môi Vy Vy một nụ hôn. Bờ môi ấm nóng của Vy Vy lúc đầu cũng có chút ngại ngùng. Ken càng lúc càng mãnh liệt hơn. Cậu từ từ ép Vy Vy nằm xuống. Bờ môi cậu xiết chặt đôi môi Vy Vy, ngấu nghiến, thưởng thức. Vy Vy có chút khó thở, tay cô mân mê tấm lưng rộng của Ken. Một lát sau, Ken buông cô ra, nằm sang một bên, tay còn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vy Vy đặt lên ngực mình. Vy Vy thở hổn hển, nép mình vào người Ken, tay ôm ấp lấy ngực Ken. Một lát sau, Ken mới nhỏ nhẹ lên tiếng.

- "Vy Vy. Cả đời này em sẽ theo anh chứ?"

- "Tất nhiên rồi."

- "Kể cả phải từ bỏ nhân gian này?"

Vy Vy im lặng. Một lúc cũng lên tiếng.

- "Ken. Anh đang lo lắng chuyện gì sao? Anh vốn dĩ đã là chồng em. Em không theo chồng em thì theo ai?"

Ken mỉm cười. Chỉ cần câu nói này của Vy Vy.

- "Vy Vy. Anh sắp phải trở về Địa phủ."

Thân hình Vy Vy đột nhiên cứng đờ. Ken vừa nói là sắp phải trở về địa phủ sao? Chẳng phải là vất vả lắm mới trốn ra được sao? Sao có thể trở về đó chịu chết. Vy Vy sợ hãi lên tiếng

- "Sao phải trở về đó?"

- "Trở về để quản thúc địa ngục."

- "Thế nhưng..."

- "Vy Vy." Ken kéo tay Vy Vy lên, đặt một nụ hôn vào đó. "Nếu anh không về, nhất định Quý Vương đời tiếp theo sẽ rất ác độc. Quý Vương ác độc, chỉ có một nhân gian này chịu thiệt. Cha anh vốn dĩ định xâm chiếm nhân gian. Quý Vương đời tiếp theo sẽ phải giúp ông ta thu phục, sau đó sẽ đánh lên Thiên giới. Chuyện này nhất định không thể để xảy ra."

- "Chẳng phải anh về đó sẽ là chịu chết sao?"

- "Cha anh rất yêu thương anh. Ông tuyệt đối không làm điều gì tổn hại đến anh. Chỉ có điều, độc dược sợ là không tránh được. Anh đang nghĩ cách phá bỏ truyền thống đó đi."

17. Chương 17

CHAP 17: Theo anh tới tận cùng.

Vy Vy ngồi bó gối trong phòng. Ken muốn về địa phủ, trước đây không phải là Vy vy chưa từng nghĩ qua. Nhưng không ngờ lại sớm như vậy. Ken muốn cô đi với cậu. Chuyện này thì quả thật Vy Vy có chút lo lắng. Không phải cô không muốn. Chỉ cần đi với Ken, bất chấp đi đâu, cô cũng sẽ theo tới cùng. Thế nhưng sau này đi rồi, chẳng phải không thể làm tròn chữ hiếu với cha mẹ cô sao? Chẳng phải sẽ không gặp được My My với Avi nữa sao?

Vy Vy thở dài. Cửa phòng đột nhiên nhẹ nhàng mở ra. My My cùng mẹ Vy vy bưng theo một đĩa trái cây bước vào, cười với cô. Từ hôm ra tết tới giờ, Vy Vy chỉ ở chơi với Ken vào buổi ngày. 6h tối lại về nhà cô. My My một mình ở với 2 người con trai thì không tiện. Nhà cũng chẳng muốn về. Có về nhà thì bố mẹ cô bé cũng chưa chắc đã về. Thế nên sang nhà Vy Vy ở với cô.

-”Con gái đang có chuyện gì àh?”

Bà Lan cười hờn hậu với cô. Bao năm này bà vẫn vậy. Dù là vợ tài phiệt nổi tiếng nhưng lại không hề như những bà xồn xồn chảnh chọe khác. Mẹ cô rất đẹp. Những lúc cần thiết theo ba cô đi tiệc tùng, bà thường ăn mặc khá giản dị, thế nhưng lại rất quý phái. Ở tuổi 40, sắc đẹp như bà quả là hiếm thấy. Lúc nhỏ Vy Vy có nghe nói, mẹ cô và ba cô lần đầu gặp nhau là ở một gốc cây đại thụ rất đẹp. Vừa nhìn thấy mẹ cô, ba cô đã ngơ ngẩn.

-”Không có gì. Ba về chưa hả mẹ?”

-”Chưa. Ba con gọi về nói phải tiếp khách. Con gái đang có tâm sự gì sao?”

Mẹ cô ngồi xuống bên giường, còn My My chẳng nề hà gì chui luôn vào chăn Vy Vy, cuộn tròn chiếc chăn lại. Vy vy nhìn con bạn mà bật cười.

-”Không có gì đâu. Mẹ đừng lo.”

Bà Lan nghe con gái nói thế cũng im lặng. Trước nay Vy Vy hiếm khi tâm sự với bà. Dù rằng cô rất yêu bà. Thế nhưng Vy Vy không phải là dạng người thích tâm sự với người khác. Bà nhìn cũng biết, Vy vy chắc chắn đang có chuyện gì phiền lòng. Thế nhưng bà cũng chỉ cười, dặn dò 2 đứa con gái ngủ như đóng cửa sổ rồi cũng bước ra ngoài.

My My lôi chiếc laptop màu hồng của mình ra, bắt đầu gõ gõ những con chữ. Một lúc sau dường như cũng chán ngán, cô nàng bắt đầu nhăm nháp trái cây.

-”vy vy. Cậu với Ken cãi nhau sao?”

-”Không có.”

-”Vậy sao lúc chiều thấy cậu ta hằm hè vậy?”

-”Àk...” Vy Vy bắt giắc nhớ lại, mỉm cười. “anh ấy trách tớ gặp Ngao Cầu cerberus mà không gọi anh ấy.”

-”Ngao Cầu? Chẳng phải là chó địa ngục sao?”

-”Ừkm.”

-”Vy Vy.” My My kinh hãi nhìn cô. “Vậy sao cậu không nói với tớ? Có làm sao không?”

-”Không sao. Chỉ bị Ken mắng té tát thôi.”

-”Vậy... Con chó nhỏ lúc chiều là...”

-”chính là nó đấy.”

Nhìn Vy vy gật gù, My My tái mét mặt.

-”Mẹ ơi. Có thật không? Tớ đã ôm chó địa ngục trong lòng? Sau này nhất định sẽ kể lại cho con tớ nghe. Mẹ nó rất oai dũng, đã từng ôm cả Ngao Cầu trong lòng.”

-”Haha” Vy Vy bật cười. “Vậy lúc đó nhớ nói với nó, dì của con còn oai hùng hơn, đã bắt nó ngủ ngon nên mẹ con mới có thể oai như thế.”

-”Vy Vy.” My My cũng bật cười, ném một chiếc gối vào cô. “Nhưng mà chắc không phải vì chuyện này mà thần thờ cả người thế chứ?”

-”thực ra, My My này. Ken nói sẽ trở về địa ngục. Còn muốn tớ đi cùng.”

-”Gì chứ? Không phải muốn cậu xuống địa phủ luôn đấy chứ?”

-”Tất nhiên là không. Chỉ tới khi nhốt được Quỷ Vương vào địa lao, xóa bỏ truyền thống của Địa ngục thôi. Thế nhưng, cũng chẳng biết bao giờ mới có thể được. 1 năm, 2 năm, 5 năm, 10 năm? Chuyện này quả thật không thể đoán được.”

-”Vây... Cậu có định đi không?”

Vy Vy quay sang nhìn con bạn, sau đó cũng trèo lên giường, chui vào chăn bên cạnh cô bé.

-”Theo cậu tớ có nên đi không?”

-”Tất nhiên là tùy theo trái tim cậu thôi. Huống chi Ken cũng rất lợi hại. Nhất định có thể hoàn thành chuyện này sớm.”

Cả tối hôm đó Vy Vy không nói thêm một câu nào nữa. My My vốn suy nghĩ đơn giản. Quỷ Vương nếu có thể đối phó dễ dàng như thế, chắc chắn không phải dễ đối phó. Huống chi là truyền thống xưa này của Quỷ Vương vốn là phải tàn bạo. Chuyện bãi bỏ truyền thống này, nhất định gặp không ít phản đối từ Quỷ giới. Thế nhưng chuyện càng khó khăn, Vy Vy càng không thể bỏ mặc Ken một mình đối phó. Đã quyết định đeo chiếc nhẫn này, Vy Vy đã xác định ở bên Ken cả đời. Thốt nhiên, Vy Vy khe khẽ mỉm cười. Phải rồi. Chuyện này chẳng phải cô đã xác định từ trước rồi sao? Sao bây giờ còn phải tốn công suy nghĩ. Cả đời này, Vy Vy sẽ theo Ken. Chỉ cần là với Ken, Vy Vy nhất định sẽ theo cậu tới tận cùng.

18. Chương 18

CHAP 18: Sinh nhật Vy Vy

Ken mấy hôm nay cặm cụi làm thứ gì đó, có vẻ rất bí mật. Cậu chàng nhất định không cho Vy Vy đến nhà. Còn nói là nếu đến chắc chắn sẽ giận Vy Vy đến hết năm. Gờ vậy chứ? Đường đường là Ken nổi tiếng lạnh lùng, vậy mà bây giờ cứ như trẻ con. Mấy hôm trước con bám lấy Vy Vy, bây giờ thì đến nhà cũng không cho cô đến.

Sinh nhật Vy Vy đang tới gần. Chỉ mấy ngày nữa thôi là Vy Vy đủ tuổi kết hôn. Chuyện này thật ra trước đây Vy Vy cũng

chẳng quan tâm là bao. Kỳ thi đại học diễn ra đúng như mong muốn của cô. Chẳng khó khăn gì để Vy Vy có thể hoàn thành được bài thi đúng như ý nguyện. So ra thì đề đại học ưng chẳng thể làm khó được Vy Vy. Thế nhưng chẳng biết cô thi làm gì. Có đậu thì cũng hai tháng nữa là phải đi học. Mà kế hoạch của Ken thì có vẻ rất lâu. Nói tới chuyện kết hôn, không biết là quỷ thì có cần phải đăng kí kết hôn hay không nữa. Vy Vy lúc vừa nghe My My thủ thủ cô bạn với Avi sẽ đăng kí kết hôn đã nhìn cô bé như thể cô bé là người ngoài hành tinh vậy. Thế nhưng nghĩ lại, dù sao 2 người đó cũng là người. Yêu nhau đăng kí kết hôn là đương nhiên.

Gần một tuần rồi Vy Vy chưa gặp Ken. Ba cô đã dặn là nếu rảnh thì ra công ty làm thư kí giúp ba. Vy Vy cũng chẳng có chuyện gì làm, hơn nữa công việc làm thêm của cô cũng mang lại cho cô khá khá kinh nghiệm, thế nên vừa thi xong, Vy Vy đã đến công ty giúp ba cô giải quyết một số chuyện lặt vặt.

-”Con gái.”

Ba Vy Vy cười, gõ cửa phòng thư kí lúc Vy Vy đang đánh máy giúp ba tập tài liệu về công ty. Cô ngừng lên, cười lại với ba.

-”Dạ?”

-”Sắp sinh nhật rồi. Muốn quà gì để ba còn chuẩn bị?”

-”Hi. Vây thôi hả ba. Con thì quà gì cũng được. Chỉ cần ba chuẩn bị là con đều thích hết.”

- "Chắc không? E rằng bây giờ chỉ có gói Ken lại tặng con thì con mới thích."

- "Ba."

Vy Vy đỏ mặt. Ba cô cười to thành tiếng. Ông bao giờ cũng gần gũi với con gái như vậy. Dù ít khi gặp mặt con gái, thế nhưng tình yêu của ông dành cho cô là vô tận. Chỉ cần có thể làm cô và vợ ông vui, ông nhất định sẽ không nề hà gì.

- "Sao? Ba nói sai sao? Thế ngày một Ken sẽ tới dự tiệc sinh nhật con chứ?"

- "Dạ? Ơ..."

Vy Vy khẽ ngáp ngừng. mấy hôm nay cô có gặp được Ken đâu. Còn chẳng biết liên lạc với cậu bằng cách gì. Ken đáng ghét, không có điện thoại, đến nhà thì không cho. Cô chẳng biết làm thế nào để báo cho Ken.

- "Sao thế? Con cãi nhau với nó hả?"

- "Dạ không ạ. chỉ là dạo này con không gặp anh ấy thôi."

- "Vậy sao? Nhưng mà con gái này. Sinh nhật này của con sẽ có thêm giới báo chí tham dự đấy."

- "Dạ? Sao lại thế ạ?"

- "Chẳng lẽ con định cả đời này không công bố thân phận con gái tài phiệt này sao?"

- "Dạ? Con không có ý đó. Chỉ là..."

- "còn chỉ là gì nữa. Cứ thế đã nhé. Ba về phòng đây. Chút nữa bảo thư kí Kim mang cho ba tách cà phê nhé."

Ba Vy vy nói xong lập tức chuồn êm ra ngoài, không để cho cô kịp nói thêm gì. Ba cô cũng thật là... Thế nhưng nhắc đến Ken. Mấy ngày không gặp, Vy Vy cứ như là mất hết sức sống vậy. Từ nhớ đâm bực mình. Trước giờ làm gì có chuyện Ken tránh mặt Vy Vy như thế này. Vy Vy vốn dĩ là người không thích tò mò. Thế nhưng như thế này thì quá lắm.

Chiều hôm đó, Vy vy nhất quyết đến nhà Ken hỏi cho ra lẽ. Gì thì gì, cô cũng không thể để mập mờ như thế này được. Vừa đến cửa biệt thự đen, Vy Vy đã hung hăng bấm chuông, tưởng tượng đến cảnh cô mắng Ken té tát ngay khi cậu ta lò dò mặt ra. Thế nhưng đời có mấy khi được như ta toan tính. Chuông vừa kêu một hồi, Vy Vy đã thấy Ken te te bay ra, khuôn mặt bơ phờ như mấy ngày chưa được ngủ.

- "Kun. Mở cửa cho tôi. Tôi phải tìm Ken"

- "Tiểu thư Vy Vy." Nhìn thấy Vy Vy, Kun có chút ngạc nhiên. "Sao tiểu thư lại ở đây?"

- "Tôi tới tìm Ken. Nhanh nhanh mở cửa cho tôi."

- "Tiểu thư. Rất xin lỗi. Mấy hôm nay thiếu gia chẳng chịu gặp ai hết."

- "Sao lại thế?"

- "chuyện này tôi không thể nói."

- "Kun. Nói cho tôi biết. Có phải Ken gặp chuyện gì không?" Vy vy lo lắng hỏi Kun.

- "Không phải đâu. Thiếu gia có chút chuyện. Thiếu gia xong chuyện sẽ tìm gặp tiểu thư sau."

- "Không được. Hôm nay tôi nhất định phải gặp Ken. Mở cửa cho tôi."

- "Tiểu thư. Rất xin lỗi."

Kun nói xong, quay mặt bay thẳng vào nhà. Vy Vy đứng đó tức xì khói. Ken dám tránh mặt cô sao? Còn không cho cô vào nhà. Không phải là đang hú hí với em nào đấy chứ? Không được. Nhất định cô phải vào. Chỉ là không mở cửa thôi. Có gì to tát cơ chứ. Cô còn có đường khác.

Vy Vy đi quanh quanh biệt thự. Biệt thự gì mà to kinh. Đi mỗi cả chân mà vẫn không nhìn thấy chỗ nào có thể leo vào. Duy chỉ có một chỗ sau vườn là được rào lại bằng hàng rào sắt. Tuy có hơi cao nhưng vẫn có thể trèo qua. Vy Vy hí hửng mừng thầm. Lão Ken này đánh giá cô thấp quá. Đường đường là nữ quý

Vy Vy cơ mà. Sao có thể chịu thua cậu dễ dàng như thế. Mối Vy Vy nhếch lên một chút. Sau đó cô xắn xắn tay áo, chuẩn bị trèo lên.

Có một điều Vy Vy không thể ngờ tới. Nơi dễ trèo như thế đương nhiên phải có cảnh giác. Tay Vy Vy vừa chạm vào song sắt, lập tức đã giật phắt ra.

-”Ồi AAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Vy Vy hét ầm lên. Quái gì. Ken đáng ghét. Song sắt mà cũng thủ sẵn điện. Làm cô xém chút mất mạng. Vy Vy nhìn đoạn rào mà tức trào máu. Nhìn thấy mà không thể hành động. Quả thật làm máu Vy Vy phải kiềm chế lắm mới không biến thành khói bốc lên trên đầu.

-”Không cho vào chứ gì. Được lắm Ken. Tôi không thém vào nữa. Cả đời không vào nữa. Tôi thề!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Vy Vy cay cú quay đi, nước mắt chảy dài. Cô đưa tay quệt mạnh. Ken đáng ghét, Không cần hấn nữa. Sinh nhật này cô ăn với bạn bè của cô, với báo chí Việt Nam.

Bóng đèn ngả ngón lướt qua những ngọn cây. Ngôi biệt thự sáng bừng những ánh đèn như huyền thoại. Âm nhạc nhẹ nhàng như chào đón những người khách sang trọng bước ra từ những chiếc xe đắt tiền. Vy Vy cùng ba đứng ngoài chào khách. Những người khách giới thượng lưu cứ trầm trồ khen ngợi con gái ngài chủ tịch xinh đẹp tới mê người. Vy Vy thì cứ cười cười. Khuôn mặt chẳng có chút hứng thú. Bạn của cô vẫn chưa tới. My My với Avi đang giúp mị Vy Vy tiếp khách.

-”Này. Có phải chỗ này không?”

-”Hình như thế. Mà.... Sao lại thế?”

Vy Vy đang đứng tiếp một ông khách thì nghe tiếng xì xào. Cô ngược mắt lên nhìn. Cả lớp 12A1 đang đứng ló xó ngoài đường, một vài đứa ngóng cổ nhoi vào trong. Vy Vy mỉm cười, chào xã giao ông khách rồi đi qua chỗ bạn.

-”Tới rồi sao không vào? Định cho tớ leo cây hả? chờ mọi người lâu quá đi.”

-”Vy Vy.”

Nhìn thấy Vy Vy, cả bọn há hốc miệng, trợn mắt kinh ngạc.

-”Vy Vy. Phải cậu không đấy?”

-”Vy Vy. Nhà cậu đây hả? Giàu thế này sao?”

-”Vy Vy. Cậu giấu bọn tớ hả? Giàu như này mà cứ làm ra vẻ nhà ta chỉ khá giả thôi thế hả?”

Vy Vy nhìn mấy đứa bạn phụng phịu mặt mà bất giác ngại ngùng.

-”Xin lỗi. Tớ cũng là bất đắc dĩ thôi. Tớ sợ mọi người biết tớ là con gái tài phiệt, đối xử lạnh nhạt với tớ.”

Cả bọn nhìn Vy Vy, tròn mắt đờ hai. Vy Vy cả đời không sợ trời, không sợ đất. Bây giờ lại có vẻ mặt hối lỗi này. Vài đứa con gái cười xòa, mấy tên con trai bước lên phía trước, trịnh trọng.

-”Không sao. Chuyện qua rồi. Vy Vy. Chúc sinh nhật 18 vui vẻ. Chúc mừng cậu đỗ đại học.”

-”Cảm ơn mọi người.”

Vy Vy cười bên lên. Những món quà xa xỉ. Những thứ đắt tiền này giờ Vy Vy nhận không ít. Nhưng chẳng có món quà nào làm Vy Vy ấm lòng như món quà này. Bạn bè học với nhau 3 năm rồi. Bây giờ sắp mỗi đứa một nơi. Quả thật nghĩ lại, nhiều khi thấy mình vô tâm với lớp quá.

-”thôi. Mọi người vào đây đi.”

Vy Vy cười tươi với đám bạn. Khách khứa cũng vào nhà gần hết rồi. Tiệc cũng sắp bắt đầu. Không thể thiếu được nhân vật chính. Vy Vy dẫn bọn bạn vào chỗ Avi với My My đang đứng. Sau đó ra cửa ngóng thêm một lượt.

Ngốc nghếch. Vy Vy tự mắng mình. Ken làm gì biết hôm nay là sinh nhật cô chứ? Cô đã báo cho cậu ấy đâu. Mà Ken chắc cũng chẳng quan tâm đâu. Vy Vy đánh một cái vào đầu. Không nghĩ nữa. không thêm quan tâm lão Ken chết tiệt đó nữa. Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, trong lòng Vy Vy vẫn trào lên cảm giác thật vọng, nước mắt chực trào trên mi.

-”Kính thưa quý vị khách quý. Hôm nay tôi tổ chức bữa tiệc này, thứ nhất là để kỉ niệm ngày vợ tôi hạ sinh một thiên thần. Thứ 2 là để giới thiệu thiên thần đó của vợ chồng tôi.”

Mọi người đồng loạt vỗ tay. Vy Vy bước lên đứng cạnh ba cô, cổ nặn ra một nụ cười.

-”Hôm nay là sinh nhật thứ 18 của tôi. Kính mong quý khách quý có thể vui vẻ hưởng thụ.”

Vy Vy chỉ nói được như thế. Cô chẳng biết nói gì thêm. Trước nay ăn nói vốn không phải là sở trường của cô. Hơn nữa, bây giờ Vy Vy cũng chẳng có tâm trạng mà nói gì hết. Đang mỉm cười một cái, chuẩn bị bước xuống, Vy Vy bỗng nhiên nghe tiếng của một đứa con trai

-”Vy Vy.”

Vy Vy sững người. Cô ngẩng mặt lên nhìn. Chàng trai đó đứng mỉm cười rạng rỡ với Vy Vy. Nước mắt Vy Vy bỗng trào ra. Khuôn mặt đó, khuôn mặt mà cả tuần nay cô mong muốn nhìn thấy, khuôn mặt mà cô vừa giận vừa yêu. Ken đứng đó, nhìn thẳng vào cô. Anh mặc một bộ le. Sau này Vy Vy mới biết. Lúc đầu Ken chỉ định mặc tông đen như mọi ngày, thế nhưng Kun chẳng biết tìm đâu ra bộ le này, Ép Ken mặc cho bằng được.

Ken bước đi từng bước thong thả về Vy Vy. Suốt một tuần không nhìn thấy Vy Vy. Cậu nhớ cô đến gần chết. Cậu bước tới, đứng đối diện với Vy Vy, nhìn vào đáy mắt long lanh của cô.

-”Vy Vy. Sinh nhật vui vẻ.”

Vy Vy không nói được câu nào. Ken đã đeo lên cổ Vy Vy một sợi dây. Chiếc cổ cao trắng ngần của Vy Vy như nổi bật với chiếc vòng đính kim cương. Chiếc vòng tinh xảo ánh lên như pha lê trong suốt. Màu chủ đạo là màu của Kim Cương đen và trong trẻo. Vy Vy nhìn chăm chăm vào chiếc vòng, sau đó ngược lên nhìn Ken. Ken đưa tay vuốt lấy những sợi tóc lò xo, mỉm cười.

-”Không giận anh chứ? Công sức hơn một tuần của anh đấy.”

-”Vì cái này mà anh không chịu gặp em sao?”

-”Ừk... Thật ra không dám gặp. Anh muốn chú tâm vào chiếc vòng này.”

Ken bối rối vuốt vuốt những sợi tóc của cậu, mặt có phần hơi đỏ. Lúc này Vy Vy mới để ý, xót xa. Đầu ngón tay thon dài của Ken mười ngón thì bằng lại cả mười bằng urgo. Vy Vy khe khẽ đau lòng, nắm lấy tay cậu, đặt lên đó một nụ hôn ấm. Sau đó, ngược lên nhìn cậu. Ken lúc này cười toe toét. Cậu cúi xuống, hôn lên đôi môi Vy Vy, nhẹ nhàng.

Vy Vy mặc kệ những ánh đèn flash nháy lên lia lịa, mặc kệ mấy đứa con gái lớp cô đưa tay lên bịt miệng, mắt mở to long lanh, mặc kệ luôn cả mẹ cô, ba cô, My My với Avi đang mỉm cười. Ngay lúc này đây, đây mắt cô chỉ còn lại Ken. Ken rời môi cô, mỉm cười. Bàn tay anh đặt lên eo Vy Vy nóng bỏng. Vy Vy cũng ngay lập tức cười tươi. Bữa tiệc sinh nhật hôm đó cứ như là mơ vậy. Ken cùng Vy Vy đi tiếp khách một lượt, sau đó ba Vy Vy bảo cô đưa bạn sang phò

ng ba cô đã chuẩn bị sẵn. Vy Vy cảm động nhìn ba. Ba cô bao giờ cũng thật chu đáo với cô.

Đám bạn vừa đóng cánh cửa cách âm lại, liền hiện nguyên hình học sinh vừa tốt nghiệp. Cả bọn nhao nhao, đập phá tung bừng. Suốt cả buổi, Vy Vy không khép nổi miệng lại. Sinh nhật này là sinh nhật hạnh phúc nhất của Vy Vy. Trước khi đi cùng Ken, những kỉ niệm thế này, quả thật Vy Vy không thể không trân trọng.

Tối hôm đó, lúc bạn bè đã về hết, My My với Avi sớm đã chuyển về ngôi nhà nhỏ xinh xinh của Avi, cũng chào Vy Vy về. Ken ở lại nhà Vy Vy, chuyện phiếm với ba cô. Vy Vy giúp mẹ gọt hoa quả, sau đó cũng cùng mẹ cô ra góp chuyện.

-”Vy Vy. Bao giờ con đi?”

Ba Vy Vy thông thả đưa miếng táo lên miệng, lên tiếng hỏi cô. Vy Vy cứng đờ người. Ken dường như cũng có chút bất ngờ. chỉ có bố mẹ Vy Vy là vẫn tỏ ra như đang nói chuyện vui.

-”Ồ... Sao ba mẹ biết?” Ken lên tiếng

-”chuyện này tất nhiên ba biết. Không phải con định dẫn con gái ba đi mà không báo với nhà sản xuất một tiếng đấy chứ?”

-”Ồ... Dạ không ạ.”

-”Vậy bao giờ 2 đứa đi.”

-”Dạ. chắc cũng khoảng 2 ngày nữa ạ. Mọi chuyện con đã chuẩn bị xong.”

Ba Vy Vy gật gù. Bao năm làm bạn với Quý Vương, ông hiểu hẳn ta không đơn giản. Nếu là người tốt thì còn tốt hơn cả Chúa. Đã nhiễm độc thì chắc chắn rất mưu mô. Ông quay sang nhìn Vy Vy.

-”con gái. Con có sợ không?”

-”Không thưa ba.”

-”Có chắc sẽ giúp Ken chiến thắng chứ?”

-”Vâng.”

Vy Vy mỉm cười với ba. Ông cũng mỉm cười lại với cô. Con gái ông ông hiểu hơn ai hết. Đưa con gái đầy bản lĩnh mà ông vẫn tự hào. Mẹ Vy Vy nhìn hai ba con, bất chợt nhận ra. Vy Vy. Cô đã thật sự lớn rồi.

19. Chương 19

CHAP 19: Ra mắt Quý Vương

2 ngày sau đó, Vy Vy đã chuẩn bị xong mọi thứ. Bố cô hôm nay đã ở nhà để tiễn con gái. Vy Vy mặc dù suốt buổi cứ cười đùa, nói rằng chỉ đi một thời gian thôi, sau đó sẽ về giúp ba quản lí công ty, thế nhưng trong lòng không tránh khỏi đau lòng. Nước mắt cô chỉ chực trào ra. My My thì chẳng thèm nể nả gì, ôm cứng lấy Vy Vy khóc âm lên. Avi cũng chẳng biết đỡ thế nào, đành để cho cô bé khóc lóc, còn mình thì nói chuyện phiếm với Ken và bố mẹ Vy Vy.

-”Vy Vy.” My My nức nở. “Cậu không ở nhà được sao?”

-”My My thôi nào. Cậu thừa biết tớ đã quyết làm gì là sẽ làm đến cùng mà. Chỉ một thời gian thôi.”

-”Vy Vy. Cậu nhất định phải trở về đấy. Nếu không thì không ai bảo vệ cho tớ hết.”

-”Sao lại không có? Avi cũng rất bản lĩnh mà.”

-”Nếu anh ấy bắt nạt tớ thì ai bảo vệ tớ chứ?”

-”Vậy lúc đó bất chấp thế nào tớ cũng phải về dạy cho cậu ta một bài học.”

My My đang khóc cũng phải bật cười. Vy Vy của cô trước nay rất yêu thương cô, bao giờ cũng bảo vệ cho cô. Lúc nhỏ có lần 2 cô nhóc rủ nhau đi theo đám bạn trong xóm đi hái trộm ổi. Lúc bị phát hiện, chủ nhà xúi ra mấy con chó béc giê, My My thì khóc thét lên, còn Vy Vy thì nắm tay cô chạy biến. Lúc bọn chó đuổi đến nơi, Vy Vy bất chấp có thể bị thương, nắm lấy cây gậy gần đó, đuổi hết bọn chó đi, nhất định không để con nào lại gần My My. Lúc My My học lớp 9, cô bé say nắng một hotboy nổi tiếng đa tình của trường. Vy Vy chỉ dặn My My cẩn thận, thực chất luôn theo dõi anh bạn trai của My My. Lúc biết hẳn ta cặp kè với tận mấy em, Vy Vy đã tức giận đến mức kéo cả đàn em đến đánh cho tên kia bò lăn bò càng, nhất định tới già cũng không dám đụng đến My My nữa. Chơi với nhau từ lúc nhỏ, bây giờ cô lại phải xa Vy Vy. Từ lúc nhỏ đến giờ, cô với Vy Vy đi đâu cũng có nhau. Để cho Vy Vy đến chốn địa phủ tăm tối, cô quả thật không nỡ.

-”Cậu có kế hoạch rồi hả?” Avi lãnh đạm rời ánh mắt khỏi My My, quay sang hỏi Ken. Bố mẹ Vy Vy vừa mới sang chỗ 2 cô gái kia.

- "Có rồi."

- "Chắc thắng không?"

- "Không mấy chắc chắn."

- "Vậy sao còn dẫn cô ấy đi?"

- "Nếu tôi không dẫn cô ấy cũng sẽ đi."

- "Vậy... chăm sóc cô ấy cho cẩn thận."

- "Chuyện này là tất nhiên. Cậu cũng phải chăm sóc My My cho cẩn thận. Sau này sẽ về tìm 2 người."

- "còn sống hằng về. My My nhà tôi rất sợ ma."

Ken bật cười khan một tiếng. Còn sống? Chuyện này cậu cũng chẳng chắc chắn gì. Vốn dĩ lúc đầu, Ken định không mang Vy Vy theo cùng. Thế nhưng Vy Vy không phải hạng người chịu an bài như thế. Hơn nữa, nếu xa cô, Ken cũng chẳng thể yên tâm. Bọn tay chân Quỷ Vương nhất định biết Vy Vy là ai. Nếu muốn uy hiếp Ken tiếp nhận vị trí Quỷ Vương, Vy Vy quả thật là phương án tốt nhất.

8h đêm, trong vườn biệt thự Đen.

Vy Vy, Ken, My My đang bế Cerberus ngủ say trong lòng, Avi, chủ tịch tập đoàn Vương thị và Kun đều ở trong khu vườn đầy u ám.

Vy Vy ngậm ngùi nhìn mẹ cô cố cầm nước mắt. Bao nhiêu năm qua, cô chưa làm được gì cho ba mẹ. Lần này đi chưa chắc đã có ngày về. Vy Vy chỉ có một điều ân hận duy nhất là chưa thể báo đáp ơn nuôi dưỡng của ba mẹ.

- "Vy Vy." Mẹ cô cười hờn hậu, đưa tay vuốt những sợi tóc còn vương của cô, dặn dò. "Xuống đó nhất định phải cẩn thận, có chuyện gì lập tức phải báo cho ba mẹ biết."

- "Dạ." Vy Vy cố nén tiếng nấc. Ken đứng cạnh cô đưa tay xiết chặt lấy bờ vai của cô. Ba cô nhìn thẳng vào Ken

- "Con nhất định phải chăm sóc tốt cho con gái chúng ta. Chúng ta cũng sẽ gặp lại các con sớm thôi."

- "Vâng thưa ba."

- "Vy Vy." My My khe khẽ lên tiếng. Những gì cần nói, cô cũng đã nói với bạn. Thế nhưng trong lòng cô vẫn chưa muốn bạn rời đi. Avi biết ý, mỉm cười nhìn Vy Vy và Ken

- "Đi cẩn thận. Mọi người chờ hai người về."

Kun khe khẽ nhắc Ken đã đến giờ. Cậu đã sớm báo cho Quỷ Vương về chuyện Ken sắp cùng vợ trở về theo lệnh của thiếu gia. Dù theo hầu Ken theo lệnh Quỷ Vương, thế nhưng xưa nay, Ken vẫn là người cậu khâm phục nhất. Ken khẽ gật đầu. Cậu quay sang nói với mọi người

- "Cũng đã đến giờ rồi. Mọi người trở về đi. Nhất định tôi sẽ dùng cả thân mình bảo vệ Vy Vy."

Ba mẹ Vy Vy gật đầu nhìn cậu đầy tin tưởng. My My thút thít trong lòng Avi. Vy Vy ngược lên nhìn Ken. Cậu khẽ nhắm mắt lại, lầm rầm đọc thần chú. Cánh cổng đen địa ngục dần dần hiện ra. Cerberus trong tay My My khẽ cựa quậy rồi nhảy xuống đất. Ngao Cẩu dần dần hiện lại nguyên hình. Cánh cổng rít lên rồi mở ra từ từ. Ngao Cẩu quỳ mọp xuống chờ đợi. Ken với Vy Vy hít dài một hơi, cùng nhau bước vào.

Không khí ẩm thấp ập đến mũi Vy Vy. Cô hơi hơi choáng váng, nắm chặt lấy cánh tay Ken. Ken quay sang nhìn cô, khích lệ. Vy Vy mỉm cười đáp lại. Cánh cửa khép lại sau lưng 2 người. Kun cũng đã hiện nguyên hình, thành một chàng trai mặc áo đen, thân hình tuyệt đẹp. Trước nay Vy Vy chưa bao giờ nhìn thấy hình dạng thật của Kun, khe khẽ ngạc nhiên. Ngay sau đó, hình ảnh trước mắt còn làm cô ngạc nhiên hơn gấp bội.

Toàn bộ Ác Quỷ của địa ngục đang quỳ trước cô và Ken. Thái độ hoàn toàn tôn kính. Vy Vy chưa bao giờ tưởng tượng được có ngày có người quỳ trước mặt cô. Hơn nữa toàn bộ họ đều là ác quỷ thì hoàn toàn chưa mơ đến bao giờ. Bây giờ đây, cái viễn cảnh mà cô cho cô cũng không mơ nổi ấy đang hiển hiện trước mắt

cô, hoàn toàn thật, hoàn toàn không phải cô tưởng tượng ra. Vy Vy liếc trộm sang Ken. Cậu chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên. Cũng phải thôi. Ken là con trai Quý Vương. Chuyện Ác Quỷ quỳ mọp trước cậu là hoàn toàn có lí. Vy Vy nhìn Ken, nỗi sợ hãi dần tan biến. Bàn tay cô cảm nhận được cái xiết chặt của Ken. Cậu kéo cô đi. Hai người cứ thế tới trước mặt đám Ác Quỷ đang cúi đầu kia. Lúc 2 người dừng lại, Chúng đồng loạt hô to.

-”Chào mừng Thái tử và Thái Tử Phi trở về.”

Ken hít một hơi thật sâu. Trở về. Phải rồi. Cậu đã trở về.

Vy Vy cảm nhận được chân mình nhấc bổng khỏi mặt đất. Cô mặc cho Ken đưa mình bay qua đầu bọn ác quỷ. Sau đó 2 người đáp xuống đại sảnh trên lầu đài. Lúc chân Vy Vy chạm đất, Trước mắt cô hiện lên một khung cảnh khá giống như trong những bộ phim cô xem về đại sảnh những lầu đài của phương tây. Những Ác Quỷ nhìn có vẻ cao siêu đang quỳ gối chào đón cô và Ken. Duy chỉ có một người. Người đó ngồi trên ngai vàng. Người đó đang nhìn cô và Ken, ánh mắt mập mờ khó đoán. Ken từ từ dắt Vy Vy tới gần người đó. Vy Vy có thể cảm nhận được cái rung mình khe khẽ của Ken. Khuôn mặt của Quý Vương ngày càng rõ ràng hơn. Khuôn mặt tựa hồ có nét gì đó giống với nét mặt lạnh của Ken. Ánh nhìn sâu thẳm xoáy vào Vy Vy. Khuôn mặt đó không như những gì Vy Vy tưởng tượng. Nó trẻ hơn. Có chút gì đó như ngỗ nghịch, khiêu khích. Quý Vương nở một nụ cười với Vy Vy làm cô giật mình. Ken nắm chặt tay Vy Vy hơn, cúi đầu xuống.

-”Thưa Phụ Vương, con đã về.”

-”Con trai. Đây là con dâu ta?”

-”Vâng, thưa phụ vương.”

-”Con gái của Lôi thần?”

Lôi thần? Cái tên vụt qua đầu óc đang hoảng loạn của Vy Vy. Lúc còn nhỏ, cô thường nghe ba cô nói với cô, “Vy Vy. Để Lôi Thần làm ngựa cho con.” ” Vy Vy. Để Lôi Thần tắm cho con.” “Vy Vy. Con là con gái Lôi Thần. Con nhất định phải mạnh mẽ”

Vy Vy gật nhẹ. Cô cúi đầu.

-”Kính chào phụ vương.”

Quý Vương chăm chú quan sát Vy Vy. Lôi Thần. Cái tên đó đã lâu ông không còn nhắc đến nữa. Ngày xưa vốn dĩ là bạn thân. Bây giờ đã chỉ còn là người dưng. Còn nhớ trước đây, lúc còn trẻ, ông và ông ấy đã hẹn sẽ làm thông gia. Không ngờ, điều này bây giờ lại trở thành sự thật. Lôi Thần. Trước đây ông và ông ấy vào sinh ra tử. Cả đời này Quý Vương chưa bao giờ coi trọng ai, Lôi Thần là ngoại lệ của ông. Thế nhưng bây giờ đã khác. Lôi Thần và Quý Vương. 2 cái tên bây giờ chỉ còn sự xa lạ.

20. Chương 20

CHAP 20: Gặp mặt nữ thần báo tử

Địa phủ xôn xao bởi một đám cưới đang được chuẩn bị một cách hoành tráng. Những con quỷ địa ngục được dịp vui vẻ. Mặc dù là ác quỷ, thế nhưng những cư dân của địa ngục này cũng biết tôn trọng hoàng tử thứ 10 của Quý Vương. Xưa nay Đám ác quỷ chưa có ai dám khinh thường vị hoàng tử này. Nếu có kẻ nào cả gan mạo phạm, e rằng chưa kịp bị dẫn tới để hoàng tử định đoạt đã bị cư dân ở đây đánh cho bầm dập. Ken ở đây vốn dĩ chưa bao giờ tỏ ra vẻ ta đây là hoàng tử. Cậu chỉ chăm chú lo lắng cho đời sống những ác quỷ sinh sống ở đây. Vì thế nên ở địa phủ, Quý Vương cũng chưa thể có được tiếng nói như Ken.

Cô dâu của Ken đương nhiên là vấn đề được bàn tán nhiều nhất. Lần trước diện kiến, tất cả thần dân đều choáng ngợp với vẻ đẹp thần thánh nhưng có nét ma mị của cô. Một cô gái mà theo như lời người ta truyền tai nhau là đẹp hơn cả thiên sứ. Thế nhưng sức mạnh của cô ấy thật sự còn là cả một ẩn số. Né

u như cô ấy sắp trở thành thái tử phi, đương nhiên cần phải có cả sắc lẫn tài. Thế nhưng cư dân ở đây chỉ mới một lần nhìn thấy cô. Sắc đẹp của cô là do người ta len lén nhìn lên mới thấy, thế nên sức mạnh thế nào cơ hồ chưa ai được thử sức.

Duy chỉ có mộ người không hề vui mừng trước cái đám cưới đang gây xôn xao kia.

Nữ thần báo tử đời thứ 5 biệt hiệu Ely vốn là bạn thanh mai trúc mã với hoàng tử Ken. Người ta trước đây còn tưởng là 2 người sẽ lấy nhau. Vốn dĩ trước đây Ely không muốn trở thành nữ thần báo tử. Mẹ của cô, nữ thần báo tử đời thứ 4 biệt hiệu Devil vốn dĩ là một nữ quỷ xinh đẹp. Thế nhưng sau khi trở thành nữ thần báo tử, sự độc ác dần dần biến bà ta trở thành một con quỷ khát máu cả ngoại hình lẫn tính cách. Ely khi sinh ra đã rất sợ mẹ của mình. Kể cả khi bà ta bị giết, cô cũng không hề rơi một hạt nước mắt nào. Trong mắt cô, bà ta là người suốt ngày đi tìm máu, là người luôn nhìn cô với ánh mắt ác độc nham hiểm. Ely không hề muốn trở thành người như thế. Nhưng để tồn tại ở chốn địa phủ đâu phải dễ. Từ nhỏ Ely đã có thứ tình cảm đặc biệt với Ken. Tình yêu đó theo cô lớn dần, bảo vệ cô trước máu đỏ, giữ gìn cho cô nhan sắc hơn người. Địa phủ không thể thiếu nữ thần báo tử. Quỷ Vương biết cô là người có tài, đã rỉ tai cô về cái viễn cảnh tươi sáng là làm vợ Ken. Đương nhiên, Ely không hề biết, thứ ông ta muốn chính là sức mạnh có thể tăng thêm sự hùng rợn của địa phủ kia.

Ely sau khi biết Ken sẽ kết hôn, đã lộng lộn lên đến tìm Quỷ Vương để hỏi cho ra nhẽ. Ông ta đã hứa sẽ để cô lấy Ken. Ông ta đã hứa chỉ cần cô tuyên thệ sẽ trung thành thì nhất định sẽ giữ lời. Ely ngây thơ, không biết đã bị lừa một cách trắng trợn, lập tức lập lời tuyên thệ. Ác Quỷ nơi địa phủ có thể nói là khi đã tuyên thệ, tuyệt đối không thể phản bội lời thề. Lời tuyên thệ đã nói ra, nếu bị phản bội sẽ lập tức rút cạn máu trong người ác quỷ đó, dần dần giết chết ác quỷ đó trong đau đớn. Ely đặt niềm tin vào Quỷ Vương. Cô ta sống chết vì địa phủ. Cô ta trở thành ác quỷ, dần dần khát máu, thế nhưng lại vẫn rất xinh đẹp. Mặc dù thế, Ely vẫn dần dần tha hóa. Cô ta trở nên nguy hiểm. Những ác quỷ, những con người, thậm chí cả thiên thần, đều bị cô ta giết chết rất dã man. Khuôn mặt những kẻ xấu số, Ely đều lột da ra hết. Chỉ trừ lại những mảng thịt nham nhở. Trên người nạn nhân bao giờ cũng bị rạch những nhát sâu hoắm. Cái ác độc của Ely ở đây chính là cách cô ta hành hạ nạn nhân. Một khi đã trở thành nạn nhân của Ely, việc duy nhất có thể làm là bị phả vào mặt hơi thở của Ely, cả người cũng vì thế mà trở nên cứng đờ, nổi đau nhân lên mấy lần. Ely tuyệt đối không để con mồi của cô ta chết trong lúc bị hành hạ. Sau khi thỏa mãn mới sử dụng ngàn vạn bọ cạp độc, cho chúng bò lên người nạn nhân, từ từ cắn những nọc độc vào những vết thương nham nhở trên người, trên mặt nạn nhân.

Duy chỉ có 2 người có thể thắng được Ely. Thứ nhất là Ken. Thứ 2 chính là Quỷ Vương. Quỷ Vương mưu mô xảo quyệt, hơn nữa lại rất tài giỏi. Ông ta không những có thể vô hiệu hóa hơi thở của Ely mà còn có thể điều khiển được đám bọ cạp độc của cô ta. Những chiêu thức biến hóa vô biên của Ely không là gì với Quỷ Vương. Thậm chí ông ta còn chẳng cần rời ghế. Những lần Quỷ Vương gọi cô đến thử sức, chính là những lúc ông ta ngầm cảnh cáo Ely, nếu cô dám phản bội, không những bị rút hết máu chết mà còn phải chịu một cái chết rất tàn nhẫn.

Vì lí do này, Ely tuyệt nhiên không dám manh động gì dù trong lòng rất đau khổ. Cô không thể đứng nhìn Ken kết hôn, thế nhưng cũng không thể chống lại đám cưới có Quỷ Vương hậu thuẫn này. Quỷ Vương vốn dĩ chỉ chấp nhận những thứ có ích, thế nhưng bây giờ lại đồng ý cho con trai cưới người con gái này chỉ vì tình yêu. Lúc diện kiến Quỷ Vương. Ely có đem thắc mắc này ra hỏi. Thế nhưng Quỷ Vương chỉ lạnh lùng nói với cô

-"Ely. Tò mò là điều tối kị ở địa phủ."

Ely biết rất rõ Quỷ Vương. Ông ta đã không có ý định nói thì tuyệt đối không ai có thể biết được. Thế nhưng tất cả những chuyện ông ta làm thì hết sức kinh khủng. Độc ác như Ely cũng không thể không sợ Quỷ Vương. Vì thế bấy lâu nay cô đành chấp nhận phục tùng Quỷ Vương, cho dù cô biết làm như thế Ken sẽ ghét cô, sẽ không bao giờ yêu cô.

Chính vì không thể làm được gì, chuyện duy nhất Ely có thể làm lúc này, chính là tìm gặp cô dâu của Ken.

Vy Vy thần người trong phòng. Căn phòng chủ đạo màu đen của Ken không thể làm cho cô bớt đi cảm giác sợ hãi. Ba cô rất hiểu Quỷ Vương. Ông nói với cô rằng sau khi ông ta uống loại thuốc đó, đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Những lần nhìn ông ta hành sự, ba Vy Vy không khỏi rùng mình. Bao nhiêu

năm làm bạn, Lôi thần quá hiểu Quý Vương. Chính vì hiểu nên ông cảm thấy thật sự ghê sợ hấn ta. Quý Vương đã trở thành con người chỉ biết có lợi ích. Tình thương của ông ta dành cho con trai, Ken cũng sớm biết chỉ vì cậu tài giỏi. Ông ta muốn Ken giúp ông ta thu phục ba giới. Vậy ông ta muốn gì ở cô? Điểm này Vy Vy thật sự không hiểu.

Vy Vy đưa mắt nhìn ra ngoài. Cô đang đứng cạnh cái cửa sổ duy nhất trong phòng Ken, bây giờ đã là phòng của Ken và cô. Tầm rèm lụa màu đen bay phất phơ. Cư dân địa phủ đang tất bật chuẩn bị cho lễ cưới. Cánh đồng heo hút cạnh cây thần đã được chọn làm địa điểm tổ chức lễ cưới. Dù gì đó cũng là nơi Vy Vy trở thành vợ Ken. Cô muốn trân trọng những kỉ niệm giữa cô và cậu. Vy Vy đứng im ngẩn nhìn. Gió thổi bay mái tóc của cô. Lúc cô đang chìm đắm trong suy nghĩ, một cánh tay vòng qua eo cô, xiết chặt.

Vy Vy không quay lại. Dường như cô suy nghĩ quá rồi. Không để ý được tiếng đóng cửa của Ken. Cô im lặng để mặc Ken ôm lấy cô. Đôi môi Ken lướt nhẹ trên mái tóc cô. Hơi thở nóng ấm vương vấn trên chiếc cổ của cô. Từ lúc xuống đây tới giờ, Chỉ có những lúc ở bên Ken, cô mới có thể thả lỏng mình. Ken luôn dịu dàng, làm cho cô không thể không đặt trọn niềm tin vào Ken. Cậu và Kun cũng đã bắt đầu âm thầm chuẩn bị kế hoạch. Ác Quý tài giỏi bên cạnh Quý Vương rất nhiều. Những người có thể mua bằng vàng, Ken đều từ từ, âm thầm mua hết. Những ác quỷ theo Quý Vương vì khâm phục sức mạnh của ông ta, Ken đều nhả nhận đối xử, ra vẻ sẽ dốc sức vì Quý Vương. Ken rất thận trọng. Cậu biết nếu để hở điều gì, Quý Vương nhất định sẽ giết chết cậu và những người liên quan. Vì thế bấy lâu nay Ken vẫn âm thầm chờ thời cơ, ngày nào cũng ra ngoài lấy lòng dân chúng.

- "Vy Vy. Em đang nghĩ gì thế?"

Ken nhắm mắt, tựa cằm lên đầu Vy Vy, cất tiếng hỏi.

- "Không sao. Em chỉ thấy hơi lo lắng."

- "Sao lại lo lắng?"

- "sợ anh bị lộ."

- "Làm gì có chuyện đó."

Vy Vy xoay người lại, ép Ken nhìn thẳng vào mình. Cậu khẽ nhú mày, khuôn mặt phụng phịu

- "Vy Vy. Anh sẽ cẩn thận mà. Hứa đấy."

Vy Vy bật cười nhìn Ken. Cô đưa tay vòng qua gáy Ken, Cười tinh nghịch

- "Chắc không đấy ông xã?"

- "Sao lại không chắc?"

Ken mỉm cười, đáp lại nụ cười quyến rũ của Vy Vy, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn, tham lam muốn chiếm lấy nụ cười đó.

Vy Vy ngoan ngoãn để cho Ken bế lên giường. Hơi thở của cô gấp gấp hơn. Ken xiết lấy đôi môi cô, tay luồn vào mái tóc mượt mà đang xõa ra của cô. Nụ hôn của Ken càng ngày càng mãnh liệt hơn. Ken tham lam lừa chiếc lưỡi vào sâu hơn, Vy Vy nhất thời không kiềm chế được. Khẽ rên lên một tiếng. Ken như bị kích thích bởi tiếng rên đó, hành động có phần táo bạo hơn. Môi cậu xiết chặt lấy môi Vy Vy. Bàn tay run run lần mò xuống lớp áo của Vy Vy. Vy Vy khe khẽ rung mình. Thế nhưng Ken không để ý. Lúc này mà bảo cậu dừng lại thì chắc cậu phát điên mất. Vy Vy dần dần ý thức lại được hành động của Ken. Cô ứ ớ kêu lên, thế nhưng tiếng kêu bị môi Ken chèn lại. Vy Vy giãy dụa, cố tìm ình một lối thoát, thế nhưng cánh tay chắc khỏe của Ken giữ chặt cô trong vòng tay. Môi cậu rời môi cô. Hơi thở cả hai gấp gấp. Ken cúi mặt xuống, tránh nhìn vào ánh mắt Vy Vy, dường như có chút chạy trốn.

Vy Vy trong lòng có chút thắc mắc hành động của Ken. Thế nhưng ngay sau đó, cô ý thức được cái tư thế của mình với Ken. Mặt cô đỏ bừng lên. Không khí u ám của cửa sổ bên ngoài báo hiệu cho cô trời đã gần tối. Vy Vy lại bắt đầu giãy dụa, càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Thế nhưng cô đâu biết, lớp áo mỏng của cô và Ken không thể làm tường thành vững chắc giữa cơ thể nóng bừng của cô và cơ thể run rẩy của Ken. Cô càng giãy dụa, Ken càng cảm nhận được độ nóng của cơ thể cậu. Quần áo trên người cả 2 xộc xệch. Ken càng xiết chặt Vy Vy hơn, cất giọng khàn khàn nhuộm chút nhục cảm nói với Vy Vy

- "Vy Vy. Nằm im đi"

Vy Vy tất nhiên đâu có lí nào lại ngoan ngoãn như vậy. Cô khẽ nhíu mày. Ken với cô đang ở trong cái tư thế chẳng mấy hay ho. Dù đã là vợ chồng nhưng vẫn chưa làm lễ cưới mà. Hơn nữa cô đã bắt đầu cảm thấy đói bụng rồi. Phải nhanh chóng đi tiếp năng lượng ngay thôi. Thế nên cô càng ngày càng cố thoát khỏi Ken, càng ngày càng giãy mạnh hơn.

- "Chết tiệt."

Ken bật ra một tiếng chữ thề. Cậu gai cả người, cố gắng gồng mình. Thế nhưng cậu càng cố chống cự, Vy Vy càng giãy mạnh như thể muốn khiêu khích cậu. Dù là cậu tôn trọng Vy Vy, dù là cậu không muốn làm Vy Vy giận, thế nhưng như thế này thì quá lắm. Ken búng tay một cái. Đèn trong phòng tắt phụt đi. Ánh sáng xanh xanh quái dị heo hắt bên ngoài chỉ đủ để Vy Vy nhìn thấy Ken mờ mờ ảo ảo. Ken lúng túng hôn lên môi Vy Vy, mặc cho cô nhíu mày thắc mắc. Nụ hôn dịu dàng hơn lúc nãy. Nụ hôn như tìm kiếm chút gì đó mạo hiểm. Ken lướt nhẹ trên môi Vy Vy, sau đó từ từ trượt qua má, hôn lên tai cô.

Vy Vy lúc đầu có chút kháng cự yếu ớt. Thế nhưng dần dần cô cũng mị người đi. Đôi môi ấm nóng của Ken bắt đầu trượt xuống cổ Vy Vy, tham lam khám phá. Sau đó cậu lại hôn lên môi cô. Vy Vy đáp trả khá nhiệt tình. Tay cô vòng ra sau, ôm xiết lấy tấm lưng của Ken. Hơi thở cô gấp gấp, nóng hổi. Hơi thở Ken dồn dập. Cậu đưa tay miết nhẹ lấy cánh tay Vy Vy, sau đó từ từ tháo từng sợi dây trên áo Vy Vy.

Vy Vy cảm nhận được từng lớp áo trên người được cởi bỏ. Chút ý chí le lói trong trí óc không giúp được cô. Ken nhẹ nhàng rời môi Vy Vy, mơn trớn làn da cô. Vy Vy cảm nhận được rõ hơi thở của Ken ưu ái da thịt mềm mại của cô. Cô cảm nhận được Ken có phần gấp gấp hơn. Lúc cậu nhẹ nhàng tách đôi chân Vy Vy, cả người cô lập

tức cứng đờ.

- "Vy Vy. Bình tĩnh đi em."

Ken dịu dàng thì thầm bên tai Vy Vy. Cô nuốt một ngụm nước miếng, có chút sợ hãi. Lúc Ken vào trong người cô, Vy Vy chỉ cảm thấy một điều.

Đau. Cái đau đâm thấu da thịt Vy Vy. Cô gồng người lên. Ken có chút áy náy nhìn Vy Vy, nhẹ nhàng nói.

- "Vy Vy. Không sao chứ? Anh sẽ nhẹ nhàng thôi."

Nước mắt Vy Vy lăn dài. Thế nhưng cô vẫn gật đầu, nhắm mắt lại. Ken hôn nhẹ lên mắt Vy Vy, hôn lên nước mắt đang chảy của cô. Sau đó từ từ tiến vào sâu, ân ái yêu chiều Vy Vy.

(Rin la la: Ối aaaa. Xịt máu mũi. Ken ca ca lộ rõ bản chất mất rồi a.)

Lúc Vy Vy thức dậy, ánh sáng le lói chiếu sáng địa phủ đã tắt hẳn. Chắc là đã khuya lắm. Vy Vy với tay bật chiếc đèn ngủ bên cạnh giường, kéo chăn lên kín cổ rồi quay sang nhìn người con trai đang say giấc bên cạnh. Ken chìm trong mộng, bình yên đến lạ thường. Đôi mắt có đuôi khép nhẹ, thỉnh thoảng lại rung lên. Cánh mũi phập phồng như khiêu khích. Vy Vy bỗng nhiên mỉm cười, không thể dừng tay lên vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước mắt Ken.

Ken đưa tay nắm lấy tay Vy Vy, mắt vẫn không thèm mở ra. Cậu đưa bàn tay lên, đặt vào đó một nụ hôn rồi mới từ từ mở mắt nhìn Vy Vy, cười với cô. Vy Vy ngượng ngùng, rúc vào ngực Ken, ôm chặt lấy cậu, khe khẽ trách

- "Ken đáng chết. Dám trái lời em"

- "Anh không có. Em có dặn gì anh đâu."

- "Nhưng em đã cảnh báo là không được rồi mà vẫn tiếp tục."

- "Chẳng phải em cũng phối hợp với anh rất ăn ý sao?"

(Rin Lala: Ken ca ca dần dần hiện nguyên hình ồi. Haha)

Vy Vy nhất thời cứng họng không nói được gì. Cô muốn mắng, nhưng không biết mắng cái người đang cười thâm kia thế nào. Vô sỉ? Háo sắc? Nham hiểm? E rằng mấy từ ngữ thông thường đó cũng không miêu tả

được một góc của Ken. Ken không tự chủ được, khóe môi cong lên một nét cười. Ở với Vy Vy lâu, cơ hồ cũng học được cách đáp trả lại cô. Sau này nhất định không thể để cô bắt nạt được.

“ọc... ọc...”

Bụng Vy Vy bắt đầu lên tiếng biểu tình. Cô đỏ bừng mặt, còn Ken thì sững người một lát rồi cười to. Vy Vy ngượng quá hóa khùng, buống Ken ra quay mặt ra nơi khác. Dám cười cô. Ken đáng chết. Bụng cô kêu chẳng phải là do cậu ta sao? Vậy mà bây giờ lại cười cô. Còn ôm bụng lăn bên này, lăn bên kia như thế. Thật đáng ghét. Ken như cảm nhận được cơn giận nguy hiểm của Vy Vy, cố gắng nín cười, vòng tay ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Vy Vy, nói giọng run run vì đang cố nhịn cười

– “Vy Vy. Giận anh đấy à?”

– “...”

Vy Vy nhất định chống đối đến cùng, tuyệt đối không mở miệng. Ken năn nỉ hết lời này đến lời khác cũng không được. Thế nhưng chỉ một câu duy nhất chốt hạ, Ken đã có thể kéo Vy Vy ngoan ngoãn dậy, mặc lại y phục cho cô.

– “Vy Vy. Đưa em đi ăn nhé.”

Vy Vy lười biếng để mặc Ken mặc lại trang phục cho cô. Thật ra thì nếu giận nữa cũng chỉ có cô thiệt thôi. Cái bụng đói quá đang quặn đau rồi. Thế nên nữ nhân này buộc phải thông minh một chút, có thực mới vực được đạo. Ken phải cố gắng lắm mới có thể nín cười được. Cậu mặc lại y phục cho Vy Vy xong, lập tức cũng tự mặc đồ. Sau đó, tất nhiên là cả 2 cùng dùng bữa. Vy Vy không muốn ra ngoài, vì thế nên Ken gọi người đưa thức ăn vào cho cả 2. Cô bắt chột nghĩ thầm. Cứ cái đà được yêu chiều này cô sẽ béo phì mất. Về sau Vy Vy có nói với Ken cái lo lắng nhỏ nhoi này. Ken ngay lập tức cười gian xảo, trả lời cô

– “Đừng lo Vy Vy. Hoạt động ban đêm của cả anh và em rất có ích trong việc loại trừ mỡ bụng.”

Vy Vy lúc đó quả thật không biết nên dùng từ nào mắng Ken mới phải đạo. Cô chỉ còn biết đảo tròn con mắt, lảng qua chuyện khác ngay tắp lự.

Sáng hôm sau thức dậy Vy Vy đã không nhìn thấy Ken đâu. Chỉ thấy một mảnh giấy cậu ghi lại bảo cô dậy thì gọi người đem thức ăn vào, ăn xong ngoan ngoãn chờ cậu về. Vy Vy vươn vai ngáp dài. Cứ như bị bao dưỡng vậy. Cô vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân một chút, trang điểm một chút, thay một chiếc váy màu đen nhẹ nhàng rồi ra phòng, lên tiếng gọi người.

Lúc cánh cửa mở ra, Vy Vy đang gấp lại chăn màn. Thế nên cô không nhìn thấy được đứa con gái đó đang nhìn cô với ánh mắt nguy hiểm. Chỉ khi cô ta khóa cửa làm vang lên một tiếng cách, Vy Vy mới nhú mày quay lại nhìn.

Ely chăm chú đánh giá Vy Vy. Cô gái trước mặt cô có khuôn mặt khá sắc sảo. Thế nhưng lại rất xinh đẹp. Dáng người cũng rất chuẩn. Như thế này chẳng trách Ken chết mê chết mệt. Ely có phần tự ti một chút. Mặc dù bộ đồ da bó sát cô mặc trên người rất tôn dáng, thế nhưng quả thật không thể nào sánh được bằng cô gái này.

– “Cô là...?”

Vy Vy nghi hoặc lên tiếng hỏi cô gái đang nhìn mình chăm chú. Chút thắc mắc len lỏi trong cô. Người này trông không giống người hầu. Lại có thể vào được đây mà vẫn mang theo Kéo Ma sau lưng, chắc chắn không phải lính quèn. Cô ta trông cũng thật xinh đẹp.

– “Cô chắc hẳn là tiểu thư Vy Vy?”

Ely cuối cùng cũng chịu lên tiếng, thận trọng hỏi Vy Vy.

– “Đúng. Có chuyện gì sao?”

– “Là vợ của Ken?”

Vy Vy khẽ nhú mày. Con người này là người thứ 2 ở địa phủ sau Quỷ Vương dám gọi thẳng tên Ken. Cô ta rốt cuộc có liên quan gì đến Ken, Vy Vy thật sự không thể đoán.

- "Cô là ai?"

- "Nữ thần báo tử đời thứ 5 Ely"

- "Nữ thần báo tử?"

Vy Vy trở mắt nhìn cô ta. Trong cuốn sách về quái vật địa phủ cũng có ghi chú về cô ta. Thế nhưng lại không có hình ảnh. Vy Vy quả thật không tài nào tưởng tượng được là cô ta lại xinh đẹp như thế này/ Cô cứ tưởng cô ta phải rất gớm ghiếc. Như thế mới xứng với những tội ác của cô ta chứ.

- "Ngạc nhiên lắm sao?"

Ely nhếch môi, thông thả ngồi xuống chiếc ghế trong phòng. Nhìn thấy vẻ bàng hoàng của Vy Vy, trong lòng cô có chút hả hê. Chỉ mới nghe đến thanh danh của cô mà đã có phản ứng như thế. Vậy thì cô gái này quả thật không có gì tài giỏi.

Vy Vy nhanh chóng lấy lại nét bình thản ban đầu. Cô kéo một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện Ely, với lấy một tách trà ở trên bàn nhâm nhi.

- "Vậy tìm tôi chắc hẳn có chuyện liên quan đến Ken?"

- "Cô rất thông minh."

Ely có chút ngạc nhiên về hành động của Vy Vy. Cô cứ tưởng Vy Vy sẽ chẳng dám manh động gì. Ai ngờ lại có thể bình thản lại nhanh thế. Còn có thể đoán được động cơ của cô đến đây.

- "Chỉ số IQ của tôi cũng khá cao."

- "Vậy sao? Nhưng chỉ có thông minh sẽ không thể tồn tại ở đây."

- "Vậy phải làm sao mới có thể tồn tại ở đây?"

- "Chỉ có một chữ: Mạnh."

- "Nhưng tôi không mạnh. Thật đáng tiếc."

Vy Vy lại nhấp một chút trà, giọng nói như thể đang đàm đạo với một người bạn lâu năm mới gặp lại. Bình thản đến lạ lùng. Ely có phần e dè. Cô ta không như cô nghĩ. Cô ta chắc chắn rất lợi hại. Chỉ cần nhìn hành động của Vy Vy, Ely cũng có thể dễ dàng đoán ra. Cứ chỉ thanh thoát nhẹ nhàng thế nhưng lại rất chắc chắn. Hơn nữa vẻ mặt lại chẳng chút sợ hãi nào. Lẽ nào cô ta giả vờ sao? Nếu thế quả thật trình độ giả vờ của cô ta rất giỏi. Ely không tài nào nhìn ra được điều gì đang xảy ra bên trong con người cô.

Vy Vy nhìn Ely, đôi môi cong lên một nụ cười. Nụ cười đó làm Ely có phần chột dạ. Vy Vy biết. Ely chắc chắn đang cảnh giác. Quả thật cô có chút tò mò về Nữ quỷ này. Đường như có chút thú vị.

- "Cô là gì của Ken?"

Vy Vy giữ nguyên nụ cười, hỏi Ely

- "Ồ..." Ely ấp úng. Nhưng sau đó lập tức lấy lại phong độ, "Tôi là bạn thanh mai trúc mã của Ken."

- "Vậy sao?" Nụ cười của Vy Vy không những không héo đi chút nào, ngược lại còn có phần tươi hơn. Cô quả thật không nhìn lầm. Dám gọi tên Ken thân thiết như vậy, chắc chắn thân phận không vừa.

- "Sao lại cười?"

- "Có vấn đề gì sao?" Vy Vy nhún vai. "Tôi chỉ cảm thấy thú vị thôi."

- "Thú vị?"

- "Không phải hôm nay đến đây chỉ để hỏi xem tôi có phải là vợ của Ken không đấy chứ?"

- "Tất nhiên là không. Tôi muốn cùng cô thử sức."

- "Thử sức?"

Vy Vy không nhin được, lại cười. Thử sức sao? Với cô sao? Không ngờ nữ thần báo tử có ngày lại thách đấu với cô. Không ngờ Vy Vy này lại được đánh giá cao như thế.

-”Không giám?”

Ely nhướn lông mày, thách thức. Vy Vy biết cô ta đang dùng kế khích tướng. Thế nhưng trận thách đấu này quả thật làm cô rất tò mò. Hơn nữa lại có chút phần khích. Trận đấu này, nhất định không thể không tham gia.

21. Chương 21

CHAP 21: Trận thách đấu trên đỉnh Minh Sơn.

Địa điểm đỉnh núi Minh Sơn bao giờ cũng là nơi rất lí tưởng để thách đấu. Chỉ những ác quỷ có sức mạnh cao cường mới có thể lên được trên đỉnh núi này. Trận quyết đấu giữa Vy Vy và Ely hoàn toàn được giữ bí mật. Lúc Vy Vy đưa ra đề nghị giữ bí mật, Ely đã rất ngạc nhiên. Chuyện này nếu giữ bí mật chẳng phải rất bất lợi cho Vy Vy sao? Nếu cô ta để lộ ra ngoài, chắc chắn mọi người ở chốn địa phủ này sẽ quay sang chỉ trích Ely vì bắt nạt người mới. Hơn nữa Ken tuyệt đối sẽ bảo vệ Vy Vy.

Vy Vy khe khẽ nhắm theo một bài hát. Lúc nào thấy vui cô cũng muốn hát như thế. Cô biết Ely đang thách mắc điều gì. Cô biết Ely đang cảm thấy cô rất nguy hiểm. Cô cũng biết Ely cảm thấy cô thực rất gian xảo, có thể làm cho người ta không đoán được ý đồ của mình. Thế nhưng Ely thực ra suy nghĩ vẫn đề quá phức tạp. Chuyện này nếu để lộ ra bên ngoài, mọi người chắc chắn sẽ khinh thường Ely. Chuyện này vốn chẳng có gì đáng. Chỉ là thách đấu thôi. Chuyện này chẳng có gì to tát.

-”Bắt đầu được rồi chứ?”

Ely nhúu mày hỏi Vy Vy. Cô quả thật không thể chịu đựng được cái nhìn xoáy vào tâm can cô của Vy Vy. Ánh mắt đó làm cô bối rối. Với ác quỷ như cô, bối rối là điều đáng xấu hổ. Cô có thể nháy mắt giết chết rất nhiều người. Cô cũng có thể thích thú lột hết da mặt người ta mà không chớp mắt. Thế nhưng đối mặt với ánh mắt Vy Vy, cô không thể nào không cảm thấy bối rối.

-”Được.”

Vy Vy ngừng cười, ánh mắt trở nên sắc lạnh

Gió thổi không ngừng trên đỉnh Minh Sơn. 2 người con gái từ từ rút vũ khí ra. Ely đưa tay lôi chiếc kéo sau lưng ra, nhanh chóng lắp ráp nó thành một thanh kiếm rồi từ từ chia về phía Vy Vy. Vy Vy không tỏ ra chút thái độ gì. Cô đưa tay lấy ra từ không khí chiếc Roi Vương Ma, sẵn sàng chờ đòn của Ely.

Ely lao vút lên phía trước, chém thẳng thành kiếm xuống đỉnh đầu Vy Vy. Vy Vy nhanh chóng lùi lại, điệu nghệ quất chiếc Roi Vương Ma quấn lấy thanh kiếm của Ely. Ely có phần hoảng hốt. Tốc độ nhanh đến mức này, cô quả thật không ngờ được. Ely nhanh chóng rút kiếm về phòng thủ. Chiếc roi liềm lấp thân hình Ely, thế nhưng chỉ

như đùa giỡn rồi lại rút về. Ely lầm rầm đọc thần chú. Roi Vương Ma không cho phép cô đến gần Vy Vy. Vì vậy dùng hơi thở quả thật là không thể. Chỉ còn cách dùng chính sức mạnh của mình. Ely nhắm mắt đọc lầm rầm, thanh kiếm rời tay cô, bay lên rồi phát sáng. Ngay lập tức, thanh kiếm lao đến theo đường sóng lượn, rất nhanh tiến lại gần Vy Vy. Vy Vy cười thầm. Chỉ dùng cách này mà muốn thắng cô sao? Cô nhẹ nhàng đọc thần chú. Roi Vương Ma trên tay biến thành một thanh kiếm. Vy Vy dùng thanh kiếm đỡ lấy thanh kiếm của Ely rồi dùng sức gạt mạnh nó. Thanh kiếm cắm phập xuống đất. Vy Vy lao vút, áp sát Ely. Hành động không ngờ này của Vy Vy làm Ely kêu lên một tiếng phản kích. Vy Vy không biết hơi thở của cô rất lợi hại sao? Áp sát như vậy, Vy Vy chắc chắn là muốn tự tử rồi.

Tích tắc mà Vy Vy vừa tiến tới sát mặt Ely, Ely đã nhanh chóng phả hơi vào mặt Vy Vy. Hơi thở màu xanh ma quái bao phủ lấy cả hai người. Ely bật cười to. Cô thắng rồi. Cô đã thắng vợ của Ken. Hóa ra cô ta chỉ có thể. Hóa ra cô ta chỉ ngu ngốc như lũ phạm nhân kia. Hơi thở của Ely dần tan loãng. Vy Vy khe khẽ nhếch môi, lại ngâm nga hát. Giọng hát ma mị. Giọng hát thần thánh, Tiếng hát như len lỏi vào não Ely, khiến cho đầu cô như vỡ tung ra. Vy Vy vẫn không ngừng hát. Âm điệu lúc cao vút, lúc trầm mặc. Ely đưa

tay ôm lấy đầu, hét lên. Không thể nào. Cô ta không thể nào biết khúc hát đó. Vy Vy chỉ là một đứa con gái trần tục, làm sao có thể biết hát Khúc Hát của Quỷ?

Vy Vy ngừng hát, mỉm cười. Ely thở dốc ngược lên nhìn Vy Vy. Thanh kiếm của Vy Vy đang chìa thẳng vào cô, thế nhưng dường như không có ý định tiến lên. Ely bàng hoàng, ngồi bệt xuống. Khuôn mặt cô trắng bệch, môi mấp máy, lẩm bẩm. Thua rồi. Cô đã thua rồi.

Ken lao vút lên đỉnh Minh Sơn, lòng nóng như lửa đốt. Vừa lên đến nơi, cậu đã thấy Vy Vy thu kiếm về. Cả hai nữ nhân nhìn cậu đáp xuống nền đất, ánh mắt không khỏi ngạc nhiên. Ken cũng bàng hoàng không kém. Cậu không ngờ, Vy Vy lại có thể thắng được Ely. Vy Vy quả thật đã chiến thắng được cánh tay trái của Quỷ Vương. Hơn nữa lại không có chút thương tích nào.

-”Ken. Sao anh lại ở đây?”

Vy Vy lên tiếng. Ken như chợt bừng tỉnh. Ánh mắt cậu thoáng đỏ lên. Sát khí quanh cậu tỏa ra ngùn ngụt, dường như muốn đốt cháy người con gái đang ngồi bệt dưới đất, nhìn cậu bằng ánh mắt ngơ ngác kia. Ken từ từ tiến lại. Ely. Cô ta quả thật đã thay đổi. Con người thơ ngây ngày nào cùng cậu chơi đùa trước đây không bao giờ làm những trò hèn hạ như thế này sau lưng cậu. Ken dừng trước mặt Ely, đưa tay lên.

Vy Vy chỉ kịp hét lên một tiếng “Đừng” đã thấy 5 ngón tay Ken in lên trên má Ely. Cô nhăn nhó, ôi thôi cái khuôn mặt xinh xắn. Thật đáng thương quá đi. Ely sững người, ngồi ôm lấy má, giọt nước mắt cũng không thể lăn ra. Ken đánh cô. Ken đã đánh cô. Bao nhiêu năm rồi. Bây giờ Ken lại đánh cô. Cô ngược lên nhìn Ken. Ánh mắt cậu trở nên lạnh lẽo, còn hằn lên mấy vết đỏ quạch.

“Ha ha.”

Ken ngạc nhiên. Vy Vy cũng trở mắt nhìn. Ely cười khan mấy tiếng. Sau đó cười ngặt nghẽo, cười nghiêng ngả. Thậm chí còn ôm bụng bò lăn ra cười, nước mắt trào ra.

-”E...Ely”

Vy Vy ngại ngần nhìn Ely, có phần hơi bồn loạn. Hành động này... không phải là điên tình đấy chứ? Vy Vy liếc Ken một cái. Cậu cũng ngạc nhiên không kém Vy Vy. Ánh mắt cậu lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen chút sợ hãi. Ely thì chẳng để ý gì, vẫn vật vờ cười. Một lát sau, dường như cảm nhận được cái á khẩu của 2 con người kia, Ely bắt đầu gạt nước mắt, nhin cười đến mức rung cả vai.

-”Vy Vy... Cô... Cô thật sự rất đáng nể đấy.”

-”Nể?”

Vy Vy quả thật không dừng được, dờ khóc dờ cười nhìn Ely. Cô ta làm sao vậy chứ? Chẳng lẽ điên thật rồi? Chuyện này nhất định không thể được đâu a. Cô thật sự rất thích nữ thần báo tử này rồi. Mặc dù những chuyện cô ta làm thật sự rất độc ác, vẫn khiến cho Vy Vy cảm thấy ghê tởm, thế nhưng con người cô ta cũng rất thú vị. Tính cách khát máu đỏ của cô ta, chẳng qua cũng chỉ là do thờ không đúng chủ thôi.

Ely trên môi vẫn còn chút nét cười, đứng dậy nhìn thẳng vào Vy Vy.

-”Ken có thể yêu được người như cô, tôi không còn gì không phục hết Hơn nữa...”

-”Hơn nữa gì?”

Câu nói lấp lửng của Ely làm Vy Vy có chút khó hiểu. Thế nhưng Ely chỉ cười, không giải đáp thắc mắc của cô. Cánh dơi mọc ra sau lưng Ely, nâng cô bay vút đi, để lại một tròng cười sáng khoái.

22. Chương 22

CHAP 22: Đám Cưới.

Đám cưới lần này quả thật còn to hơn tưởng tượng của Vy Vy gấp trăm lần. Cả My My, Avi và ba mẹ của Vy Vy cũng đến. My My vừa nhìn thấy Vy Vy đã bật khóc ôm chầm lấy cô, bảo rằng cô bé rất nhớ cô, rất lo cho cô. Vy Vy nhìn thấy bạn khóc, trong lòng rất cảm động. Trên đời này, có được tình bạn như thế, chắc hẳn Vy Vy đã phải tu mấy kiếp rồi. Avi dường như chăm sóc My My rất tốt. My My nói rằng Avi

gần đây có kinh doanh. Sự nghiệp lên như điều gặp gió. Chắc chắn không lâu nữa sẽ lập thêm nhiều công ty, hợp nhất thành tập đoàn lớn mạnh. Ba mẹ Vy Vy cũng rất khỏe. Nhìn thấy Vy Vy vẫn khỏe mạnh, mắt họ dường như có chút rưng rưng. Quý Vương dường như vẫn xem trọng tình bạn năm nào, chỉ sai người chăm sóc khách mời của Vy Vy thật tốt, đến gặp thông gia một lần, nhưng cũng nhanh chóng rời đi. Vy Vy thắc mắc hỏi ba cô, nhưng ba Vy Vy cũng lắc đầu, không nói gì, bảo cô đừng lo.

Đám cưới là của Vy Vy và Ken, thế nhưng mọi người nhất định không để 2 người động tay động chân gì. Việc duy nhất chỉ có trang trí phòng tân hôn. Nhưng khôn nổi phòng này do Ken tự mình thiết kế, căn phòng này cậu đã sống bao nhiêu năm, Vy Vy cũng không nỡ thay đổi.

Cuối cùng ngày cưới cũng đến. Cư dân địa ngục được thông báo tiệc cưới sẽ kéo dài 7 ngày liền. Ánh sáng ma sẽ được thắp sáng cả 7 ngày để chào mừng sự kiện này. Vy Vy mới nghe tới số 7 thôi đã kinh hồn bạt vía. 7 ngày. Sống sót được qua lễ cưới này Vy Vy quả thật không có niềm tin. Cũng may Ken biết được lo lắng của Vy Vy, đã thì thầm với cô rằng thực ra 7 ngày là để cư dân ở đây ăn mừng thể hiện niềm vui khi thái tử của họ kết hôn thôi. Cô và anh chỉ có nghĩa vụ tiếp đại thần bên cạnh Quý Vương trong một ngày.

My My ở trong phòng, trang điểm cho Vy Vy. Khuôn mặt cô bé không khỏi ánh lên nét vui sướng. Vy Vy quả nhiên đã lớn rồi. Cô không còn là cô bé con suốt ngày chắn trước mặt My My, bảo vệ cô nữa. Vy Vy của cô bây giờ đã trở thành một thiếu nữ thật xinh đẹp rồi.

- "Vy Vy. Tổ rất vui."

Vy Vy không nói gì, chỉ cười đáp lại My My. Quả thật lúc này, Vy Vy không thể dùng lời lẽ nào diễn tả niềm hạnh phúc của mình. Hôm nay chính thức là ngày cô trở thành vợ Ken. Ken mấy hôm nay đã không dấu nổi vui sướng, thậm chí cả ngày còn cố ý đi qua phòng, ghé vào với Vy Vy mấy phút rồi nuối tiếc đi tiếp tục công cuộc mua chuộc của mình.

- "My My. Cậu với Avi dạo này thế nào?" Vy Vy bình thản hỏi. Nhắc đến chuyện của mình, My My không dấu nổi phấn khích, khoe loạn xạ. Cô bé nói định chờ Vy Vy về rồi sẽ làm đám cưới. Gọi là song hỉ. Vy Vy bật cười khan một tiếng. Về? Quả thật cô chưa xác định đến ngày đó nữa. My My vẫn không nhận ra chút lạ lẫm trong giọng cười của Vy Vy, vui vẻ ngâm nga hát.

- "Vy Vy. Cậu chắc chắn đang hạnh phúc lắm. Ngay cả tổ cũng hạnh phúc thay cho cậu."

- "Tất nhiên rồi."

My My giật nảy người, còn Vy Vy thì gai cả sống lưng, tóc gáy dựng đứng cả lên. Ely vòng tay ôm lấy Vy Vy từ bên sau, le lưỡi trêu My My đang hoảng hồn. Không hoảng không được. Nữ nhân Ely quả thật rất xinh đẹp. Thế nhưng chiếc Kéo to kèn cô đeo sau lưng lại chẳng đẹp chút nào. Nó góc cạnh, sắc nhọn. My My lấp bắp

- "Cô... Cô là ai thế?"

- "Là tình nhân của Vy Vy."

- "Ely."

Vy Vy nghiêm giọng, còn Ely cười ngả ngớn.

- "Ai da da. Vy Vy của tôi thật sự là sắp lấy chồng rồi. Hai con người tôi yêu sắp lấy nhau mất rồi."

- "Hai... hai người sao? Yêu nữa sao?"

My My mếu máo, lấp bắp. Cái người đang cười gian xảo trước mắt cô thật đáng sợ làm sao. Thật khiến người ta gai người.

- "Nữ thần báo tử vốn dĩ rất biết thưởng thức cái đẹp mà."

Vy Vy lắc đầu, chiếc khăn voan đen lượn lượn.

- "Ely. Đừng có đùa nữa."

Ely lúc này mới chịu thả Vy Vy ra, cười với My My. Vy Vy rất thú vị. Bạn của Vy Vy cũng rất thú vị. My My bây giờ mới hiểu này giờ cô chỉ bị trêu đùa thôi. Thế nhưng cũng đã sợ chết khiếp rồi. Nữ Quỷ kia thật là độc ác quá a.

Ngày cưới quả thật vất vả. Vy Vy dù chỉ phải tiếp những đại thần, thế nhưng số đại thần này quả thật không ít. Điều này làm Vy Vy toát cả mồ hôi. Bên cạnh Quỷ Vương quả thật không ít những nhân tài. Chẳng trách ông ta dương dương tự đắc, cho rằng con trai ông ta không thể hạ gục ông ta.

Thả phịch người xuống giường, Vy Vy gần như kiệt sức hoàn toàn. Tay chân mỗi rã rời. Lấy chônng sướng đầu chẳng thấy chưa gì đã thấy mệt. Bộ váy cưới màu đen hở vai còn chưa cởi bỏ. Vy Vy lúc này quả thật không còn chút sức lực nào nữa. Cô nhắm nghiền mắt lại, thả lỏng người.

Lúc Ken bước vào phòng thì Vy Vy đã ngủ say. Đồ cưới của Ken khá cầu kì nhưng chỉ độc một màu đen. Váy cưới của Vy Vy tuy cũng độc một màu đen, thế nhưng lại đính rất nhiều kim cương lấp lánh. Ken thì cứ phải gọi là đen một màu. Vừa bước vào phòng, Ken đã đưa tay mở một cúc trên cùng cho thoáng. Quả thật đám cưới không đơn giản chút nào. Được huấn luyện như cậu mà còn bơ phờ nữa, chẳng trách Vy Vy vừa vào phòng một chút đã ngủ ngay được như thế.

Nhìn Vy Vy, Ken bất giác mỉm cười. Mệt mỏi dần tan hết. Vy Vy bây giờ đã chính thức là vợ cậu, là Thái Tử phi của địa phủ. Ken cảm thấy trong người cứ lâng lâng như dùng chất kích thích vậy. Vy Vy của cậu. Vợ của cậu.

Vy Vy đang ngủ thì thấy người trở nên nhẹ bẫng. Gắng gượng mở mắt ra, cô đã nhìn thấy Ken đang giúp mình thay y phục. Vy Vy mỉm cười với Ken, ánh mắt còn có chút mơ màng, đưa tay quàng lấy cổ cậu. Ken để mặc cho Vy Vy ôm, nhẫn nại giúp Vy Vy mặc đồ ngủ. Sau đó chiếc váy cưới tiện tay được vứt sang một bên, Ken nằm xuống cạnh Vy Vy, thì thầm.

-”Mệt không?”

Vy Vy không nói gì mà chỉ cười. Nụ cười mơ màng của cô như in hằn vào tâm trí Ken. Dù chỉ có ánh đèn mờ mờ của phòng ngủ, Ken cũng cảm nhận được cái chấn động khe khẽ của tim. Vy Vy rúc vào ngực Ken, mắt lại nhắm xuống. Lúc này cô thật sự cảm thấy rất mệt rồi. Chỉ muốn ngủ. Ken cũng biết vợ mệt, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hôn lên trán cô, chúc ngủ ngon rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

23. Chương 23

CHAP 23: Nhân tình.

Mấy ngày sau đó, Vy Vy bắt đầu làm quen với những công việc như tiếp đón những người khách cùng Ken. Mặc dù có đôi chút mệt mỏi, thế nhưng ở cạnh Ken lúc nào cũng thật thoải mái. Cậu chỉ cần nhìn thấy sắc mặt Vy Vy cũng có thể đoán là cô đang mệt hay đang chán. Những lúc như thế, Ken thường cố gắng kết thúc thật nhanh để Vy Vy có thể nghỉ ngơi. Vy Vy xuống địa phủ, một phần là vì yêu Ken, một phần cũng là vì muốn giúp Ken, giúp cả loài người. Thế nhưng dù muốn giúp, Vy Vy tuyệt đối không nghĩ được rằng cô lại phải làm cái chuyện cầm ly rượu trên tay, miệng cười không ngớt, đi theo Ken khắp nơi thế này. Ken do lần trước Ely tới tìm Vy Vy, đã tuyệt đối không để Vy Vy ở nhà một mình nữa. Vậy nên Vy Vy cứ phải gọi là bị ai kia lôi đi khắp nơi. Tối đến còn phải phục vụ ai kia tận tình.

Cứ như thế suốt nửa tháng, Ken cuối cùng cũng chuẩn bị được tạm ổn. Kun suốt ngày chẳng thấy mặt đâu. Nghe Ken nói cậu ta cũng có nhiệm vụ riêng. Ken dạo này bắt đầu chăm chỉ học để nâng cao sức mạnh. Chỉ còn chờ thời cơ là có thể tiến hành. Thế nhưng có một chuyện, Vy Vy không thể ngờ được.

Chiều hôm đó, Vy Vy vừa nghe tiếng bước chân Ken đã vội chạy ra mở cửa phòng đón cậu. Dạo này Ken có vẻ mệt mỏi. Chắc hẳn là học rất vất vả. Thế nhưng vừa nhìn thấy Ken, chưa kịp cười, Vy Vy đã nhìn thấy tay Ken đang bị ôm lấy chặt cứng,

Vy Vy trợn tròn mắt. Cô bé kia là ai thế? Nhìn có vẻ giống an hem. Chẳng lẽ là em gái Ken? Vy Vy trượt ánh nhìn lên mặt Ken. Ken đang rất rất khó chịu, vùng vằng cố thoát khỏi cánh tay cô bé kia, vừa nhìn thấy Vy Vy đã meo máo.

-”Vy Vy, Giúp anh.”

Giúp? Vy Vy há hốc miệng. Giúp gì chứ? Chẳng lẽ không phải em gái sao? Cô bé kia đang tươi cười, nhìn thấy Vy Vy, ánh mắt nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Vy Vy lạnh cả gáy. Lần này xuống địa phủ quả không phí. Ken của cô đúng là rất đào hoa. Hết Ely, bây giờ lại đến cô bé này sao?

-”Ngọc Diệp. Cô buông ra cho tôi. Nếu không tôi sẽ không nể nả gì đâu đấy.”

-”Buông ra? Anh sao lại nỡ nói em như thế? Làm em tổn thương đấy. Người ta về đáng ra anh nên mừng chứ?”

-”Mừng mừng cái khỉ mốc. Cô giữ tự trọng giùm đi. Tôi là người đã có vợ.”

-”Có vợ sao?” Ánh mắt con bé kia lập tức rưng rưng. Vy Vy thiếu nước ngồi thu lu một góc vẽ vòng tròn. Nhìn thôi cũng biết là cô ta chẳng ngạc nhiên gì ráo. Cái đôi mắt kia chỉ là diễn kịch mà thôi. Vừa nghĩ tới đó, Vy Vy đã thấy con bé kia ôm Ken chặt cứng, thê thọt. “Người ta chỉ mới đi vắng có mấy tháng thôi àm ở đây đã có nữ nhân thay thế rồi sao?”

Ken nhăn mặt khó chịu. Ánh mắt cậu nhìn Vy Vy van nài cô đừng có tin con nhóc này nói nhảm. Thế nhưng ánh mắt cô không nhìn cậu, ánh mắt u ám đó dán thẳng vào cái vị trí tiếp xúc giữa Ken và con bé kia, mắt tóa lửa. Thảm rồi. Ken mềm hết cả người, mồ hôi *** ra như tắm. Lần này cậu nhất định chết không toàn thây. Vy Vy thật sự tức giận rồi. Thế nhưng Vy Vy không nói gì, chỉ quay đi, bước từng bước gấp rút. Ken hoảng hốt đuổi theo, mặc cho con nhóc kia cố dùng sức kéo cậu lại. Ken trong lòng rối bời. Tất cả là tại con bé này. Nếu Vy Vy giận cậu, cậu nhất định sẽ không tha cho nó. Vy Vy mặc Ken gào tên mình, thẳng bước. Phòng cô ở tầng trệt nên cũng không mất mấy thời gian để cô ra được đến cánh đồng heo hút sau lâu đài. Ken hụt hơi đuổi theo Vy Vy, còn phải vác theo cục keo ông ọ này. Quả thật bức mình không chịu nổi.

Vy Vy ra tới giữa cánh đồng thì dừng bước. Ken vẫn không ngớt vừa gọi tên Vy Vy, vừa mắng con bé kia không thương tiếc. Con bé kia cũng chẳng vừa, nước mắt lưng tròng một mực nói Ken là nhân tình của cô ta cơ mà. Nhân tình... Nhân tình... Cái này quá đáng lắm mà. Vy Vy lừ mắt quay lại, nhìn thẳng vào 2 con người đang chí chóe kia, khiến cả hai im bật. Ken lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt này của Vy Vy. Hơn nữa lại còn bị chiếu thẳng vào mặt. Lần này thảm thật rồi. Ken trong lòng khóc ròng. Vy Vy liệu có nể tình vợ chồng tha cho cậu toàn thây không, cái này có vẻ còn rất mịt mờ.

-”Cô... Cô nhìn cái gì?” Ngọc Diệp dù có chút run sợ nhưng vẫn mạnh miệng hống hách với Vy Vy. “Bộ chưa nhìn thấy nhân tình giận đối nhau bao giờ à?”

Nhân tình? Lại là hai chữ đó. Vy Vy cười khan một tiếng. Còn Ken thì mặt mày xanh lét. Bây giờ thì cái hi vọng chết toàn thây của cậu cũng bị cắt hoàn toàn mất rồi. Ngọc Diệp chết tiệt. Vy Vy chẳng nói chẳng rằng, lôi Roi Vương Ma ra, lạnh lùng bước tới gần 2 con người kia.

Ngọc Diệp nuốt một ngụm nước miếng, tâm trí bắt đầu hoảng sợ. Cô gái kia sát khí cao ngất, dường như không đơn giản chút nào. Khuôn mặt ẩn hiện tối sáng kia như có tia lửa. Ngọc Diệp có chút hơi run. Nhưng cô không sợ. Phải. Cô tuyệt đối không sợ. Cô là ai chứ? Vũ Trần Ngọc Diệp này là ai cơ chứ? Cha cô chẳng phải là cánh tay phải đắc lực của Quỷ Vương đó sao? Chỉ cần là cha cô lên tiếng, có ai là không sợ. Thái tử Phi thì sao chứ? Chỉ cần cha cô rí tai Quỷ Vương mấy câu không hay, cô ta bị phế lúc nào chắc cũng chẳng ai hay. Nghĩ đến đó, Ngọc Diệp có phần bớt run. Cô ngang nhiên ôm chặt cánh tay Ken hơn, thậm chí còn có vẻ nép vào lòng cậu nữa. Ken lúc này chẳng khác gì một khúc gỗ đang bị dọa cho chết khiếp. Chuyện này với cô chỉ có lợi. Càng dễ cho cô lợi dụng.

Vy Vy từ từ tiến lại gần hơn. Ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm hơn. Ngọc Diệp càng lúc càng đặc ý.

-”Sao? Cô ghen tị sao? Nói cho cô biết. Cô...”

Câu nói của Ngọc Diệp chưa kịp thoát khỏi cổ, ngay lập tức đã bị Vy Vy tát bay. Ánh mắt Vy Vy nhìn cô lạnh lẽo. Tia lửa cũng chẳng thêm lóe lên nữa. Ngọc Diệp bàng hoàng. Cô bị tát. Cô bị Vy Vy tát. Lần đầu tiên trong đời cô ăn một cái tát. Lại còn nẩy lửa thế này. Má phải của cô nóng bừng lên. Cánh tay của cô buông tay Ken, ôm lấy mặt. Ken cũng kinh hãi nhìn cô, sau đó nhìn Vy Vy. Vy Vy không thêm nhìn cậu. Vy V-”Cô...” Ngọc Diệp uất tới nghẹn giọng. Đường đường là con gái lá ngọc cành vàng của cánh tay

phải bên cạnh Quỷ Vương. Xưa nay chỉ có cô đánh người. Tuyệt đối chưa bao giờ có chuyện người đánh cô. Ngọc Diệp mang ánh mắt đầy phẫn uất, chiếu thẳng vào Vy Vy. Thế nhưng Vy Vy chỉ thản nhiên phủi tay, xem như chỉ vừa phủi đi cái gì bẩn thỉu lắm.

-”Sao? Ưc lắm phải không đại tiểu thư? Không ngờ tôi dám tát cô đúng không?”

-”Cô... Sao cô dám...”

Ngọc Diệp mặt tím ngắt, lắp bắp không ra lời. Quả thật làm Vy Vy có chút thương xót. Khuôn mặt đẹp vậy, bây giờ đỏ bừng lên rồi, còn tím nữa. Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc.

(Rin lala: Cái này gọi là mèo khóc chuột a. Vy tỉ đánh người ta mà. KK)

Ngọc Diệp nhìn thấy Vy Vy có phần đắc ý, cơn giận lên tới đỉnh điểm mất rồi. Cô giận tới run cả người. Liền rời Ken, đưa tay lên, trả đũa Vy Vy.

Vy Vy khinh khỉnh cười. Với hạng con gái như thế này, cô chẳng lạ lắm gì. Đường đường là đại mỹ nhân, nam nhân theo đuổi cô cũng không ít. Vậy nên mấy nữ nhân tới tìm cô đánh ghen cũng không ít. Lúc này Vy Vy mới thấy, bị đánh ghen cũng có cái lợi a. Bây giờ có thể dùng mấy chiêu mà bọn con gái kia áp dụng lên cô, đem áp dụng lên người khác. Mặc dù là trước đây mấy chiêu đó dùng với cô hoàn toàn thất bại.

“Bốp”

Cánh tay Ngọc Diệp vừa lao vút xuống, đã bị bàn tay Vy Vy nắm chặt. Còn bị Vy Vy dùng tay kia tát thêm cái nữa vào mặt. Dám ôm nam nhân của cô. Ngọc Diệp quả là gan cùng mình. Còn muốn tát lại cô. Đúng là không biết lượng sức.

-”Vy Vy.”

Ken yếu ớt gọi Vy Vy. Dù cậu không ưa gì con nhóc hống hách lắm chuyện xưa nay cứ lảng nhảng theo cậu này, nhưng mà như vậy có phải hơi quá tay không? Vy Vy nổi cơn ghen quả thật đáng sợ tới mức làm người ta không dám sợ. Vy Vy liếc Ken một cái sắc lạnh, buông ra một câu

-”Anh im lặng cho em”

Ngọc Diệp đến lúc này quả thật không chịu đựng nổi nữa. Lôi ra vũ khí của mình. Thanh kiếm mảnh mai sắc bén lao vút tới chỗ Vy Vy, ánh mắt Ngọc Diệp đầy thù hận. Vy Vy nhếch môi. Dựa vào cô ta mà muốn đả thương Vy Vy, quả là châu chấu đá xe a. Mặc dù chỉ xuống địa phủ mấy tháng, thế nhưng những gì Vy Vy học được là không thể xem thường. Vy Vy vốn dĩ rất thông minh. Không cần thầy dạy, chỉ cần đọc sách là có thể áp dụng chiêu thức dễ dàng. Từ sau khi Ely thách đấu với cô, cô càng miệt mài học. Những lúc cùng Ken đi tiếp khách thì không học được. Nên Vy Vy chỉ tranh thủ những lúc Ken ngủ say, lôi ra đọc một chút. Về sau thời gian tiếp khách của Ken ngày càng nhiều, Vy Vy thuyết phục Ken để cô ở nhà, dành thời gian học thêm chút đỉnh, như thế có thể không lo bị tấn công nữa.

Vy Vy quát chiếc roi một cách điệu nghệ. Chiếc roi quấn lấy thanh kiếm, liềm lách vào tay Ngọc Diệp, buộc cô ta phải buông thanh kiếm, ôm tay đau đớn. Thanh kiếm lao vút lên trên rồi lao xuống, cắm phập vào mặt đất. Mất đi vũ khí, Ngọc Diệp hoảng loạn thật sự. Cô bắn loạn, bò tới chỗ Ken, ôm chặt lấy chân Ken, nước mắt lưng tròng.

-”Anh... Anh Ken. Anh cứu em đi. Cô ta... Cô ta dám đánh em... Anh đừng quên cha em là ai. Anh nhìn thấy em chết mà không cứu. Cha em nhất định không tha cho anh.”

Ken lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp. Sớm biết cô ta là loại tiểu nhân, chỉ không ngờ tiểu nhân tới mức này. Cả nhà cô ta, Ken chẳng ưa chút nào. Suốt ngày chỉ biết nịnh nọt Quỷ Vương, không thích ai liền dùng uy danh Quỷ Vương ra chém giết. Vợ chồng nhà Lão Nhị đó như thế, sinh ra con gái cũng chẳng khác gì. Ngọc Diệp từ nhỏ vốn rất hống hách. Đối với Ken và Quỷ Vương rất mực ngọt ngào, ông ọ. Thế nhưng một cô nhóc lúc đó chỉ mới 7 tuổi đã biết dùng uy cha mình, chèn ép người ta, còn không ít lần ra lệnh chém những tiểu quỷ nào dám không nghe lời cô ta không thương tiếc.

-”Đứng lên.”

Vy Vy lạnh lùng ra lệnh. Trước đây Kun có mấy lần nhắc qua cái tên Ngọc Diệp. Chuyện xấu cô ta làm nhiều tới mức hơn cả những lần cô ta ăn cơm. Ely tuy cũng rất độc ác, Thế nhưng những nạn nhân của nữ thần báo tử phần lớn là kẻ xấu. Những người tốt bị Ely giết hại rất ít. Cũng không phải chịu đau đớn gì. Vy Vy biết rõ Ely. Lâu nay cô ấy có vẻ thích cô, thường xuyên tới tìm cô. Những người Ely bị Quỷ Vương ép giết đi, Ely không thể trái lời, chỉ có thể giúp họ chết không chút đau đớn. Về phần này Vy Vy có thể hiểu. Thế nhưng Ngọc Diệp, cô ta chỉ biết làm c

huyện xấu. Những chuyện cô ta làm, theo cô ta thường ngâm nga, chỉ là do thích như thế.

-"Cô.. . Cô dừng lại đây. Nếu không tôi..."

-"Tôi làm sao? Sai người lỗi ra chém như những người khác chứ gì? Nói cho cô biết. Vy Vy tôi đây không hề dễ bắt nạt như cô nghĩ đâu."

-"Cô... Vy vy tử tử. Em sai rồi... Chị tha cho em đi... Em xin chị. Em van chị đấy."

Ngọc Diệp thái độ lập tức thay đổi, sợ hãi cầu xin. Cô ít ra cũng có thể nhận biết, nếu còn dùng giọng bề trên, chắc chắn sẽ bị Vy Vy giết không tha. Chỉ bằng cứ giữ lại cái mạng này.

-"Van xin cơ à?" Vy Vy hừ mũi, khinh bỉ. "Trước đây nghe nói cô rất hống hách cơ mà. Chỉ có người ta đi van xin cô tha chết. Cuối cùng cũng có ngày cô van xin người khác tha ỉnh sao?"

-"Tôi... Tôi xin lỗi... tôi sai rồi. Sau này tôi không dám làm càn nữa. Tha cho tôi đi mà."

-"Vy Vy. Tha cho cô ta đi."

Ken lúc này mới thở dài, lên tiếng. Dù sao cô ta cũng là con gái Lão Nhị, Nếu làm quá nhất định lão ta sẽ không để yên. Dù rằng cậu cũng rất muốn giúp cư dân địa phủ nhân dịp này báo thù, thế nhưng thù này chưa tới lúc trả.

Vy Vy nhìn chằm chằm vào Ngọc Diệp. Dù là nữ nhân cũng nhất định phải kiên cường. Cô ta dựa vào cái gì làm xấu mặt nữ nhân chứ? Hạ mình van xin, quả khiến người ta hận muốn giết. Thế nhưng Vy Vy biết, giết cô ta, nhất định sẽ là mạo hiểm gây chiến với Lão Nhị, cũng đồng nghĩa đánh động Quỷ Vương. Ken còn chưa chuẩn bị xong hết. Đánh lúc này quả không khôn ngoan. Nghĩ tới đó, Vy Vy nhắm mắt ,cắt Roi Vương Ma đi. Thôi thì, tha cho cô ta lần này. Sau này nhất định sẽ để tự tay những người bị cô ta bắt nạt trả thù cô ta.

* * *

y đánh người. Vy Vy... chẳng lẽ... đang đánh ghen sao?

-"Cô..." Ngọc Diệp uất tới nghẹn giọng. Đường đường là con gái lá ngọc cành vàng của cánh tay phải bên cạnh Quỷ Vương. Xưa nay chỉ có cô đánh người. Tuyệt đối chưa bao giờ có chuyện người đánh cô. Ngọc Diệp mang ánh mắt đầy phẫn uất, chiếu thẳng vào Vy Vy. Thế nhưng Vy Vy chỉ thản nhiên phủi tay, xem như chỉ vừa phủi đi cái gì bẩn thỉu lắm.

-"Sao? Ưc lắm phải không đại tiểu thư? Không ngờ tôi dám tát cô đúng không?"

-"Cô... Sao cô dám..."

Ngọc Diệp mặt tím ngắt, lắp bắp không ra lời. Quả thật làm Vy Vy có chút thương xót. Khuôn mặt đẹp vậy, bây giờ đỏ bừng lên rồi, còn tím nữa. Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc.

(Rin lala: Cái này gọi là mèo khóc chuột a. Vy tử đánh người ta mà. KK)

Ngọc Diệp nhìn thấy Vy Vy có phần đắc ý, cơn giận lên tới đỉnh điểm mất rồi. Cô giận tới run cả người. Liền rời Ken, đưa tay lên, trả đũa Vy Vy.

Vy Vy khinh khỉnh cười. Với hạng con gái như thế này, cô chẳng lạ lắm gì. Đường đường là đại mỹ nhân, nam nhân theo đuổi cô cũng không ít. Vậy nên mấy nữ nhân tới tìm cô đánh ghen cũng không ít. Lúc này Vy Vy mới thấy, bị đánh ghen cũng có cái lợi a. Bây giờ có thể dùng mấy chiêu mà bọn con gái kia áp dụng lên cô, đem áp dụng lên người khác. Mặc dù là trước đây mấy chiêu đó dùng với cô hoàn toàn thất bại.

"Bốp"

Cánh tay Ngọc Diệp vừa lao vút xuống, đã bị bàn tay Vy Vy nắm chặt. Còn bị Vy Vy dùng tay kia tát thêm cái nữa vào mặt. Dám ôm nam nhân của cô. Ngọc Diệp quả là gan cùng mình. Còn muốn tát lại cô. Đúng là không biết lượng sức.

-”Vy Vy.”

Ken yếu ớt gọi Vy Vy. Dù cậu không ưa gì con nhóc hống hách lắm chuyện xưa nay cứ lảng nhảng theo cậu này, nhưng mà như vậy có phải hơi quá tay không? Vy Vy nổi cơn ghen quả thật đáng sợ tới mức làm người ta không dám sợ. Vy Vy liếc Ken một cái sắc lạnh, buông ra một câu

-”Anh im lặng cho em”

Ngọc Diệp đến lúc này quả thật không chịu đựng nổi nữa. Lôi ra vũ khí của mình. Thanh kiếm mảnh mai sắc bén lao vút tới chỗ Vy Vy, ánh mắt Ngọc Diệp đầy thù hận. Vy Vy nhếch môi. Dựa vào cô ta mà muốn đả thương Vy Vy, quả là châu chấu đá xe a. Mặc dù chỉ xuống địa phủ mấy tháng, thế nhưng những gì Vy Vy học được là không thể xem thường. Vy Vy vốn dĩ rất thông minh. Không cần thầy dạy, chỉ cần đọc sách là có thể áp dụng chiêu thức dễ dàng. Từ sau khi Ely thách đấu với cô, cô càng miệt mài học. Những lúc cùng Ken đi tiếp khách thì không học được. Nên Vy Vy chỉ tranh thủ những lúc Ken ngủ say, lôi ra đọc một chút. Về sau thời gian tiếp khách của Ken ngày càng nhiều, Vy Vy thuyết phục Ken để cô ở nhà, dành thời gian học thêm chút đỉnh, như thế có thể không lo bị tấn công nữa.

Vy Vy quát chiếc roi một cách điệu nghệ. Chiếc roi quấn lấy thanh kiếm, liếm láp vào tay Ngọc Diệp, buộc cô ta phải buông thanh kiếm, ôm tay đau đớn. Thanh kiếm lao vút lên trên rồi lao xuống, cắm phập vào mặt đất. Mất đi vũ khí, Ngọc Diệp hoảng loạn thật sự. Cô bắn loạn, bò tới chỗ Ken, ôm chặt lấy chân Ken, nước mắt lưng tròng.

-”Anh... Anh Ken. Anh cứu em đi. Cô ta... Cô ta dám đánh em... Anh đừng quên cha em là ai. Anh nhìn thấy em chết mà không cứu. Cha em nhất định không tha cho anh.”

Ken lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp. Sớm biết cô ta là loại tiểu nhân, chỉ không ngờ tiểu nhân tới mức này. Cả nhà cô ta, Ken chẳng ưa chút nào. Suốt ngày chỉ biết nịnh nọt Quỷ Vương, không thích ai liền dùng uy danh Quỷ Vương ra chém giết. Vợ chồng nhà Lão Nhị đó như thế, sinh ra con gái cũng chẳng khác gì. Ngọc Diệp từ nhỏ vốn rất hống hách. Đối với Ken và Quỷ Vương rất mực ngọt ngào, ông ọ. Thế nhưng một cô nhóc lúc đó chỉ mới 7 tuổi đã biết dùng uy cha mình, chèn ép người ta, còn không ít lần ra lệnh chém những tiểu quỷ nào dám không nghe lời cô ta không thương tiếc.

-”Đứng lên.”

Vy Vy lạnh lùng ra lệnh. Trước đây Kun có mấy lần nhắc qua cái tên Ngọc Diệp. Chuyện xấu cô ta làm nhiều tới mức hơn cả những lần cô ta ăn cơm. Ely tuy cũng rất độc ác, Thế nhưng những nạn nhân của nữ thần báo tử phần lớn là kẻ xấu. Những người tốt bị Ely giết hại rất ít. Cũng không phải chịu đau đớn gì. Vy Vy biết rõ Ely. Lâu nay cô ấy có vẻ thích cô, thường xuyên tới tìm cô. Những người Ely bị Quỷ Vương ép giết đi, Ely không thể trái lời, chỉ có thể giúp họ chết không chút đau đớn. Về phần này Vy Vy có thể hiểu. Thế nhưng Ngọc Diệp, cô ta chỉ biết làm chuyện xấu. Những chuyện cô ta làm, theo cô ta thường ngâm nga, chỉ là do thích như thế.

-”Cô.. . Cô đứng lại đây. Nếu không tôi...”

-”Tôi làm sao? Sai người lôi ra chém như những người khác chứ gì? Nói cho cô biết. Vy Vy tôi đây không hề dễ bắt nạt như cô nghĩ đâu.”

-”Cô... Vy vy tử tử. Em sai rồi... Chị tha cho em đi... Em xin chị. Em van chị đấy.”

Ngọc Diệp thái độ lập tức thay đổi, sợ hãi cầu xin. Cô ít ra cũng có thể nhận biết, nếu còn dùng giọng bẻ trên, chắc chắn sẽ bị Vy Vy giết không tha. Chỉ bằng cứ giữ lại cái mạng này.

-”Van xin cơ à?” Vy Vy hừ mũi, khinh bỉ. “Trước đây nghe nói cô rất hống hách cơ mà. Chỉ có người ta đi van xin cô tha chết. Cuối cùng cũng có ngày cô van xin người khác tha ỉn sao?”

-”Tôi... Tôi xin lỗi... tôi sai rồi. Sau này tôi không dám làm càn nữa. Tha cho tôi đi mà.”

-”Vy Vy. Tha cho cô ta đi.”

Ken lúc này mới thở dài, lên tiếng. Dù sao cô ta cũng là con gái Lão Nhị, Nếu làm quá nhất định lão ta sẽ không để yên. Dù rằng cậu cũng rất muốn giúp cư dân địa phủ nhân dịp này báo thù, thế nhưng thù này chưa tới lúc trả.

Vy Vy nhìn chằm chằm vào Ngọc Diệp. Dù là nữ nhân cũng nhất định phải kiên cường. Cô ta dựa vào cái gì làm xấu mặt nữ nhân chứ? Hạ mình van xin, quả khiến người ta hận muốn giết. Thế nhưng Vy Vy biết, giết cô ta, nhất định sẽ là mạo hiểm gây chiến với Lão Nhị, cũng đồng nghĩa đánh động Quỷ Vương. Ken còn chưa chuẩn bị xong hết. Đánh lúc này quả không khôn ngoan. Nghĩ tới đó, Vy Vy nhắm mắt, cắt Roi Vương Ma đi. Thôi thì, tha cho cô ta lần này. Sau này nhất định sẽ để tự tay những người bị cô ta bắt nạt trả thù cô ta.

24. Chương 24

CHAP 24: Sự cố bất ngờ

Cung điện nguy nga tráng lệ. Từng chi tiết như được khảm từ kim cương đen. Mỗi chút một, ánh lên trong bóng đêm, phản chiếu lại tia mắt sáng rỡ.

Quỷ Vương ngồi im lặng trên ngai, chìm vào suy ngẫm. Đã hơn hai tháng rồi. Như thế có lẽ cũng đã đủ thời gian. Ông ta cần gấp rút chuẩn bị cho kế hoạch của mình. Vậy mà bước đầu tiên còn chưa thể thực hiện. Lần trước đã suýt thành công, vậy mà con trai ông ta lại trốn mất, làm lỡ mất kế hoạch của ông ta. Đáng ra ông ta sẽ phải trừng phạt Ken, nếu như không phát hiện ra, vợ chưa cưới của Ken lại là cô ta.

Quỷ Vương nhíu mày. Lôi Thần. Con gái Lôi Thần. Quả thật duyên số lại ưu ái ông ta đến thế. Cái ngày mà Lôi Thần kết hôn với người con gái mà ông ta yêu, ông ta đã mang trong mình thù hận. Cái thứ thù hận đáng sợ, hỗ trợ chất độc trong người ông ta. Nhưng có sao đâu. Ông ta vẫn mạnh. Cả đời này ông ta vẫn mạnh. Hơn nữa, con gái của bọn họ, vừa ra đời đã làm ắt ông ta lóe sáng lên bởi một bí mật.

-"Satan."

Quỷ Vương lên tiếng gọi, giọng không lớn nhưng đủ để vang vọng khắp phòng. Đã tới lúc rồi. Chuyện này cần phải kiểm tra. Sau đó kế hoạch của ông ta sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Luồng khói đen dần hình thành, kết tinh lại. Satan đứng đó, chờ lệnh. Quỷ Vương không thèm đưa ánh mắt lên, lên tiếng.

-"Ta cần người là cho ta một việc."

.....

Vy Vy lười biếng ngáp dài, nằm úp trên giường. Thoải mái. Quả thật rất thoải mái. Cô khoan khoái tận hưởng. Đã lâu rồi không có cảm giác thoải mái như thế này. Trong lòng Vy Vy lúc này rất ấm áp.

-"Lên trên một chút đi ông xã."

-"Vâng lệnh bà xã."

Ken toát mồ hôi hột, ra sức mát xa cho Vy Vy. Ngọc Diệp đáng chết, hại cậu bị phạt như này. Thế nhưng có thể mới biết Vy Vy tin cậu nhường nào a.

.....

30 phút trước.

Vy Vy đi trước, Ken lèo đèo theo sau, mồ hôi tuôn không ngừng.

-"Vy... Vy Vy"

Ken nhỏ giọng gọi Vy Vy. Mặt cô có vẻ rất đáng sợ. Ken muốn gọi lớn, muốn giải thích cho Vy Vy rằng Ngọc Diệp chỉ là cái đuôi đáng ghét của cậu thôi. Cậu tuyệt đối không có chút tình cảm nào. Nhưng nhìn Vy Vy đằng đằng sát khí, tát cho Ngọc Diệp nổ hết cả đom đóm, cậu chỉ có thể gom hết can đảm gọi nhỏ như thế.

Vy Vy không trả lời. Cô đang rất rất giận. Lúc này cô chẳng muốn nói gì hết. Thế nhưng Ken không được cô trả lời, liên tục gọi cô. Cuối cùng thì Vy Vy chịu hết nổi, quay lại lườm Ken một cái.

Ken nuốt nước miếng. Ánh mắt Vy Vy quả thật đáng sợ. Có thể giết người a. Thế nhưng... Cậu có làm gì đâu chứ.

Vy Vy nhìn Ken, ánh mắt

tức tối dán thẳng vào Ken. Cục giận này chẳng thể nuốt trôi. Chân Vy Vy bắt đầu bước lại gần Ken. Ken có phần hơi giật mình. Ánh mắt đó là sao chứ? Chẳng lẽ muốn đánh cậu sao? Không được đâu a. Nếu bị Vy Vy đánh, ít nhất cũng đau đến mấy ngày. Cậu đâu có thể đánh lại Vy Vy đâu? Như thế khác nào hạ thấp danh dự?

-”Vy... Vy Vy. Nghe anh giải thích đã... Anh...”

Ken chưa kịp nói hết cậu đã bị Vy Vy chặn lại. Ken cứng đờ người. Đôi môi bị Vy Vy ép chặt. Cậu bị cưỡng hôn a. Trước nay chỉ có cậu cưỡng hôn Vy Vy, làm gì có chuyện ngược đời thế này chứ?

Vy Vy nhẹ nhàng hôn Ken, nụ hôn như chất chứa những bức tức trong lòng. Ken có chút ngạc nhiên. Không phải đang giận cậu sao? Sao lại hôn cậu chứ?

Môi Vy Vy lướt nhẹ trên môi Ken. Cánh tay vòng ra sau, hôn lấy Ken. Ken cũng đáp trả lại Vy Vy. Ngọt ngào xiết lấy môi cô. Ngay sau đó, Vy Vy ngừng hôn Ken, nhìn thẳng vào mắt cậu.

-”Em giận lắm đó.”

Cái này Ken đương nhiên biết. Cậu lúng túng gãi đầu.

-”Không phải như cô ta nói đâu. Anh chẳng có chút tình cảm gì với cô ta hết.”

-”Chuyện này sao em không biết chứ? Nhưng nhìn thấy nam nhận của mình bị người ta bám riết, lúc đó chỉ hận không giết được cô ta luôn thôi.”

-”Ồ...” Ken đứng lờ. Không giận cậu sao? Còn muốn giết Ngọc Diệp Sao? Hồng rồi hồng rồi. Không ngờ Vy Vy của cậu lại có máu ghen đến thế. “Thế không giận anh sao?”

-”Tất nhiên là không.”

Ken nghe Vy Vy nói như thế, không thể dừng thở phào một cái được. Cậu vuốt vuốt ngực.

-”Thật may quá a. Anh cứ sợ...”

-”Nhưng mà vì anh không dứt được cô ta ra sớm hơn nên sẽ bị phạt.”

-”Phạt???”

.....

Vy Vy khoan khoái thưởng thức tay nghề của Ken. Cũng không tồi đâu. Sau này nhất định sẽ tận dụng cậu triệt để. Ken đương nhiên bây giờ mới hiểu rõ ánh mắt gian xảo Vy Vy nhìn cậu khi bảo cậu sẽ bị phạt. Cậu trước nay còn chưa biết thế nào là mát xa, nay bị bà xã chỉ trở này nọ, một lát sau cũng có thể làm cho cô vừa ý.

Một lát sau, Ken cuối cùng cũng được tha. Cậu nằm xuống một bên Vy Vy, xoa xoa bàn tay của mình. Mỗi nhừ. Vy Vy cười khúc khích nhìn Ken, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, mát xa một chút. Tay nghề Vy Vy quả không tồi chút nào. Cả người Ken lúc này cứ gọi là lâng lâng. Chỉ một lát sau đã ngủ mất lúc nào không hay. Vy Vy cũng chẳng khá khẩm hơn, thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng ra tỉnh giấc đã không nhìn thấy Ken đâu. Vy Vy vươn vai một cái, bước ra khỏi giường thay y phục, vệ sinh cá nhân. Hôm nay cô sẽ ra ngoài một chút. Tối đây đã lâu, vậy mà cô chưa đi thăm thú nơi này chút nào. Phía trước lâu đài là một thị trấn khá sầm uất. Hôm nay sẽ ra đó mua sắm một chút xem sao.

* * *

* * *

Khu phố sầm uất quả thật là nơi lí tưởng nhất ở đây để đi dạo. Vy Vy cứ như lạc vào xứ phù thủy vậy. Những ác quỷ ở đây chẳng khác gì những người thợ thủ công tài tình. Vy Vy thậm chí còn nhìn thấy một tiểu quỷ dùng phép tạo ra mấy cụ bong bong phát sáng bay lượn để bán. Bây giờ mới biết, địa phủ có khi còn hơn trên trần. Chỉ có điều, những ác quỷ này, một số thì đẹp mê hồn, một số khác thì đúng chất ác quỷ.

Tới trước một quán bar có vẻ rất lớn nhưng khá tối tăm bên ngoài, Vy Vy đột nhiên nảy ra ý định muốn vào. Ở trên trần cô thỉnh thoảng cũng cùng My My đi bar. Thế nhưng cô thật sự rất tò mò muốn biết quán bar ở địa ngục là như thế nào. Vừa bước vào đến nơi, Vy Vy đã cảm thấy choáng ngợp bởi cái không khí trầm lắng ở đây. Bản Canon in D nhẹ nhàng sâu lắng. Những ác quỷ ở đây hầu hết đều mang dáng vẻ khá đáng sợ, thế nhưng lại ngồi yên ắng cầm ly rượu của mình lắng nghe theo điệu nhạc. Vy Vy bây giờ mới nhận ra. Ác quỷ không phải lúc nào cũng độc ác. Cư dân địa phủ vốn dĩ là hồn ma của người chết hóa thân thành. Nhân tính lại có vẻ tốt hơn rất nhiều. Vy Vy cười khẽ. Trên trần làm gì thiếu những con ác quỷ đội lốt người chứ? Chẳng trách Ken yêu quý cư dân ở đây như vậy.

Lúc Vy Vy vừa ngồi xuống, một tiểu quỷ có khuôn mặt rất ưa nhìn hóa thành cuộn khói, tay bê một chiếc khay có đựng menu ra, đặt xuống trước mặt cô, nở một nụ cười tươi rói.

- "Thái Tử Phi dùng gì ạ?"

- "Sao người biết ta là Thái Tử Phi?" Vy Vy ngạc nhiên. Để tránh chuyện mọi người tỏ ra kính trọng cô, Vy Vy đã cẩn thận không cho bất cứ người nào theo hầu.

- "Hi!" Tên tiểu yêu cười tinh nghịch. "Sắc đẹp của Thái Tử Phi e rằng ở đây ai cũng không có nổi. Hơn nữa bọn tiểu dân đã được diện kiến người trong lễ cưới của người và Thái tử, đương nhiên là rất dễ để nhận ra."

- "Hìx. Chẳng trách ai gặp ta cũng cúi đầu một cái rồi cười với ta. Hóa ra là lộ ngay từ đầu."

- Bọn tiểu dân tuy là quỷ thế nhưng cũng rất hiểu biết. Thái tử Phi xuất cung một mình, dĩ nhiên là vì không muốn ai nhận ra. Chúng thần dành sự tôn trọng tuyệt đối cho Người và Thái Tử."

- "Vậy sao?" Câu nói làm Vy Vy có phần đỏ mặt. Chồng cô đúng là lợi hại quá rồi. Còn có thể làm cho người dân tôn trọng mình như thế. "Vậy... ở đây có loại rượu nào ngon ngon một chút không?"

Nhắc đến chuyên môn là phải. Tiểu yêu mắt lập tức sáng rõ. Quả thật làm người ta nhìn mà muốn bẹo má ột cái.

- "Quán bar này là nổi tiếng nhất địa phủ đấy ạ. Đủ các loại rượu ngon. Hồng đào huyết, nữ nhi huyết, nam nhi huyết, nhi đồng huyết..."

Vy Vy kinh hãi, mở to mắt nhìn tên tiểu yêu. Cái gì mà huyết, huyết. Sao toàn là huyết như thế chứ? Cô vốn dĩ là người mà. Làm sao có thể uống huyết được?

Tên tiểu yêu nhìn Vy Vy mà bật cười to.

- "Tiểu nhân chỉ đùa thôi. Thái tử Phi cứ tự nhiên chọn trong menu. Tiểu nhân lập tức sẽ pha chế."

Trình độ pha rượu của quán bar này quả thật rất tuyệt. 2 phút sau khi Vy Vy chọn một ly Xanh, tiểu yêu Bìn đã lập tức đưa đến cho cô. Vị rượu cay nồng tan ngay trên đầu lưỡi, lưu lại vị thơm cây cỏ rất đặc biệt. Rượu vừa xuống đến cổ, Vy Vy lập tức cảm nhận được hương cỏ thơm ngon. Quả thật rất tuyệt. Ở đây thật thoải mái. Vy Vy ngồi ở một góc quán, tận hưởng ly rượu cùng bản nhạc.

Chẳng mấy chốc mà đã gần trưa, Vy Vy bắt đầu thấy bụng mình cồn cào. Vì ở trong quán vốn dĩ có phòng ăn riêng, Vy Vy chỉ việc vào đó và chọn món, lập tức sẽ có người mang tới. Nơi này quả thực phục vụ rất nhanh. Chẳng trách ban ngày cũng có nhiều ác quỷ tới như vậy. Vy Vy tự chọn ỳnh mấy món ăn nhẹ, nhâm nhi thưởng thức.

Thức ăn vừa vào đến miệng, Vy Vy lập tức cảm nhận được vị ngon thanh tao. Thế nhưng chưa kịp thưởng thức những món khác, đầu óc Vy Vy đã lập tức quay cuồng. Sau đó thì mọi thứ chao đảo, Vy Vy gục xuống bàn, ngất lịm.

Mở mắt ra. Vy Vy nhìn thấy mặt một tên con trai dí sát vào mặt mình. Vy Vy trợn tròn mắt, lập tức bật dậy, không để ý chân vào đầu tên kia một cái rõ to.

* * *

* * *

-”Quả thật xinh đẹp a.”

Satan liếm môi, nhìn chăm chăm vào...ngực Vy Vy. Vy Vy này giờ vẫn trợn tròn mắt, không nói được điều gì, lúc này nhìn thấy ánh mắt của tên con trai kia, lập tức đổ quạu.

Satan còn đang chăm chú nhìn một cách thèm muốn, không để ý chủ nhân thứ cậu nhìn đã đứng dậy rất nhanh, ra cú đấm cũng rất nhanh. Cậu chỉ kịp ớ một tiếng, sau đó ngã vật xuống sàn.

-”Chết tiệt.” Satan bật ra một tiếng **** thề., lau vết máu trên miệng rồi quát to. “Làm cái quái gì thế hả tình yêu?”

-”Tình...tình yêu?”

Vy Vy lấp bắp thắc mắc. Cậu ta gọi cô là tình yêu? Cậu ta...

-”Anh là cái giống gì thế hả?”

-”Àk...” Satan nghe Vy Vy hỏi, lập tức lấy lại phong độ, hất hất phần tóc mái màu vàng, trưng ra cái bộ mặt đắc chí. “Anh là Satan 666

-”666?”

Vy Vy trợn mắt đợt 3. Satan 666 vốn dĩ cũng có tên trong quái vật Địa phủ. Quái vật được mệnh danh là mạnh nhất của Quỷ Vương. Vốn dĩ hắn ta có rất nhiều bộ mặt. Nhữn khuôn mặt mỹ nam hoàn mỹ hút hồn người. Không ai biết được bộ mặt thật của hắn ta. Cũng không ai gặp hắn mà còn sống để kể về sức mạnh của hắn ta. Satan 666 vốn dĩ là quái vật từ lúc trời đất mới sơ khai. Chỉ có điều...

-”nhìn cái gì tên háo sắc????”

Vy Vy đỏ mắt quát lên. Cái tên đó mắt lại dời xuống ngực cô. Cái tên đồi bại này, nhất định phải đánh cho chữa đi. Vy Vy rút roi Vương Ma ra, bắt đầu xuất chiêu. Satan 666 có vẻ không chú ý gì, thế nhưng lưỡi roi Vy Vy vừa quất tới, đã bị tên kia nắm chặt lấy.

Chiêu thức của Vy Vy xuất ra vốn dĩ luôn chuẩn xác. Chưa bao giờ có chuyện trật. Lại càng chưa bao giờ bị nắm lấy dễ dàng như thế này. Gay rồi. Lần này quả thật gay rồi. Satan đúng là Satan. Trình độ quả hơn người.

Vy Vy khê nhú mày, không cố giật chiếc roi ra nữa. Cô buông chiếc roi ra, thu lại thành làn khói, tan biến vào không khí. Vy Vy lao vút lên, sử dụng những chiêu thức trước đây được các sư phụ truyền đạt. Cước của Vy Vy ảo ảo thực thực, biến hóa khôn lường. Liên hoàn cước tung ra làm Satan không còn tập trung nhìn nữa. Cậu ta nhú mày. Thái tử Phi quả là Thái Tử Phi, chiêu thức quả hơn người.

.....

Trời đã gần tối mà Vy Vy vẫn chưa trở về. Ken nhìn căn phòng trống không mà trong lòng không yên nổi. Vy Vy đi đâu được cơ chứ? Chẳng kịp nghĩ gì nhiều, Ken lao vụt ra khỏi lầu đài. Cư dân địa phủ nhìn thấy cậu liền vui vẻ đưa tay vẫy chào. Xưa nay dân cư ở đây vốn rất thân thiết với Ken. Tuy là thái tử nhưng Ken chưa lần nào tỏ ra hơn người.

Khuôn mặt Ken hốt hoảng, cậu gặp người ào cũng lập tức hỏi có nhìn thấy Vy Vy đâu không. Theo chỉ dẫn của mọi người, Ken cuối cùng cũng tìm đến quán bar Hell. Vừa tới nơi, Tiểu yêu Bìn lập tức ra đón cậu từ cửa. Vừa thấy cậu ta, Ken đã dồn dập hỏi ngay.

-”Thái tử Phi có ở đây chứ?”

25. Chương 25

CHAP 25: Nữ Quỷ mang tên Sa Sa.

Không phải ngẫu nhiên mà giọng nói của Sa Sa có thể làm cho Satan hoảng sợ đến mức đó. Sa Sa vốn là một nữ quỷ hoang dã. Chính hoang dã nên rất hiểm ác. Cô ta có một đặc tính, đó là không bao giờ già đi. Satan tuy là sinh ra trước Sa Sa thế nhưng cũng phải chịu thua cô ta. Trước nay không ai biết ai đã sinh ra một quái vật như thế. Sa Sa được đánh giá là ác quỷ mạnh nhất, tàn bạo nhất, nham hiểm nhất mọi thời đại. Satan đương nhiên sao có thể là đối thủ của Sa Sa.

-”Ngươi... Chẳng phải đã chết sao? 20 năm trước...”

Satan đỏ mồ hôi lạnh, bàn tay cậu nắm chặt đến nỗi trắng bệch cả ra. Thế nhưng Sa Sa lại có vẻ rất thản nhiên. Cô ngắm nhìn đôi tay. Đôi tay quả thật rất đẹp. Rất giống tay của cô. Không uống là...

Sa Sa bật ra một tiếng thở dài.

20 năm rồi. Đã 20 năm ngủ yên rồi. Thế nhưng con bé này lại không chịu tự bảo vệ mình. Hại cô phải thức giấc.

-”Ngươi... Ngươi thở dài sao?”

Satan run run hỏi. Sa Sa thở dài. Trước nay cậu chưa bao giờ nhìn thấy Sa Sa thở dài mặc dù cậu có thể được xem là người hiểu cô nhất

-”Ta thở dài sao?”

Sa Sa có vẻ ngạc nhiên, hỏi lại Satan.

-”Đúng.”

-”Thở dài sao?” Sa Sa lẩm bẩm, mắt lảo liên, đảo xung quanh. Thế nhưng sau đó lại bật cười to.

“Ha ha ha...”

Sa Sa cười vang khắp cả căn phòng nhỏ.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười man rợ kéo dài thê lương.

Satan nhìn Sa Sa mà sợ xanh mặt. Bàn tay không thể tự chủ được, run bần bật. Tiếng cười như đâm nát màng nhĩ Sa tan. Tiếng cười như muốn đầu óc Satan điên lên.

-”Ta thở dài sao? Không phải ngươi nhầm đấy chứ?”

-”Ngươi... Ngươi...”

Ánh mắt Satan trở lại màu xanh, thế nhưng thoáng chốc chỉ độc một màu trắng dã. Cậu kinh hoàng nhìn Sa Sa.

-”Cái gì thế này... Haha... Cái gì thế này chứ? Vy Vy... Ngươi khóc sao? Là ngươi khóc đúng không? Vy Vy... con ngốc kia? Sao ngươi lại khóc? Haha”

Sa Sa cười không ngớt, luôn miệng mắng mỏ. Thế nhưng khuôn mặt lại đầm đìa nước mắt. Cứ chỉ trở nên điên dại.

-”Sa Sa... Ngươi làm sao mà...”

Satan đau đớn nhìn Sa Sa. Cậu như nhìn thấy Sa Sa lúc trước vậy. Sa Sa vốn là một ác quỷ tốt. Thế nhưng cuộc sống ở địa phủ đưa đẩy, trở nên hiểm ác vô cùng. Satan rất sợ Sa Sa. Thế nhưng cũng rất yêu Sa Sa. Lúc nhận ra thứ tình cảm đó, Satan đã sợ hãi vô cùng. Thế nhưng dần dần, cậu cũng biết. Thứ tình cảm đó thực ra rất ngọt ngào. Sa Sa rất đáng sợ. Thế nhưng cũng rất quái dị. Cô ta có thể giết chết rất nhiều, rất nhiều người trong vòng cái chớp mắt. Và chỉ một giây sau lại có thể nhẹ nhàng mỉm cười với một thằng bé con. Cô ta có thể giết chết Satan dễ dàng như giết một con kiến, thế nhưng lại chỉ nhẹ nhàng ở

bên cạnh cậu, nói với cậu những câu lạ lẫm. Chính cái tính cách đó làm cho Satan phải khiếp sợ. Chính cái tính cách đó làm cho Satan muốn dứt ra khỏi cái thứ tình yêu không chút hi vọng nào. Satan biết thế nào là yêu người mà mình sợ. Satan cũng biết cảm giác được ôm người mình yêu trong tay, để người đó ngủ ngoan như một con mèo ngọt ngào tới mức nào. Satan cũng biết cái cảm giác nhìn thấy nét quen thuộc của người mình yêu sau 20 năm là sững sờ tới mức nào. Khuôn mặt Vy Vy, nó không phải là như đúc với Sa Sa, thế nhưng cũng có nét quen thuộc mà chỉ có Satan mới cảm nhận được. Ngay khi nhìn thấy ánh mắt Vy Vy mở ra nhìn cậu chăm chăm, cậu đã phải cố dằn lại cái đau đớn trời dậy trong lòng. Chỉ là giống thôi.

Sa Sa nhìn Satan, ánh mắt điên dại như điệu đi. Cô bước lại gần, đưa ánh mắt thân thiết nhìn Satan, đôi bàn tay chạm vào khuôn mặt cậu. Cái ôm điệu khi ở bên cậu sao mà dễ chịu đến thế? Cái ôm điệu này, Sa Sa đã từng khao khát được giữ lại bên mình. Cho đến khi người đó xuất hiện.

Ánh mắt điệu đi lại dần chấy lên. Đôi tay Sa Sa đặt trên khuôn mặt Satan run rẩy. Chính cái run rẩy đó làm cho Satan như bình tĩnh lại.

-”Sa Sa. Bình tĩnh đi. Chuyện đó đã qua rồi.”

Sa Sa nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành đó, ngọn lửa vừa bùng lên đã được dập tắt, thay vào đó là tia nhìn đau đớn. Satan bao giờ cũng hiểu cô nhất. Satan bao giờ cũng là người mà cô tin tưởng nhất. Satan vòng tay ôm lấy cô. Cậu cảm nhận được cơ thể Sa Sa dần thả lỏng. Sa Sa đau đớn. Cậu cũng đau đớn. Sa Sa vui. Cậu cũng vui. Thế nhưng ại chẳng bao giờ Sa Sa có thể mang đến cho Satan thứ tình cảm gọi là tình yêu. Sa Sa, cả đời này chỉ có người đó.

Một lát sau, Sa Sa đã ngất lịm đi. Satan nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, máu đỏ nhuộm vào y phục của cậu. Khuôn mặt hiền hòa xinh đẹp. Satan đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt Vy Vy. Quả thật rất giống.

.....

Ken bản thân đi trên lối mòn nhỏ thưa thớt người. Vy Vy ở đâu mới được cơ chứ? Lòng cậu bây giờ như lửa đốt. Trời đã trở nên tối hẳn. Nhà nào cũng đã lên đèn. Ánh đèn heo hắt phủ vào khuôn mặt Ken. Khuôn mặt trống rỗng vô hồn.

-”Ken???”

Giọng nói thẳng thốt vang lên. Ken ngay lập tức ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào chủ nhân của giọng nói. Vy Vy đứng đó, nhìn cậu cười yếu ớt, thương tích đầy mình.

-”Vy Vy... Em làm sao thế này?”

Ken hoảng hốt hét lên, lao đến nắm chặt lấy vai Vy Vy, đau đớn nhìn.

-”Em không sao?”

Vy Vy yếu giọng. Con đau khiến đầu óc cô như mị đi. Nhưng chỉ nhìn thấy Ken, mọi đau đớn đã như giảm bớt đi.

-”Ken. Anh lại chưa ăn tối phải không? Sao cứ không nghe em dặn thế?”

Vy Vy nhẹ nhàng trách mắng. Thế nhưng Ken lại nhìn cô với ánh mắt vừa đau đớn, vừa giận dữ. Tay anh bóp chặt lấy vai Vy Vy. Cô rên lên đau đớn, khiến cho Ken buông vai cô ra.

-”Vy Vy. Về nhà đi. Em bị thương nặng quá rồi.”

-”Em không...”

Vy Vy cười cười trả lời Ken, thế nhưng cơn đau không cho cô cố gắng nữa. Vy Vy nhắm mắt, ngất lịm trong vòng tay Ken.

26. Chương 26

CHAP 26: Bị dụ dỗ

Ken mấy ngày hôm nay không ăn không uống, chỉ chăm sóc cho Vy Vy. Vy Vy cũng đã tỉnh lại rồi. Thế nhưng ngự y có nói vết thương rất nặng, hơn nữa còn trúng độc. Nhất định phải chăm sóc kỹ càng. Cũng nên hạn chế ra ngoài. Vy Vy lúc tỉnh lại, nhìn Ken gầy đi nhiều, môi khô nứt mà xót xa. Ken thấy Vy Vy tỉnh cũng không hỏi gì, chỉ là rất mừng rỡ, lập tức sai nhà bếp làm nhiều món ăn bổ dưỡng, ép Vy Vy ăn bằng được mới thôi.

- "Sao anh không hỏi em là ai làm?"

Vy Vy thắc mắc hỏi Ken trong lúc đang cùng cậu dùng bữa. Ken khe khẽ nhún mày, nhưng ngay sau đó lại bình thản ăn tiếp.

- "Nếu muốn em sẽ tự nói."

- "Vậy không tức giận sao?"

- "Đương nhiên là có. Thế nhưng nếu em không muốn nhắc đến, chắc chắn là có lý do."

Vy Vy trầm ngâm, lưỡi biếng há miệng đón lấy thìa cháo Ken đút cho cô. Cả một bàn cao lương mỹ vị, Vy Vy quả thật ngốn tận cổ rồi. Chỉ muốn ăn một chút cháo. Lúc đầu Vy Vy nhất định đợi Ken ăn xong mới chịu ăn, thế nên Ken mới đành ngậm ngùi, cố ăn thật nhanh để ép cái con người đang chăm chú nhìn cậu một cách thích thú kia.

- "Thực ra... Em cũng chỉ nhớ là em bị Satan tấn công thôi. Thoát bằng cách nào thì hoàn toàn không nhớ."

- "Satan sao?"

Ken bàng hoàng nhìn Vy Vy, thìa cháo khựng lại giữa không trung.

- "Ừk. Hắn muốn giết em. Nhưng có chẳng hiểu sao lúc tỉnh dậy thì chẳng thấy hắn đâu nữa."

- "Hắn muốn giết em sao?"

Ken gằn giọng. Satan xưa nay chỉ làm việc cho Quỷ Vương. Chẳng lẽ lần này lại do Quỷ Vương ra lệnh sao? Thế nhưng ông ta là người cho phép Ken lấy Vy Vy mà, tại sao lại ra lệnh giết Vy Vy.

- "Anh đi hỏi ông ta."

Ken đặt bát cháo xuống, lạnh lùng bước đi. Thế nhưng ngay sau đó lại bị Vy Vy kéo lại.

- "Đừng manh động. Chúng ta còn chưa sẵn sàng."

Bàn tay Ken run run nắm chặt lại, cậu đau đớn nhìn Vy Vy. Khuôn mặt xinh xắn, nụ cười cô chỉ dành cho cậu. Thế nhưng cậu lại chẳng thể bảo vệ được người mà cậu yêu.

- "Không nghe em sao?"

- "Không có."

Ken nén giận ngồi xuống. Món nợ này nhất định phải thay Vy Vy trả cho lão ta. Vy Vy nhìn thấy Ken như vậy cũng bớt lo lắng. Thực ra thì cũng chẳng bao lâu nữa là có thể tiến hành. Nếu chỉ vì cô mà làm hỏng chuyện, cô sẽ ân hận cả đời. Cô nói cho Ken biết cũng chỉ vì không muốn cậu nghĩ cô không tin cậu. Ken là người biết suy nghĩ. Nhất định sẽ không manh động.

Mấy hôm sau, Ken có việc phải ra ngoài. Vy Vy ở trong phòng mấy ngày cũng đã chán tới mức mốc meo cả người. Ngự y khám cho cô đã nói rằng cô hoàn toàn đã hồi phục. Thức ra thì làm ác quỷ cũng có cái hay. Vết thương hồi phục nhanh chóng hơn người thường gấp mấy lần. Đúng lúc Vy Vy vừa thay xong y phục, chuẩn bị ra ngoài thì bị một nữ tì chặn lại.

- "Thái tử phi. Quỷ Vương ời người tới phòng khách."

Phòng khách trang hoàng xa hoa lộng lẫy. Từng vật dụng dù nhỏ nhất nhất cũng là thứ rất quý hiếm. Căn phòng rộng lớn xa hoa nhưng lại không khiến Vy Vy tránh khỏi được cảm giác âm u lạnh lẽo. Quỷ Vương muốn gặp cô, rốt cuộc là có chuyện gì?

Vy Vy tới trước mặt Quý Vương, nghiêng người cúi chào. Từ lúc về đây, Vy Vy chỉ gặp Quý Vương tổng cộng mấy lần. Đây xem như cũng là lần đầu tiên Vy Vy diện kiến Quý Vương ở khoảng cách gần thế này.

Quý Vương chăm chú nhìn Vy Vy. Cô ta đã hồi phục hẳn. Quả không hổ danh là hậu nhân của Sa Sa.

- "Vy Vy. Con ngồi xuống đây đi."

Quý Vương nhẹ nhàng nói, thế nhưng Vy Vy nghe ra chút giọng uy quyền ra lệnh cho cô. Dù thế, cô vẫn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Quý Vương.

- "Nghe nói con bị thương?"

Quý Vương mở lời, giọng nói đều đều như kể chuyện.

- "Vâng. Nhưng bây giờ đã không sao rồi."

- "Vậy sao? Có thể cho ta biết là ai đã tấn công con không? Nhất định ta sẽ trừng phạt hắn?"

Vy Vy cắn chặt môi, nhìn chằm chằm xuống nền.

- "Không phải ai quan trọng đâu ạ. Phụ hoàng cũng không cần để ý."

- "Vậy sao? Nếu con đã nói vậy. Thế nhưng, có thể kể lại diễn biến cho ta không?"

- "Xin phụ hoàng thứ lỗi. Con không còn nhớ rõ chi tiết nữa ạ."

- "Vậy sao?"

Quý Vương nói bằng giọng mơ hồ, đôi môi cong lên. Tất nhiên là không thể nhớ được. Bởi lúc đó đâu phải cô ta chứ.

- "Ta có chuyện này muốn bàn với con."

- "Vâng?"

- "Thực ra cũng chẳng có gì. Ta chỉ muốn hỏi, con có muốn làm góp sức giúp ta trong chuyện triều chính chứ?"

Vy Vy đến lúc này không thể dừng được nữa, ngẩng đầu lên nhìn Quý Vương. Sắc mặt ông ta vẫn lạnh lùng không chút dao động.

- "Có thể cho con biết lí do được không ạ?"

- "Cần lí do sao? Con là người rất có năng lực. Địa phủ chúng ta luôn cần những người có năng lực. Những ai góp sức giúp ta, ta sẽ không bội bạc. Ta có thể đảm bảo, nếu con tham gia, cả con, cả gia đình con, cả những người bên cạnh con, sẽ an ổn sống sung sướng."

Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, Vy Vy cảm thấy như mình đang bị uy hiếp vậy. Mà thực tế thì cũng đúng là như thế. Ông ta lấy an nguy những người thân của Vy Vy ra đe dọa. Bỉ ổi. Thật sự bỉ ổi.

- "Em đang nghĩ gì thế?"

Ken nhẹ nhàng tựa cằm vào đỉnh đầu Vy Vy, vòng tay ôm lấy chiếc eo thanh mảnh của cô. Vy Vy lúc này đang trầm ngâm đứng cạnh cửa sổ, không để ý Ken về từ lúc nào. Cô cảm nhận được sự mệt mỏi trong câu hỏi của Ken. Ken cũng đã vất vả rồi. Chuyện lúc này nhất định không thể để Ken biết được.

- "Không có gì. Anh về rồi sao?"

Vy Vy quay lại nhìn Ken ôn nhu.

- "Ừk. Em có chuyện gì à?"

- "Không có gì. Kế hoạch thế nào rồi anh?"

- "Cũng sắp xong

rồi. Chỉ cần một tuần nữa thôi."

-”Vậy sao?”

Vy Vy cắn chặt môi. Một tuần. Một tuần nữa Vy Vy cũng sẽ phải trả lời Quý Vương. Liệu có thể kịp không? Ken nhìn sắc mặt Vy Vy trắng bệch, trong lòng không khỏi lo lắng. Xưa nay Vy Vy vốn là người rất bình thản. Bất cứ chuyện gì cô đều không sợ hãi. Thế nhưng lần này thì khác. Ken khẽ thở dài, ôm lấy Vy Vy, ngồi xuống giường, đặt cô lên đùi mình

-”Vy Vy. Nói cho anh nghe, đã xảy ra chuyện gì?”

-”Cũng không có gì. Em chỉ thấy hơi sợ.”

-”Sợ anh sẽ thua sao?”

-”Ừk”

-”Em tin anh chứ?”

Ken bình thản, nhìn thẳng vào mắt Vy Vy. Vy Vy cũng đáp lại ánh mắt cậu, dịu dàng.

-”tất nhiên”

-”Vậy đừng suy nghĩ nữa.”

Ken mỉm cười với Vy Vy, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Cánh môi hồng ngọt ngào, hương thơm quen thuộc nhẹ nhàng bao quát lấy cậu. Ở bên Vy Vy lúc nào cũng thật thoải mái. Mấy hôm nay suốt ngày phải tiếp những Ác quỷ của địa ngục, lúc nào cũng phải nghe chúng đưa ra những yêu cầu này nọ, Ken quả thật sắp không chịu được đến nơi. Thực ra thì những Ác Quỷ thân tín của cậu cũng không tồi. Lực lượng cũng không hề thua kém của Quý Vương. Nhưng nếu bọn chúng ra sức giúp đỡ Quý Vương, e là sẽ khó thành công. Từ khi gặp Vy Vy, Ken đã ngầm xác định, trận đấu này không thể thua. Không chỉ vì cậu, mà còn vì Vy Vy, vì mẫu thân của cậu.

Vy Vy cảm nhận được bất an trong nụ hôn của Ken. Hình như cô đã làm cậu lo lắng. Trong lòng Vy Vy lúc này không tránh khỏi áy náy, nhẹ nhàng lôi kéo Ken. Cô đẩy Ken nằm xuống, chủ động miết nhẹ lên môi cậu. Ken dường như cũng bị sự ngọt ngào của Vy Vy lôi kéo, bàn tay ấm nóng đùa nghịch mái tóc cô. Vy Vy để mặc Ken nghịch ngợm, nhanh chóng tách đôi môi Ken, đưa chiếc lưỡi ẩm ướt của mình mút mát lưỡi Ken. Chỉ một lát sau đã nhanh chóng khiến Ken nóng người. Y phục của Vy Vy nhanh chóng bị đôi bàn tay tham lam của ai kia cởi bỏ hết. Cả người cô từ thể chủ động cũng biến thành bị động. Ken bấy lâu nay vẫn thầm vui mừng. Vy Vy quả thật là rất giỏi chuyện kia a. mùi hương ngọt ngào trên cơ thể Vy Vy cứ như muốn quyến rũ cậu vậy, hơn nữa chỉ một chút kích tình của Vy Vy cũng có thể hấp dẫn con người ta tới mê hồn.

-”Tiểu hồ ly.”

Ken cắn nhẹ cánh môi Vy Vy, mắng yêu một tiếng. Vy Vy rụt cổ, cười khi. Tay cô vòng qua gáy Ken, ôm ấp ôm lấy. Ken nhìn nụ cười mê hồn của Vy Vy, thoáng chốc một nỗi sợ cũng bay mất. Cậu nhanh chóng hôn lên môi cô, nụ hôn lan sang má cô, sau đó vuốt ve tai cô. Vy Vy toàn thân nóng rực, bật ra một tiếng rên khe khẽ. Ken nhanh chóng hôn xuống chiếc cổ trắng ngần của Vy Vy, nhẹ nhàng xâm chiếm cơ thể cô. Từ từ đi vào trong cơ thể cô.

27. Chương 27

CHAP 27: Bạn tốt.

Ngày hôm sau, Ken cũng không còn phải ra ngoài nữa. Những gì cần chuẩn bị cậu đã chuẩn bị xong xuôi. Những gì lật vạt thì Kun sẽ thay cậu xử lí. Mấy hôm tới Ken sẽ cùng Vy Vy tu luyện một chút. Đề phòng cô bị tấn công.

Vy Vy vốn ưa thích học võ. Chuyện luyện phép cùng Ken đương nhiên càng thích thú hơn. Nghe Ken nói, Vy Vy ngay lập tức cười tươi, gật đầu lia lịa.

Lúc đang cùng Ken ở trong phòng tập, chú tâm nghe cậu nói về chiêu thức tạo Lửa Quỷ, Vy Vy nghe thấy Kun hớn hỏ. Nhìn ra đã thấy cậu ta mặt mày tươi rói, miệng cười tươi.

- "Thải Tử, Thái Tử Phi. Hai người mau nhìn xem là ai."

- "Vy Vy."

My My ghen ngào, chạy lại ôm lấy Vy Vy đang sững người. Avi gạt nhẹ với Ken, Ken cũng đáp trả, mỉm cười.

- "My My. Cậu... Sao cậu lại ở đây?"

- "Tớ nghe sư phụ của Avi nói cậu và Ken sắp chiến đấu."

- "Sư phụ của Avi sao?"

- "Phải. Sư phụ Của Avi quả thật rất tốt a. Không những không chê cười anh ấy từ bỏ ngôi vị thiên sứ cao sang kia đến với tớ mà còn giúp Avi hồi phục công lực. Anh ấy bây giờ cũng có bản lĩnh như xưa rồi a."

- "Thật sao?"

Vy Vy mừng rỡ, nhìn Avi rồi bật ra một câu chúc mừng. Avi cũng không tỏ ra huênh hoang, cười với Vy Vy rồi bước tới cạnh Ken.

- "Vẫn ổn chứ?"

Avi hóa phép ra 2 ly bia mật, đưa cho Ken một ly. Thứ đồ uống này trên thiên đình rất được ưa chuộng. Avi cũng rất thích uống. Lúc bị tước hết phép, đương nhiên không thể tìm đâu ra thứ đồ uống này.

- "Tạm thôi. Sư phụ cậu là ai?"

- "Tới lúc gặp sẽ biết thôi."

- "Vậy sao?"

Ken hừ mũi một cái. Cái tên Avi này thích tỏ ra mờ ám lúc nào vậy? Còn bày đặt giấu cậu. Ken mãi hậm hực, không để ý tới nụ cười mỉm trên môi Avi.

Phòng của Avi với My My ở sát bên phòng Ken với Vy Vy. Buổi tối My My nhất định đòi Vy Vy sang ngủ với mình, không cho Avi ở cùng một phòng. Đêm tới, 2 nàng thủ thủ với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Theo lời My My thì bố mẹ Vy Vy ở nhà rất khỏe. Duy chỉ có điều sắc mặt mẹ Vy Vy dạo này hơi nhợt nhạt. Tự nhiên trong lòng Vy Vy trào nên một cảm giác âm ỉ. Mẹ cô chắc hẳn rất lo lắng cho cô.

28. Chương 28

CHAP 28: Vào trận.

Ngày hôm đó trời bỗng nổi gió kì lạ. Cư dân địa phủ sớm đã được Ken báo tin, tất cả đều ở trong vòng bảo vệ mà Ken tạo ra quanh nhà mình. Không một ai dám chứng kiến trận đấu xảy ra ở bãi cỏ đen trước cây đại thụ của địa phủ. Ken đứng trước một đạo quân, ma có, quỷ có, người có, thiên sứ có. Tất cả đều cảnh giác cao độ trước Quỷ Vương đơn thương độc mã bên kia.

Quỷ Vương không những không hoảng sợ, ngược lại còn nhếch môi cười đều.

- "Con trai. Con tính làm phản sao?"

- "Tôi đã không còn là con trai của ông từ lâu rồi."

- "Ta dạy con phép thuật, trang bị cho con những thứ cần thiết nhất. Con định dùng chúng để đánh bại ta sao?"

- "Tôi không ngu ngốc đến mức đó."

- "Vậy sao? Tất cả của con chỉ có thể được chừng này thôi ư?"

Ken cắn môi. Lực lượng tuy không chút chênh lệch, thế nhưng cũng không thể đánh được quỷ Vương. Cũng may cậu đã nhanh chóng mua chuộc được bọn kia, nếu không...

- "Ông còn già mồm sao? Ở đây chỉ có một mình ông. Lấy cớ gì mà mạnh miệng như thế?"

- "Ta vốn không hiểu. Trước khi ta chết, con có thể giải đáp cho ta một thắc mắc không?"

- "Cứ nói."

- "Tại sao con lại hận ta đến mức này?"

Bàn tay Ken nắm chặt, cậu gần từng tiếng.

- "Loại người như ông có thể không hận sao?"

- "Loại người như ta?"

- "Đúng. Loại người như ông vốn dĩ chỉ biết lợi ích của bản thân. Ông có bao giờ đếm xem số người mà ông giết chưa? Ông có từng thấy ghê tay khi giết chết mẹ và ông ngoại tôi không? Ông có từng thấy bản thân ghê tởm khi phản bội bạn thân của mình không? Tôi thậm chí còn thấy ghê tởm bản thân vì sinh ra là con ông."

- "Vậy sao?"

Ánh mắt Quỷ Vương có chút mơ hồ. Ken là đứa con mà ông yêu quý nhất. Ông ta tuy tàn ác, thế nhưng với đứa con này, dù biết nó hận ông, ông vẫn hết mực chăm lo. Ông biết, ngày này thế nào cũng đến. Ông vốn dĩ muốn dùng yêu thương của mình hóa giải thù hận trong lòng Ken, có thể khiến Ken toàn tâm toàn ý giúp đỡ ông, thu phục nhân gian, thu phục thiên đình. Nhưng không sao. Nếu đã phản bội ông, dù yêu thương cách mấy, tuyệt đối cũng không thể tha.

- "Các ngươi còn đợi gì mà không ra?"

Quỷ Vương nhếch mép. Ngay lập tức, phía sau lưng Quỷ Vương hiện lên một đám bụi mù. Bọn người bên phía Ken giật mình sửng sốt. Trận đánh ngày hôm nay vốn dĩ chỉ có một mình Quỷ Vương. Phần thắng cũng đã nắm chắc. Thế nhưng như thế này thì...

Trong đám bụi mù, những ánh mắt đỏ rực hiện lên càng lúc càng nhiều. Quân binh địa phủ từ từ hiện dần ra. Đám lính quen đương nhiên không cần thiết. Những ác quỷ này tuy có kém hơn phía bên Ken một nửa, thế nhưng tuyệt đối không phải tầm thường. Cũng may Ken dự trù trước, đã mời hết tất cả những cao thủ ưa chính nghĩa tam giới. Nếu không lần này e chưa đánh đã thua.

- "Thế nào con trai? Bây giờ đã có cớ để mạnh miệng rồi chứ?"

Bàn tay Ken nắm chặt

- "Anh sợ sao?"

Vy vy nhẹ nhàng lên tiếng bên cạnh Ken. Cậu có chút ngạc nhiên quay lại nhìn cô. Vy Vy lúc này đang cười không chút ưu tư. Nhìn nụ cười của Vy Vy, Ken bỗng nhiên trào dâng một nỗi xấu hổ

- "Anh không có."

- "Ken. Nghe em nói. Tất cả mọi người ở đây, trước khi đến đã xác định không một sống một chết. Anh nhất định không được sợ hãi. Chúng ta nhất định sẽ thắng."

Nương tử đã có lời, người vốn gan dạ như Ken đây chẳng lẽ vẫn còn sợ hãi. Vốn dĩ thực lực hai bên không mấy chênh lệch, chỉ cần cố gắng hết sức. Ken đưa mắt nhìn khắp một lượt. Tất cả những chiến hữu lúc trước từng được cậu giúp đỡ, những người cùng cậu trải qua tuổi thơ, những người được mời tới, tất cả nhìn cậu với con mắt tin cậy. Ken hít sâu một hơi, lớn tiếng quay lại nói với Quỷ Vương

- "Trận chiến này e không thể tránh."

- "Được." Quỷ Vương nham hiểm nói, môi cười cười. " Thế nhưng..."

- "Thế nhưng sao?"

-”Người chắc hẳn cũng không muốn có cảnh đầu rơi máu chảy.”

-”Thế thì sao?” Ken nhíu mày nhìn nụ cười trên môi Quỷ Vương, khó hiểu

-”Ta thân là Quỷ Vương, sao có thể để thuộc hạ uỷ khuất. Như thế này. Chúng ta cùng đánh 3 trận, bên nào đánh thắng 2 trận sẽ được phép tùy ý hành xử bên kia.”

Vy Vy đứng một bên Ken, sớm đã nhìn ra Quỷ Vương hẳn không đơn giản. Thế nhưng hẳn ra chiêu này quả thật rất hay. Solo như thế, đương nhiên bên hắn có lợi. Ken dù gì cũng là học pháp thuật phần lớn từ hắn, đương nhiên sẽ không thắng được hắn. Nếu hắn không tham chiến, Ác quỷ còn lại nếu đánh thực cũng chưa chắc đã thắng được phía bên này.

-”Nếu các người e sợ ta, ta sẽ không lên sàn.”

Mọi người bên Ken xì xào. Quỷ Vương không lên sàn. Chuyện này chẳng phải so với bên Ken rất có lợi sao. Thế nhưng Ken lại có chút e sợ. Quỷ Vương xưa nay hành xử thâm độc. Sao có thể dễ dàng như thế. Nhưng đứng trước bao nhiêu quân, chẳng lẽ không nhận lời. Như vậy chẳng phải sẽ làm cho phía bên cậu nhụt chí sao?

Vy Vy cắn chặt môi. Cô đương nhiên biết trong lòng Ken nghĩ gì. Thế nhưng đã tới đây nhất định không thể rút. Cô đưa mắt nhìn Ken, Ken hướng Quỷ Vương, trả lời.

-”Được.”

-”Nhưng có một điều kiện.”

-”Điều kiện?”

-”Nếu trong 2 bên, có một bên có người rút, bên còn lại được phép chỉ điểm đối thủ.”

-”Chuyện này...”

-”thế nào?”

-”thôi được”

29. Chương 29

CHAP 29: Khách.

Võ đài Địa Phủ được chọn làm nơi thi đấu. Nơi này vốn được Quỷ Vương xây dựng bằng xương cốt người phàm, căn cơ rất chắc chắn. Võ đài được trang hoàng độc một màu đen, khá là rộng lớn. Ác quỷ khắp các phương tụ tập xung quanh võ đài, đông không tả hết. Phía bên kia Quỷ Vương sớm đã chuẩn bị ỉnh một chiếc ngai chạm trổ tinh xảo để ngự.

Phía bên này Ken đang còn phân bổ lực lượng. Người tài giỏi nhất bên kia vốn chỉ có Lão Nhị, Lão Tam cùng Satan. Quỷ Vương chắc hẳn sẽ lựa chọn 3 người này. Bên phía Ken, so ra chỉ có Ken, Avi cùng Ma đầu Bích Bích là lợi hại nhất.

Bích Bích xưa kia vốn dĩ là thiên sứ cao cấp trên trời. Sau đó vì bị hàm oan, Thượng đế không nghe khuyên can của Thập Đại Thiên sứ, đã lập tức đuổi đánh Bích Bích xuống địa ngục. Bích Bích được một tiểu quỷ cứu thoát, thế nhưng căn cơ lại bị huỷ. Trong lúc tiểu quỷ kia chăm sóc thương thế cho cô, Bích Bích đã chứng kiến không ít lần người của Quỷ Vương mấy đời hành hạ người dân tàn nhẫn. Tiểu Quỷ cứu Bích Bích lớn lên trong hành hạ, dù cực khổ cũng quyết không để Bích Bích bị uỷ khuất. Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Bích Bích sớm không còn để ý tới mối hận xưa kia, thề nguyện ước cả đời này bên cạnh Tiểu Quỷ tên Kyo kia. Thế nhưng sự đời nghiệt ngã. Có một lần, Kyo không kịp nộp thuế Máu. Bọn tay sai Quỷ Vương tới nhà đánh đập. Nhìn thấy Bích Bích ngoan hiền bên cạnh Tiểu Quỷ Kyo, lòng ham muốn nổi lên. Cả bọn ép Bích Bích hầu hạ. Bích Bích đương nhiên không chịu. Thế nhưng căn cơ bị huỷ, làm sao có thể chống cự. Kyo sao có thể nhìn người mình yêu thương bị hại, liều chết xông vào đánh lại bọn kia. Kyo một chút phép cũng không biết. Bọn lính quèn kia cũng chẳng phải lợi hại gì. Thế nhưng lợi thế đông người, hại Kyo chút nữa không chống cự được. Bích Bích liều chết xông vào giải vây cho Kyo, 2 người hợp sức yếu

ớt kháng cự. Đúng lúc đó Ken đi qua giải cứu cho 2 người. Ken lúc đó vốn dĩ chỉ là một cậu nhóc, mẫu thân vừa mất, trong lòng đau đớn vô cùng. Đi qua ngôi nhà nhỏ của Kyo, nghe thấy âm ĩ cũng không thể không tò mò liếc mắt một cái. Đập vào mắt cậu là hình ảnh một nữ quý cùng Kyo nổi tiếng tốt bụng trong trấn đang yếu ớt chống cự, cậu liền dùng uy quyền hoàng tử, dọa cho bọn chúng một trận nên thân. Bích Bích cùng Kyo được cứu, cảm kích khôn cùng. Bích Bích tuy không xinh đẹp mỹ miều, thể nhưng nhan sắc có phần giống với mẫu thân của Ken. Ken nhìn rõ Bích Bích, lập tức sà vào người cô khóc nức nở. Nhân duyên cũng từ đó mà thành. Ken giúp Bích Bích tìm sách dạy cách khôi phục căn cơ, Bích Bích xem Ken như con trai của mình. Từ lúc cậu trở về địa phủ đã muốn dẫn Vy Vy đi tìm Bích Bích, thể nhưng tìm tới lại không thấy Bích Bích cùng Kyo đâu. Vừa vặn ngày hôm qua, Có người bẩm báo Bích Bích tới tìm, Ken liền đưa Vy Vy tới ra mắt mẹ nuôi.

Thể nhưng dù mẹ nuôi dù có lợi hại cũng không thể ra trận. Ken trận này nhất

Quý Vương bên kia chưa vội phân phó. Dường như còn muốn chờ người. Nụ cười thoả mãn chưa tắt.

Đúng lúc không biết nên làm thế nào cho phải, bên tai Ken truyền đến tiếng gọi hân hoan của Avi.

-"sư phụ."

Ken cùng mọi người ngơ ngác quay lại nhìn tới gần ngơ. Vị thiên sứ trước mắt nhìn mặt còn rất trẻ, thể nhưng dựa vào việc ông ta xuất hiện không chút khí nào, Ken có thể đoán được, ông ta làm thiên sứ không dưới mấy nghìn năm.

Mọi người lại một lần nữa xì xào. Quý Vương dường như cũng không ngờ tới sự xuất hiện đường đột này, khuôn mặt có chút thay đổi. Thể nhưng ngơ ngàng trên mặt ông ta rất nhanh qua đi, thay vào đó là một cái cười lạnh. Hoá ra là hần sao?

-"Sư Phụ, người đã đến."

Avi cùng My My cúi đầu chào sư phụ, mọi người xung quanh cũng như chào đón sự xuất hiện này. Thiên sứ kia không những không cao ngạo, khuôn mặt như còn có nét cười. Nét điển trai trên mặt ông ta dường như làm khuôn mặt ông ta yếu ớt, thể nhưng thực lực chắc chắn cũng phải ngang ngửa với Lão Nhị.

-"2 con mấy ngày này vẫn khỏe chứ?"

-"Chúng con ở đây rất tốt."

My My nhanh nhẩu đáp lời sư phụ. Dù ông không nhận cô làm đệ tử, thể nhưng tất cả những chiêu thức ông biết đều truyền dạy cho Ken, thỉnh thoảng còn chỉ cho My My một số chiêu thức phòng thân. Cô bây giờ cũng rất lợi hại a. Một mình có thể đánh ấy tên côn đồ chạy biển.

-"Được."

-"Sư phụ, đây là Ken."

Avi hướng Ken, giới thiệu với sư phụ. Đại Thiên Sứ kia quay sang nhìn cậu. Hoá ra người này là Ken? Quả thật cũng rất giống miêu tả của Avi. Cậu ta căn cơ đã rất mạnh. Nếu gặp thầy dạy tốt, chắc chắn tam giới sẽ không ai địch nổi.

Ánh mắt đại thiên sứ nhanh chóng lướt quanh, đột nhiên dừng lại ở khuôn mặt Vy Vy, đôi chân mày khẽ nhíu lại.

Vy Vy đang ngẩn người nhìn vị thiên sứ kia, đột nhiên bị soi bằng ánh mắt kì lạ, đột nhiên trong người có chút thúc ép nhìn thẳng vào mắt người kia. Ánh mắt tựa mặt hồ của Đại Thiên Sứ kia dường như có gì đó quen thuộc, dường như có chút gì đó xót xa. Cơ thể Vy Vy đột nhiên phản ứng rất lạ. Trong đầu cô đột nhiên có chút xáo trộn. Một cảm giác bàng hoàng, pha chút mừng vui, lại có chút gì đó rất khó hiểu. Vy Vy nhất thời không hiểu được tại sao mình lại phản ứng như thế, còn chưa biết phản ứng thế nào, đã xuất hiện thêm một nhân vật.

30. Chương 30

CHAP 30: Bạn thân của Quỷ Vương

Bóng dáng quen thuộc, khí chất thân quen ngay lập tức đọng tới cảm xúc của Vy Vy. Cô mừng rỡ nhìn thân ảnh quen thuộc ngày một gần hơn. Tà áo phất phơ bị gió cuốn đi, khuôn mặt lạnh đậm không tỏ ra một chút cảm xúc nào.

-"Ba"

Ba Vy Vy vừa tiếp đất, cô đã lao đến ôm chầm lấy ba cô, nước mắt lưng tròng.

-"Ba. Con nhớ ba mẹ quá a. Sao ba lại tới đây?"

Vy Vy gạt nước mắt, cười tươi nhìn ba cô. Thế nhưng ba cô đáp lại có chút hững hờ. Vy Vy trong lòng đột nhiên có chút hoang mang. Ba cô xưa nay vốn dĩ rất thương cô, dù cho không có nhiều thời gian cùng con gái, thế nhưng vẫn là hết mực chiều chuộng cô, trước mặt cô dù mệt mỏi nhưng bao giờ cũng mỉm cười.

Thế nhưng Lôi Thần trước mắt cô lại không như thế.

Ánh mắt hờ hững, thái độ lạnh nhạt. Ông chỉ liếc qua Vy Vy, lập tức gạt cánh tay cô đang ôm lấy cổ mình, bước thẳng tới chỗ Quỷ Vương.

-"BA"

Vy Vy hét lên kinh hoàng. Ba cô rốt cuộc sao lại hành xử như vậy? Chẳng nhẽ Quỷ Vương lại ra tay với gia đình cô? Chẳng lẽ ba cô bị ếm bùa sao? Ánh mắt Vy Vy trong vô thức, hoang mang nhìn về phía Ken. Ken nhìn cô đầy thấu hiểu, thế nhưng ánh mắt lại có xót xa bên trong. Lôi Thần không bị ếm bùa. Điều này với Ken rất dễ phát hiện ra. Vy Vy ắt hẳn cũng có thể nhìn ra, thế nhưng có vẻ như cô không muốn xác nhận.

-"Ba..."

Giọng Vy Vy có chút run run, Ba Vy Vy lúc này đã bay tới cạnh Quỷ Vương. Quỷ Vương nhìn ba Vy Vy với ánh mắt thỏa mãn. Cuối cùng cũng đã chịu quay lại rồi. Quỷ vương nhìn về phía Vy Vy, lên tiếng

-"Con dâu. Có phải đang rất đau lòng không?"

-"Ông... Ông đã làm gì ba tôi?" Vy Vy hét lên.

-"Ta làm gì? Có sao?"

-"Vậy sao ba tôi lại như thế?"

Vy Vy hướng ánh mắt xót xa về phía ba cô. Quỷ Vương nhìn thấy thế, khuôn mặt lộ rõ vẻ khinh khỉnh.

-"tới bây giờ ngươi còn không biết sao? Hẳn ta là vốn dĩ không có rời bỏ ta."

-"Không... Không rời khỏi? Ngươi đang nói tào lao cái gì?"

-"Tào lao? Ha ha ha..." Quỷ vương bật cười, tròng cười quái dị có chút đắc chí. "Không tin... ngươi có thể hỏi hắn."

Nói rồi ông ta đan hai tay vào nhau, tựa ra sao ghế, ra chiều muốn nghe một câu chuyện vui. Vy Vy nhìn sang ba cô. Vẫn ánh mắt đó, vẫn thái độ đó, ba cô lên tiếng.

-"Hắn ta nói không sai. Ta tới là để tỉ thí với các người."

Ken bên dưới nhú mắt nhìn Quỷ Vương. Quả nhiên là lợi hại. Ông ta sớm đã sắp đặt cuộc tỉ thí ngày hôm nay. Thế nhưng cậu là có chút không hiểu.

-"Ba. Ba sao lại..."

-"Đừng gọi ta là ba. Ta không phải là ba ngươi."

Lôi Thần lạnh lùng lên tiếng khiến cho Vy Vy sửng sốt.

-”Tại sao lại...”

-”Ta vốn dĩ là được sắp xếp để nuôi nấng ngươi. Còn người sắp xếp là ai, người chắc cũng biết.”

-”...” Vy Vy nước mắt đã rơi ra tự lúc nào, nhất thời không nói nổi một lời, trong lòng ngoài đau đớn, còn xáo trộn lung tung hết cả lên.

Lôi Thần tuyệt nhiên không chút mảy may. Bao năm qua vốn dĩ là vì Quỷ Vương nhờ vả, hơn nữa thường cũng rất hậu hĩnh, chỉ là việc nuôi chiều một đứa con nít, có gì mà không được. Có trách chỉ trách Vy Vy vô phúc, không may có một người mẹ như thế thôi.

-”Người đau lòng cái gì? Cả ta, cả vợ ta, vốn dĩ xưa nay vẫn chỉ nuôi nấng ngươi như giúp Quỷ Vương nuôi nấng một con cờ. Địa vị quyền lực xưa nay vốn là thứ để tranh cướp, thủ đoạn thế nào đều có thể dùng đến. Có trách thì trách người không may.”

-”Vậy... Mẹ ta cũng là...”

-”Đúng.”

-”Ha ha ha.”

Vy Vy nước mắt tèm lem, ngửa đầu cất tiếng cười. Tất thấy mọi người trong phút chốc bị dọa cho sợ hãi, chỉ riêng Quỷ Vương, Lôi Thần và vị thiên sứ kia là không thay đổi. Ai cười vẫn cười, ai lạnh lùng vẫn lạnh lùng, ai lãnh đạm vẫn lãnh đạm. Vy Vy cười mãi không ngớt, tiếng cười vang vọng khắp nơi, xoáy sâu vào tâm trí mọi người. Ken nhìn Vy Vy, đau lòng bước tới ôm lấy cô. Vy Vy cảm nhận được hơi ấm của Ken, không còn cười điên dại nữa, thu mình vào lòng Ken, khóc nức nở. Hoá ra tất cả đều là giả dối sao? Những lần cô vấp ngã, cha mẹ chạy tới đỡ dành, những lần cô mệt mỏi, mẹ cô tâm sự cùng cô, những lần cha cô vui vẻ vì thành tích học tập của cô, tất cả đều là lừa dối sao? Tại sao lại phải làm như thế? Cô vốn dĩ chỉ là một người bình thường, sao lại đối xử với cô như thế?

Ken nhìn Vy Vy đau đớn, xiết chặt lấy vai cô. Ánh mắt cậu cũng như có gì đó xao động. My My đã ôm Vy Vy khóc tự lúc nào. Cô bé cũng không thể ngờ được, người mà cô bé yêu mến, gia đình mà cô bé thầm ao ước mỗi khi tủi thân nghĩ về ngôi biệt thự lạnh giá của nhà cô, không ngờ, tất cả chỉ là giả. Tất cả chỉ là sự sắp đặt từ trước.

Vy Vy một lúc sau bỗng nhiên ngừng khóc. Cô nhẹ nhàng tiến về phía trước, đem nước mắt lau sạch. Đáy mắt cô bỗng trở nên trong suốt, khó định hình.

Tất cả ánh mắt khó hiểu đều hướng về Vy Vy. Khuôn mặt của cô không còn đầm nước nữa. Ánh mắt dường như cũng kiên định hơn. Cô tiến ra phía trước, đứng một mình riêng lẻ. Ngay sau đó, trước mặt mọi người, Vy Vy đã làm một chuyện, so với Lôi Thần mà nói, là chuyện mà ông ta không bao giờ quên được.

Vy Vy, trước mặt mọi người, đã quỳ xuống, hướng về Lôi Thần, Dập đầu 3 cái.

Cái thứ nhất.

Ánh mắt Vy Vy như lại thoáng đau đớn xót xa. Mọi người há hốc miệng không tài nào hiểu được. Quỷ Vương rốt cuộc không cười được nữa. Lôi Thần cũng không thể giữ nổi vẻ lạnh lùng trên mặt nữa.

Cái thứ hai.

Vy Vy ngẩng mặt lên, đặt cái nhìn như xoáy vào Lôi

Thần, ánh mắt đầy tình cảm chứa chan bao năm. Khuôn mặt Lôi Thần bỗng nhiên có chút co giật.

Cái thứ 3.

Ánh mắt Vy Vy lúc này quả thật trái hoàn toàn mong muốn của Quỷ Vương. Trước đây ông ta gửi gắm cô cho Lôi Thần, tất cả đều là vì biết Vy Vy là ai. Ông ta làm như thế cũng chỉ có một mục đích duy nhất là lợi dụng Vy Vy qua Ken, giúp ông ta thu phục nhân gian. Đáng tiếc, mọi việc tiến triển không như ông ta mong muốn. Vì thế, kể cuối cùng sẽ là dùng Lôi Thần làm lá chắn, Vy Vy nhất định sẽ không nỡ lòng nào, kế hoạch của ông ta cũng sẽ dựa vào sơ hở này mà thêm phần thành công. Thế nhưng...

Lôi Thần giật mình nhìn Vy vy. Dù cách xa như thế, ông ta cũng có thể thấy được nét hồ hững trong ánh mắt Vy Vy. Ánh mắt không chút thù hận, thế nhưng cũng không có chút nào gọi là tình thân. Vy Vy nhếch môi. Cô trước nay vốn là người rất phân minh. Kể cả với người thân, nếu đã phản bội thì không còn là người thân nữa. Huống hồ, người này trước nay vốn không xem cô là người thân, vốn chỉ nuôi cô như một con vật đợi ngày giết thịt làm giàu. Đã thế rồi, còn cái gì để nói sao.

Vy vy hướng Lôi Thần, lên tiếng.

- "Dù thế nào cũng là nhờ công nuôi nấng của hai người, ta mới có thể lớn lên được như thế. Bất kể các người là muốn lợi dụng ta, ơn này nhất định vẫn phải trả. 3 lạy này, ta trả ơn cho các người. Nếu thấy không đủ, sau này nếu còn sống sót, nhất định sẽ không trả thiếu."

Ken nhìn Vy Vy, ánh mắt như dần hiểu rõ. Vy vy nhất định rất đau lòng, thế nhưng với tính cách cô mà nói, chuyện này đương nhiên phải rõ ràng.

"Vút."

- "Cẩn thận."

Vy Vy hốt hoảng nhìn quanh. Ken lúc này cũng buông tay Vy Vy ra, tìm tới chỗ phát ra tiếng hét. Cảnh tượng đập vào mắt Vy Vy lúc này, quả thật là bàng hoàng. My My ngồi bệt xuống cạnh Avi, mặt mày tái mét. Avi mặt cắt không còn một giọt máu, tay ôm lấy bụng, cố gắng cầm máu. Đại Thiên sứ lúc này nhanh chóng lôi ra từ trong người một lọ thuốc nhỏ, nhanh chóng cho Avi uống, đồng thời dùng phép lấy chiếc kim ở bụng Avi ra.

Vy Vy cùng Ken ngay lập tức chạy tới chỗ Avi, hốt hoảng.

- "Chuyện gì xảy ra?"

Avi lúc này mắt đã nhắm chặt, hô hấp gấp gáp. My My ở một bên khóc lóc không ra hơi. Đại Thiên sứ kia trả lời thay

- "Lúc này có người phóng ám khí."

- "Ám khí sao?"

Vy Vy cùng Ken, nghe câu trả lời xong thì há hốc miệng, bọn người xung quanh cũng xúm lại.

- "Đúng. Ta là vì không để ý. Cho nên mới không kịp ngăn lại."

Đại thiên sứ nhìn về mặt của My My, trong giọng nói mang hơi hối hận nói. Cũng là tại ông ham chuyện thị phi, lo nghe chuyện mà không chú ý. Mặc dù cái kim đó ông có thể bắt lại dễ dàng, thế nhưng lúc phát hiện ra thì đã quá muộn.

- "chà chà. Xem chừng là phía các người sẽ phải thay người rồi."

Quý Vương lúc này đắc chí lên tiếng. Vy Vy lúc này mới nhận ra chuyện này là do đâu. Ken nhìn về phía Quyur Vương, gầm lên.

- "Chết tiệt. Ông thật hèn hạ."

- "Haha." Quý Vương bị con trai mắng, không những không nổi giận mà còn cất tiếng cười to. "Ta hèn hạ? Người lấy bằng chứng gì nói ta hèn hạ?"

- "Người... Người..."

- "Thế nào? Các người định để hần ta chiến đấu sao? E không ổn đâu."

Ken trợn mắt nhìn Quý Vương, sau đó nhìn qua Avi. Avi mặc dù được giải độc kịp thời. Thế nhưng chất độc này dường như không đơn giản. Máu đen vẫn là chảy ra không ngừng. Mặt Avi ngày càng tái sác.

- "Chuyện này... Tiền bối. Avi liệu có làm sao không?"

- "Không sao. Chỉ cần nghỉ một chút. Chất độc thấm rất nhanh. Thuốc giải của ta tuy lợi hại nhưng cũng cần có chút thời gian mới có thể đẩy được ra."

Ken cắn môi. Thương thế của Avi xem ra đã ổn. Thế nhưng lại thiếu mất một người. Hơn nữa, thế này chẳng phải xem như đã rút lui sao? Không đúng. Chưa nói rõ ai sẽ ra tử thí. Vậy sao tính là rút lui, thế nhưng bây giờ...

- "Ken. Để em ra đi."

Mọi người kinh ngạc nhìn Vy Vy. Tất cả anh hùng hào kiệt ở đây hôm nay không phải tầm thường. Chẳng lẽ lại để ột tiểu cô nương chân yếu tay mềm như thế ra tay. Thế nhưng Ken nhìn Vy Vy, cân nhắc một chút.

- "Em chắc chứ?"

Vy Vy mỉm cười nhìn Ken.

- "Được mà."

Ken khẽ gật đầu một cái. Dù không mấy tự tin, thế nhưng Vy Vy đã có lòng tin như thế, cậu biết chắc Vy Vy đã xác định rõ rồi.

Ken đã đồng ý, thế nhưng lúc này, bên dưới lại xì xào phản đối.

- "Tiểu cô nương này, có nhất định là phải ra tử thí hay không? Chúng ta ở đây tuy không phải quá giỏi, thế nhưng để một tiểu cô nương ra tay, chẳng phải bọn tôi rất mất mặt sao?"

- "Đúng thế. Thái tử hôm nay mời chúng tôi tới đây, chúng tôi vốn đã nguyện dốc sức, chẳng lẽ lại để tiểu cô nương phải chịu thiệt sao?"

- "Đúng thế."

Bên dưới lúc này đã trào lên một làn sóng phản đối. Vy Vy đương nhiên đã có nghĩ qua chuyện này rồi. Cô chỉ mỉm cười.

- "mọi người. Tôi và Ken đã kết dao phu thê. Vợ giúp chồng là chuyện dễ hiểu. Hơn nữa, chẳng lẽ mọi người lại khi dễ tôi như vậy sao?"

Tiếng xì xào dần giảm bớt. Ai cũng biết tiếng tăm Thái tử phi địa phủ, ngay cả chó ngao ba đầu cũng có thể thu phục. Mọi người ở đây, chưa có ai có gan làm chuyện đó hết.

- "vậy... cứ quyết định như thế đi."

31. Chương 31

CHAP 31: Tử thí.

Hai bên cuối cùng cũng ghi danh thi đấu. Phía bên Ken sẽ là Ken, Vy Vy cùng Đại Thiên Sứ Wind. Phía bên Quỷ vương là Lão Nhị, Lão Tam và Lôi Thần.

Hiệp một sẽ là trận đấu giữa Thiên sứ Wind và Lão Nhị.

Phía trên sàn đấu, tấm áo trắng Thiên sứ bay phất phơ, tương phản với tấm áo màu đỏ của Lão Nhị. Vy Vy có nghe Ken kể qua về ông ta. Ông ta không phải hạng trung thành gì, thế nhưng lại rất ham tiền. Hơn nữa cũng rất tự tin về pháp lực của mình. Lão Nhị vốn là con trai duy nhất của Thần Nông và một nữ quỷ tầm thường ở địa phủ. Từ lúc sinh ra ông ta đã bộc lộ bản tính độc ác của mình. Lên 3 đã sát thương rất nhiều người. Lên năm trở nên rất thích thú với máu. Lên 10 ông ta giết chết mẹ của mình, bán linh hồn cho Quỷ, từ đó căn cơ trở nên vững chắc, pháp lực cũng nhờ đó mà tăng cao. Vốn dĩ ông ta không được xếp vào hàng quái vật, thế nhưng cũng không thể xem thường. So với Satan, ông ta vẫn là kém hơn một bậc, nhưng so với những ác quỷ ở đây cũng thuộc hàng cao thủ.

Wind đứng im lặng trên sàn đấu, không tỏ vẻ gì là sẽ ra tay. Ông chỉ cầm một cây sáo, đứng im chờ đợi. Lão Nhị cơ hồ có vẻ khá cảnh giác. Hẳn ta tuy có thật sự là tự tin về mình, thế nhưng tự tin cũng đi cùng với cảnh giác. Wind dường như đang rất tỉnh, dường như không có thủ thế gì, nhưng nếu đã là hàng cao thủ, chắc chắn sẽ có chuẩn bị.

Lão Nhị thủ thế, tay cầm cây Rìu Ma, sẵn sàng chiến đấu. Rìu Ma vốn là do Quỷ Vương ban cho Lão Nhị, tất nhiên, mục đích không có gì hơn là giúp ông ta thu phục nhân gian. Rìu Ma không phải là thứ vũ khí tuyệt đỉnh như Kiếm Ma của Ken hay Roi Vương Ma của Vy Vy, thế nhưng cũng thuộc hàng hiếm. Rìu Ma trầm khắc tinh xảo, lưỡi rìu sắc bén, tay cầm chắc chắn, là vũ khí thích hợp cho những ai ưa bạo lực. Lão Nhị Cùng Rìu ma tung hoành đã mấy trăm năm nay, phục vụ Quỷ Vương chém giết không ít.

Chờ đợi. Trên dưới cùng chờ đợi đợt tấn công. Thế nhưng Wind càng lúc càng không có vẻ gì là sẽ tấn công, ung dung cầm cây sáo. Lão Nhị cảnh giác một lúc, dần dần cũng mất đi kiên nhẫn. Chết tiệt. Tên thiên sứ kia nhất định là đang chơi xỏ lão. Nếu hắn ta có chiêu thức gì lợi hại, còn để lão tấn công mới dùng tới hay sao? Chắc chắn là đang quan sát xem điểm yếu của lão. Không được. Nếu lão còn chần chờ, không khéo lão ta sẽ nhìn ra mất.

Nghĩ là làm, Lão Nhị ngay lập tức xông lên, vung Rìu chém xuống lia lịa. Wind thấy Lão ta tấn công, cơ hồ có nét cười, nhắm mắt lại.

Lưỡi rìu của Lão Nhị rất lợi hại. Tốc độ chém cũng rất nhanh. Chưa ai có thể tránh được lưỡi rìu của Lão. Lực vừa nhanh, vừa mạnh, vừa dứt khoát, chém gọn xuống không cho đối thủ lối thoát nào. Wind không những không tránh mà còn nhắm mắt lại, mọi người bên dưới không khỏi khiếp vía. Hắn ta là định tự sát sao? Không phải chứ?

Đúng lúc lưỡi rìu chém xuống, Wind nhẹ nhàng lách mình. Điều lách của Wind so với tránh kẻ thù thì có vẻ giống với lách lư cho đỡ mỗi hơn. Thế nhưng động tác lại rất thanh thoát, thân ảnh cũng biến hoá liên tục. Lưỡi rìu chém nhanh tới mức hoá thành rất nhiều lưỡi rìu, thân ảnh của Wind cũng nhanh chóng hoá thành nhiều Wind. Mọi người bắt đầu trầm trồ kinh ngạc, duy chỉ có Avi, lúc này đã mơ màng tỉnh là không lỗ về kinh ngạc gì, chỉ nắm nhẹ tay Mỹ Mỹ an ủi, mắt hướng về phía sàn đấu.

Wind không vội ra chiêu, chỉ nhẹ nhàng tránh né những lưỡi rìu chém tới. Lão Nhị chém được một lúc, cơ hồ cũng đã thấm mệt. Hắn nhìn Wind, cố đoán xem ý đồ. Hắn ta rất lợi hại. Tránh được những lưỡi rìu của lão. Thế nhưng lại không hề tấn công. Có thể thấy, năng lực tấn công của hắn ta rất yếu. Lão Nhị lại yên tâm đôi chút, sử dụng đến pháp thuật.

Lão Nhị hoá ra từ trong không trung một chiếc dao nhỏ, nhanh nhẹn rạch mấy nhát trên bàn tay của mình. Máu đen trên tay Lão nhỏ ra từ từ.

Vy Vy có chút hốt hoảng nhìn từng giọt máu rơi tí tách. Đây chẳng phải là “Lời thỉnh tử thần” sao? Lão Nhị biết tới chiêu thức này, rõ ràng phải rất cao siêu. Chiêu thức này trước đây Vy Vy cũng từng đọc qua. Rất lợi hại. Cũng rất tàn nhẫn. Một khi đã trúng đòn, từng mảng da trên mặt sẽ tróc dần ra. Hơn nữa sẽ lan dần.

Lão Nhị cười khẩy. Lời Thỉnh tử thần là chiêu thức lợi hại nhất của lão. Cũng là chiêu thức mà lão sử dụng thành thạo nhất. Nếu không phải vì lệnh của Quỷ Vương là nhanh chóng giải quyết phản tặc, lão đã không vội sử dụng tới. Xem ra chỉ có chiêu thức này là thích hợp nhất.

Lão Nhị lầm rầm đọc thần chú, khuôn mặt trở nên kinh dị. Gân xanh nổi lên trên mặt. Cả cơ thể cũng bắt đầu có những vết xăm lan dần. Vết xăm rất đậm. Chứng tỏ Lão Nhị đã sử dụng rất nhiều lần chiêu thức này. Từ tay lão, máu đen dần kết tinh, hoá thành một ngum khói lớn dần. Hình dáng tử thần bắt đầu hiện hữu rõ hơn, dần dần hình thành.

Wind cười khổ. Là chiêu này sao? Xem ra hắn hết chiêu thật rồi. Trước đây Wind đã từng chế ngự được chiêu thức này. Hơn nữa người sử dụng chiêu thức này rất rất lợi hại. Dù rằng nó chỉ là một chiêu thức lật vạt so với người đó, thế nhưng cũng đã rất lợi hại. Wind đương nhiên phải mất rất nhiều công sức mới có thể thắng được. Nhìn hình dáng Tử thần chưa mấy rõ ràng

g, xem ra tên này chưa đạt tới cảnh giới. Đấy mắt Wind bỗng lộ vẻ hung ác.

– “Chiêu thức này... người đáng ra không nên dùng. Sẽ làm ô uế nó mất.”

Có một chuyện Lão Nhị đã nhầm. Ken tránh đòn chứ không phản công chẳng qua là vì muốn xem bản lĩnh của lão ta tới đâu. Phòng thủ của Wind rất chắc chắn. Thế nhưng tấn công còn lợi hại hơn nhiều. Wind rất nhanh áp sát được Lão Nhị, buộc lão phải trưng ra bộ mặt kinh hoàng. Hắn ta muốn chết sao? Người

ta muốn tránh đòn của lão còn không được, hắn ta còn áp sát. Win cười khẩy, thì thầm đủ cho lão nhị nghe thấy.

-”Người không đáng. Cô ấy thấy người sử dụng nó yếu ớt như thế, chắc chắn sẽ không vui.”

Nói rằng những lời đó là cảnh cáo cũng được, nói đó là những lời cuối cùng lão nhị được nghe cũng xong. Lão ta chỉ kịp hét lên một tiếng không, bàn tay đưa trước mặt lão của Wind đã nhanh chóng loé sáng. Ánh sáng thiêu rụi mọi thứ, ánh sáng chiếu sáng khắp địa phủ. Ánh sáng từ tay Wind khiến ọi người phải đưa tay che mắt. Khi hạ tay xuống, đã chỉ còn thấy một nhùm bụi phát phơ ở chỗ Lão Nhị vừa đứng.

Lão Nhị đã hoàn toàn biến mất, mãi mãi không thể siêu sinh.

Mọi người bên dưới ngơ ngác mất một lúc, sau đó dường như hoàn hồn, phía bên Ken reo hò dữ dội. Thật lợi hại nha. Không hổ danh là sư phụ Avi. Ken khẽ mỉm cười. Avi có thể lợi hại như vậy, sư phụ đương nhiên không tầm thường. Không chừng sau này con của cậu với Vy Vy sẽ gửi gắm thiên sứ này.

Hiệp thứ 2: Ken vs Lão Tam.

Vốn dĩ là định để Vy Vy đối phó với lão tam. Lão ta tuy lợi hại không kém cậu, thế nhưng Vy Vy nhất định muốn tự mình đối phó với Lôi Thần. Vậy nên trận đấu này, Ken buộc phải ra tay.

Vốn dĩ Quỷ Vương là người rất cẩn trọng. Không hiểu sao lần này lại có thể chọn Lão Tam. Satan so với lão Tam còn lợi hại hơn rất nhiều. Ken có thể xem là ngang ngửa với Satan, đương nhiên có thể đánh thắng được dễ dàng.

Tới khi vào trận, Ken mới biết vì sao Quỷ Vương lại hành động như thế.

Lão Tam ở dưới địa phủ, so ra thì không thuộc vào hàng cao thủ. Pháp lực cũng bình thường. Nói ra quả thật rất tầm thường. Thế nhưng ở chốn địa phủ này mấy trăm năm nay, ngoại trừ Quỷ Vương ra, chưa ai có thể độ về độ nham hiểm với Lão Tam. Lão ta là quân sư cho Quỷ Vương, mưu cao kế độc. Lần này lên sàn, hiển nhiên chống cự rất yếu ớt. Ken rất cảnh giác với tên này. Chỉ mong nhanh chóng kết thúc, thế nên dồn toàn tâm toàn ý vào đánh. Chỉ tới khi lão Tam gục xuống, thì ào.

-”Ta... Ta... Được rồi.”

Lời nhận thua xem như đã thốt ra, Ken có phần nhẹ gánh. Không ngờ trận thứ 2 lại đơn giản như thế. 2 trận thắng liên tục, xem như đã thắng. Chỉ còn lại việc ép Quỷ Vương giao ngọc ẩn, bắt ông ta nhốt vào ngục tầng thứ 18. Mọi người bên dưới hò reo, Vy Vy cũng mừng vui ra mặt. Nói gì thì nói, Lôi Thần cũng từng nuôi nấng cô. Chỉ sợ là cô sẽ nường tay. Cô chỉ là muốn rèn luyện mình một chút. Bây giờ Ken đã thắng. Trận sau coi như không cần nữa.

Thế nhưng, đúng lúc mọi người đang mừng vui khắp khối, Ken bỗng cảm nhận được một vết chém từ bên sau.

-”KEN”

-”Ken.”

-”Ken.”

Mọi người bên dưới hét lên kinh hoàng. Ken từ từ khụy xuống, ánh mắt đầy ngờ ngàng hướng về phía Vy Vy. Tiếng hét của cô như dội vào lòng cậu, đau đớn, xót xa. Mọi người bên dưới phẫn nộ.

-”Làm sao lại có thể tấn công như thế?”

-”Đúng. Tỉ thí đã kết thúc. Sao lại có chuyện đánh lén như vậy? Chẳng phải quá bẩn thỉu sao?”

-”Ken rõ ràng đã thắng. Bọn người này cho dù có ám hại cũng là thua chúng ta rồi. Mọi người mau ép tên hôn quân kia, bắt xuống 18 tầng địa ngục.”

-”Đúng thế.”

Tiếng đồng tình giận dữ vang lên bên dưới. Mọi người rầm rập kéo lên đỉnh bắt sống Quỷ Vương. Thế nhưng ông ta chỉ cười khẩy, vung nhẹ tay một cái, chặn đường mọi người bằng đọt khí u ám.

-”Các người nói bên ta đã thua. Vậy các người có thể nói cho chúng ta biết? Trên sàn bây giờ còn ai không?”

Tiếng xì xào bắt đầu nhỏ đi. Lúc Ken vừa ngã xuống, Wind đã nhanh chóng đưa cậu xuống trị thương. Vết thương có độc lan dần, nhanh chóng làm Ken hôn mê. Quả đúng thật, bây giờ trên võ đài chỉ còn Lão Tam.

-”nhưng hần ta đã chịu thua.”

Tiếng một người bắt đầu vang lên. Mọi người cũng đồng tình lên tiếng. Thế nhưng Quỷ Vương lại một lần nữa lên tiếng.

-”Hắn nhận thua sao? Hắn chỉ nói được rồi. Không có nói là “ta thua”. Chỉ tại Ken không nghe rõ, một mực cho là hắn nhận thua thôi.”

Tới lúc này, mọi tiếng xì xào ngừng hẳn. Luật đấu lúc trước đã nêu rõ. Nếu mpptj bên có thể khiến cho bên kia chịu thua, hoặc giết chết được bên kia sẽ thắng. Hơn nữa, ai hạ sàn trước, xem như đã thua. Tên Quỷ Vương nham hiểm sớm đã sắp đặt chuyện này. Đúng thật là hần ta chưa nhận thua. Chỉ nói là “Được rồi.”

Quả thật lần này đã quá khinh suất.

Vy Vy nước mắt rơi không ngừng, ở bên nắm chặt tay Ken. Ken được sơ cứu, đã có chút tỉnh táo., thì thào nói.

-”Mọi người. Tôi xin lỗi.”

Bàn tay Vy Vy run nhẹ. Chẳng qua là vì Ken đơn giản, không nhìn ra quỷ kế của Lão Tam. Trận thứ 3 này nhất định phải đánh.

-”Cậu đừng lo. Còn có vợ cậu. Tiểu cô nương này nhất định sẽ thắng.”

Một người trong đám người đang vây quanh lên tiếng. Mọi người cũng lần lượt gật đầu. Vy Vy nắm chặt tay Ken. Cậu đã vì chiến thắng mà bị đánh tới mức này, hiệp này cô nhất định phải thắng.

Hiệp 3: Vy Vy vs Lôi Thần.

Vy Vy đứng đối mặt với Lôi Thần phía trên sàn đấu. Lúc này đã nói rõ ràng như thế, ông ta chắc hẳn biết cô sẽ không nường tay. Lôi thần điểm này đương nhiên biết rõ. Ông ta cũng là không cần tới Vy Vy nường tay. Pháp lực của ông ta rất mạnh. Có thể so được với Satan. Chuyện thắng Vy Vy đương nhiên không khó. Nhưng là...

Vy Vy hít sâu một hơi, không nhiều lời, bước vào trận đấu. Roi Vương Ma đã được biến thành một cây kiếm Ma hai lưỡi song song đầy tinh xảo. Lôi Thần sử dụng một cây thương dài, thủ thế.

Vy Vy lao vút lên trên, cây kiếm để song song bên mình. Tới gần liền vung lên, chém vào Lôi Thần. Lôi thần dùng thương đỡ được, thế nhưng có một chút lui lại. Vy Vy rất nhanh, độc thần chú sử dụng Lửa quỷ. Tay cô một biên biến thành thanh đao bằng lửa xanh. Vừa rút kiếm lại, cô ngay lập tức đưa cánh tay phải lên chém xuống. Ngọn lửa liếm qua tay Lôi Thần, ông ta trợn mắt một cái, sau đó liền lùi rất nhanh về phía sau.

Lôi Thần có nằm mơ cũng không ngờ tới căn cơ Vy Vy lại mạnh tới như vậy. Cô tuy chỉ mới sinh ra 20 năm, gia nhập giới quỷ cũng chỉ có gần một năm. Vậy mà lại có thể có sức mạnh như gần mấy nghìn năm. Thế nhưng cũng may Vy Vy lại không biết căn cơ của mình mạnh đến thế. Càng không biết cách làm thế nào sử dụng. Nhân cơ hội này, nhất định phải ép cô ta chịu thua.

Lửa quỷ trên tay Vy Vy đã rút lại. Cô đưa một tay ra trước, hướng lòng bàn tay về phía Lôi Thần. Tay còn lại giữ chắc cổ tay. Lôi Thần nhanh chóng hiểu ra được, Vy Vy rốt cuộc là định làm gì. Mắt mở to, vung tay ra, vừa kịp lúc tạo ra một rào chắn vô hình, chặn Hàn Băng của Vy Vy lại. Tấm chắn của Lôi Thần trước nay rất chắc chắn, nay bỗng nhiên lại hiện ra những đường nứt nẻ trong không trung. Vy Vy nhếch môi. Nếu bên kia đã đối xử như thế với Ken, cô cũng không cần nường tay nữa. Cô lao vút lên, nhắm đúng chỗ tấm chắn vừa vỡ nứt ra, đưa thanh kiếm ra. Lôi Thần một lần nữa, phải nhanh chóng tránh mũi kiếm của Vy Vy.

Cứ thế này, tuyệt nhiên không ổn. Lôi Thần trong lòng thâm suy tính. Sau đó, ông ta nhắm mắt, lẩm nhẩm. Cả người ông ta bỗng nhiên tỏa ra khí màu đen. Khí đen nhanh chóng tiến tới chỗ Vy Vy, vây lấy

người cô. Vy Vy vốn đã ngửi được mùi nguy hiểm, thế nhưng tốc độ tránh lại không kịp. Khí đen đã vây lấy khắp người cô, nhanh chóng biến thành những mũi dao phóng tới. Vy Vy đã cố sức bay vút lên để tránh, thế nhưng cả cơ thể vẫn nhói lên ngàn vạn cái, cả thân thể tụt máu.

-"Vy Vy."

Ken ở dưới, cổ nhện đau, kêu lên một tiếng. Vy Vy ở trên võ đài, nghe thấy tiếng Ken, cố gắng đáp xuống sàn, cố đứng vững, khe khẽ lên tiếng, giọng nói không có chút gì ác ý.

-"Quả nhiên lợi hại."

Lôi Thần nhếch môi. Đứa con gái ông nuôi nặng bấy lâu, bây giờ mới biết ông lợi hại, liệu có quá muộn không?

Vy Vy cố nén đau, nhanh chóng lấy lại tinh thần. Roi Vương Ma hiện về nguyên hình, lưỡi roi lơ lửng vút tới, nhanh chóng lướt qua Lôi Thần. Lôi Thần vốn biết Roi Vương Ma rất lợi hại, đã nhanh chóng tránh, thế nhưng cũng không thể thoát khỏi lưỡi roi. Ông ta cuối cùng, vạn bất đắc dĩ, dùng Thương của mình, điều khiển lưỡi roi. Chiêu này tuy không thể ức chế được lưỡi roi, thế nhưng cũng có thể mở ra cho ông ta một lối thoát.

Lôi Thần bỗng nhiên trong người cảm thấy có chút biến động. Không ổn rồi. Chắc chắn là Quỷ Vương ra ám hiệu phải nhanh chóng kết thúc. Lôi thần bất đắc dĩ dùng đến chiêu thức hèn hạ. Ông ta vung tay ra, tạo một làn khói trắng. Vy Vy sớm đã cảnh giác, ngay lập tức tránh đi. Không ngờ được chính là ngay khi tránh lớp khói đó, Lôi Thần phóng ám khí tới. Vy Vy trúng ám khí, lập tức không cử động được.

Lưỡi thương của Lôi Thần lập tức chớp thời cơ, lao tới.

Vy Vy nhắm tịt mắt lại, mọi người bên dưới thét gọi tên cô. Lần này quả thật không giữ nổi mạng nữa.

32. Chương 32

CHAP 32: Chết

Có một điểm Lôi Thần có chết cũng không thể hiểu.

Hành động của ông lúc nhìn thấy Vy Vy sắp mất mạng trong tay ông là không thể hiểu được. Ông chỉ kịp nghĩ thầm một câu.

-"Chết Tiệt. Như thế này là sai rồi."

Chỉ nghĩ một câu như thế. Ngay sau đó, tốc độ lập tức còn nhanh hơn cây thương.

Mọi người há hốc miệng. Quỷ Vương nắm chặt tay, thít chặt quai hàm. Chết tiệt. Hắn ta đang cứu con bé đó.

Lôi Thần lao vút tới, chắn trước mặt Vy Vy, vừa lúc nhận ngay ngọn thương của mình.

Đau đớn. Nát vụn. Tất cả mọi thứ tan tành. Niềm tin biến mất. Lôi thần giờ đây, chợt hiểu ra một điều.

Vy Vy nhắm tịt mắt, bên tai nghe tiếng xé gió lao tới của cây thương, nghe tiếng cây thương cắm phập vào da thịt. Thế nhưng tuyệt nhiên không thấy đau đớn. Mở mắt ra, đã nhìn thấy Lôi Thần khụy xuống.

-"Baaaaaa."

Vy Vy hét lên. Ngay lập tức đỡ lấy Lôi Thần. Ngay lúc tay Vy Vy chạm vào Lôi Thần, ngay lúc nước mắt Vy Vy trong vô thức rơi ra, tất cả đều tan biến, phản bội đã không còn.

Lôi Thần giương mắt nhìn vào vết máu đỏ đang loang dần.

Đúng rồi. Ông chưa từng bán linh hồn cho ác quỷ. Linh

hồn của ông vẫn là của ông. Đúng vậy. Ông là con người. Máu vẫn còn đỏ. Chẳng phải như vậy sao?

Ngón tay Lôi Thần lần mò lên bụng, tìm tới vết thương. Cảm giác ấm nóng truyền tới đôi bàn tay run run. Ông đưa bàn tay lên ngang mặt mình.

Máu. Là máu. Máu đỏ tươi. Máu ấm nồng. Mùi màu quyến rũ ác quỷ. Ông, có còn đáng là con người không? Chỉ là nguy biến thôi.

-"Ba. Đại Thiên Sư. Xin người cứu ba tôi. Ba. Ba cố lên. Ba sẽ không sao đâu."

Vy Vy bên cạnh Lôi Thần, gào lên tuyệt vọng. Ken nằm bên dưới, nhìn cô đau xót. Wind nhìn cô, bất lực.

Kịch độc đã lan nhanh. Vết thương rất sâu. Nhìn sắc mặt tím tái kia cũng đoán được là ai sắp tới.

Gió u u thổi, làm lòng người nào nề. Vy Vy cuống quýt nhìn ba, miệng không ngừng gào thét kêu cứu. Quỷ Vương trên ngai lộ rõ nét khinh thường nham hiểm. Chết tiệt. Làm hỏng hết kế hoạch của ông ta. Lôi Thần. Đừng trách ta vô tình. Đợi xong việc, ta nhất định đối xử tốt với mẹ vợ người.

-"Vy Vy. Ta xin lỗi. Ta đã sai."

Lôi Thần đau đớn nắm chặt bàn tay Vy Vy. Ngay lúc này, nhất định phải nói hết với cô bé.

-"Ba. Ba đừng nói nữa. Ba nhất định không sao."

-"Ba... Là ba hám lợi. Là ba nghe lệnh Quỷ Vương. Nhưng... Khoảng thời gian nuôi nấng con, ba rất vui."

-"Ba... Con biết ba không lừa con. Bất quá con tin ba không phải người xấu."

-"không. Ba đích thị là người xấu. Nhưng Vy Vy, ba là thật lòng thương yêu con. Mẹ con trong tay Quỷ Vương. Con nhất định phải cứu bà. Bà là thật lòng thương yêu con. Không hề biết ba toan tính."

-"Con hứa. Con sẽ cứu mẹ. Ba. Ba cố gắng lên. Wind. Ông làm ơn cứu ba tôi. Nhanh lên."

-"Không kịp... Vy Vy. Có chuyện này ba muốn nói. Con nhất định phải đánh thắng Quỷ Vương."

-"Con hứa... Ba... Con hứa..."

Vy Vy nức nở khóc. Lôi Thần yếu ớt cười. Như vậy, xem như đã an lòng. Nguyệt Lan. Đời này xem như ta tạ lỗi với em.

Lời đã nói.

Nước mắt đã rơi.

Gió đã thổi.

Máu đã khô.

Tất cả nhạt nhòa.

Hoà vào dĩ vãng.

Cho ta một chén vong tình thủy

Đổi lấy một đời không bi thương

Cho dù ta có uống say

Cho dù tim ta có tan nát

Cũng sẽ không thấy ta rơi lệ nữa

-"BAAAAAAAAAAAAA"

Gào khóc. Tiếc nuối. Vy Vy ngồi đó. Chỉ biết ôm xác Lôi Thần mà khóc. Khuôn mặt Lôi Thần đầm nước mắt của Vy Vy. Xót xa. Đau đớn.

-"Vy Vy."

Ken cố nhịn đau, bước tới chỗ Vy Vy. Vết thương sau lưng dường như muốn rách ra lần nữa. Thế nhưng nào có đau bằng Vy Vy. Trái tim trong tay đã lạnh. Khuôn mặt Lôi Thần như điểm nét cười.

-”Ken.”

Vy Vy ôm chầm lấy Ken, nước mắt chảy dài. Cô đã ngồi bệt xuống đất từ lúc nào. Nước mắt rơi lã chã. Cô không muốn. Cô không cần. Cô không có nghi ngờ ba cô. Cô chỉ là diễn kịch mà thôi. Ba cô có sao lại đối xử với cô như thế? Bất quá cô đập đầu tạ lỗi với ba. Ba cô nhất định sẽ tha thứ. Ba cô nhất định sẽ tha thứ. Ba cô rất thương cô.

.....

Đứa trẻ lên 2 bập bẹ gọi ba. Khuôn mặt lãnh đạm có chút giật giật.

-”Ba... Ba...”

Tiếng nói non nớt, vuốt ve lấy tâm hồn người đàn ông trung niên. Tất cả, dường như đã bắt đầu.

...

Nhóc con 5 tuổi, đưa ánh mắt ngây thơ nhìn ba. Người đàn ông, lúc này có chút vui cười. Nét cười hiền hậu như cười với con thơ. Nét cười xoa mát tâm hồn thơ trẻ.

-”Ba. Ba tới đón Vy Vy sao?”

Vấp một hòn đá. Tiếng khóc cất lên.

-”Ba xin lỗi. Ba xin lỗi Vy Vy. Đừng khóc. Bất quá ba đi mua kem cho con.”

-”Được. Ba ba.”

Đứa con gái vừa khóc nức, giờ đây cười vui sướng. Nụ cười tinh khiết như sương mai.

.....

-”Hừ. Các người diễn trò đã xong chưa?”

Quý Vương hừ lạnh một tiếng, cất giọng lạnh băng.

-”Người... Là có ý gì?”

Trống ngực Ken đập thành thịch.

-”Ý gì. Đương nhiên là đem các người bắt giam.”

-”Người... Rõ ràng đã nói...”

-”Có sao? Ta không nhớ.”

Ken tức run người, nắm chặt tay nhìn Quý Vương. Hắn ta là đang lật lọng. Chuyện này...

-”Mọi người... Có thể hay không... giúp ta bảo vệ nhân gian.”

Ken quay lại phía mọi người, cất tiếng trầm bổng hỏi.

Mọi người chỉ đứng đó nhìn Ken.

Ánh nhìn khó hiểu.

Ánh nhìn dán chặt vào cậu

Rồi không ai bảo ai, tất cả mọi người đều nắm chặt vũ khí, ra chiều sẵn sàng.

-”Mọi người... Đã làm phiền.”

-”Ken. Cậu không phải đã quên chúng ta đến đây, vốn đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Ken cảm động nhìn khắp lượt. Bằng hữu muôn phương. Kiếp này cậu sống không uống.

33. Chương 33

CHAP 33: Tử chiến.

Quỷ Vương có lệnh. Những kẻ phản tặc hôm nay, giết không tha một tên.

Tiếng xung phong, tiếng gào thét vang lên khắp mọi nơi. Tiếng binh khí va chạm nhau. Đây đó bập bùng ánh lửa. Cư dân địa phủ không dám nhúc nhích, đứng im nhìn về đám bụi xa xa.

Phía bên Ken tả xung hữu đột, tất cả mọi người đều chiến đấu một cách quyết liệt. Bảo vệ nhân gian.. Chính là bảo vệ gia đình.

Phía Quỷ Vương cũng không kém phần hăng máu. Quỷ vương đã treo thưởng lớn. Đương nhiên làm sao có thể bỏ qua. Bọn họ là quỷ. Thế nhưng cũng rất cần tiền. Đã là tiền, nhuộm thêm chút máu có là gì?

Quỷ Vương nghiêm nhiên ngồi thưởng trà, xem trận chiến như xem kịch. Hắn ta nhìn thấy Ken đang đánh nhau với Lão Nhị. Lão Nhị đương nhiên làm sao có thể là đối thủ của Ken. Thế nhưng thương thế của Ken chưa khỏi. Khó trách mồ hôi lạnh lại vã ra thế kia.

Quỷ Vương cười khẩy. Nhìn Ken rút binh khí, sử dụng pháp thuật chiến đấu. Được. Rất thông minh. Sẽ không động đến vết thương. Lão Nhị cũng nhanh chóng bị đánh bại. Quỷ Vương nheo mắt.

-"gọi Satan tới đây."

Lệnh ban ra, một tên hấp tấp chạy đi gọi người. Thế nhưng Quỷ Vương đã mất cảnh giác. Satan vốn đã nhanh chóng đi cứu em gái Tiểu Ngọc. Đã an phận cho em gái mình ở trong chỗ đám cư dân kia, một mình xông vào ứng phó cho Ken.

Nhìn thấy Satan bên dưới tung chảo đánh bay một tên định đánh lên Ken, Quỷ Vương đã biết chuyện gì xảy ra. Chết tiệt. Ngày hôm nay đã có 2 tên phản bội. Chờ tới khi xong việc, chắc chắn sẽ xử phạt thân nhân 2 tên kia thậm tệ.

Quỷ Vương nhin một lúc, tức giận một lúc, cuối cùng cũng không thể không nhìn ra phía khác, sững người.

Người của Quỷ Vương đang dần bị đánh bại. Ở phía này, Lão Tam bị một đám mây thiên sứ xúm lại tấn công, nhanh chóng tiêu diệt. Phía bên kia Wind dùng phép, đánh bay mấy tên ác quỷ.

Chết tiệt. Quỷ Vương gầm lên một tiếng. Một bọn ăn hại. Ông ta cuối cùng cũng là phải xuất chinh.

Quỷ Vương đứng dậy, dùng phép bay về phía trước.

Vy Vy ngồi đó, ôm xác ba mình. Khóc không còn được nữa. Ba cô đang lạnh dần trong vòng tay cô. Không đứng. Ba là đang ngủ thôi.

Ánh mắt đờ đẫn của Vy Vy nhẹ buông xuống nền đất. Đúng lúc trên nền in ảnh một tên quỷ đang cầm đao đánh lên cô.

Ngây ngốc. Vy Vy không hiểu sao lúc đó mình lại ngược mắt lên. Bất gặp Quỷ vương đang lao như bay về phía Ken và Satan. Đôi mắt trong veo của cô lúc này, bỗng nhiên nhắm lại.

Tên Quỷ vừa định đánh lên Vy Vy, lúc này đang mừng thầm. Giết được Thái tử Phi, chắc chắn tiền thưởng sẽ rất lớn. Thế nhưng, đúng lúc lưỡi đao chạm xuống vai Vy Vy, Tên quỷ kia lập tức cảm nhận được một lực rất mạnh, đẩy bay hắn ra. Ngay sau đó, rất nhanh, thân thể hắn nát tươm, máu cùng thịt rơi lộp bộp xuống đất.

34. Chương 34

CHAP 34: Chuyện xưa.

-"Sức mạnh này..."

Wind đang đánh bỗng nhiên dừng tay. Ánh mắt đột nhiên rơi trên Vy Vy. Sức mạnh này... sao có thể...

Bàn tay run run, khuôn mặt thất thần. Wind không màng tới xung quanh nữa. Đứng thấy chất xung quanh không kéo được sự để tâm của hắn trở lại.

Khuôn mặt Vy Vy khuất trong bóng tối. Satan dường như cũng cảm nhận được sức mạnh từ Vy Vy. Quay đầu nhìn lại đã chỉ còn thấy nụ cười bí hiểm trên môi cô. Vy Vy từ từ đứng dậy, ngay lập tức lao vút tới, chắn trước mặt Ken cùng Satan.

- "Người là bị ai bắt mất hồn đi vậy Satan?"

Sa Sa lên tiếng, quay lại mỉm cười với Satan. Ngay sau đó, đưa một tay ra sau, đỡ lấy chưởng lực từ Quỷ Vương.

Quỷ Vương ngay lập tức bị hất văng ra sau.

- "Sa Sa. Là người sao?"

Satan thất thần lên tiếng. Wind từ đâu hấp tấp bay tới, chớp lấy vai Sa Sa

- "Sa Sa. Là em đúng không?"

- "Gượm đã." Ken bắt đầu nóng mắt. Cái lão già này. Sao tự nhiên lại chớp lấy vai vợ của cậu chứ? Ken nhất quyết chen vào giữa Wind với Sa Sa, bám lên tay hắn, nhất định tách hắn với cái người mà cậu đang định ninh là vợ mình kia.

- "Thằng nhóc kia. Tránh ra cho ta."

Wind chịu không nổi. Quay sang càu với Ken. Cái thằng nhóc này, tự nhiên ngăn cản chuyện tốt của hắn.

- "Cái gì? Ông đang sàm sỡ vợ tôi đấy?"

- "Vợ cái gì? Đây là người ta yêu?"

- "Cái gì? Đồ háo sắc. Đánh chết người."

Ken với Wind chỉ choé mắt một góc. Quên mất chính sự. Satan phía bên sau chảy dài mấy gạch đen trên mặt. Hai tên này... Rốt cuộc đang làm cái trò gì vậy chứ?

- "Hai người..."

Sa Sa nheo mắt một cái, nét mặt sa sầm. Ngay sau đó, Ken cùng Wind cảm nhận được sức ép từ không khí xung quanh mình đánh bật thân mình ra. Cả 2 bay ra xa một đoạn, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng.

- "Vy Vy."

- "Sa Sa"

Sa Sa từ từ nhìn 2 người, trái tim không khỏi thót lên rung động. Đã biết bao nhiêu năm rồi.

Sa Sa từ từ bước lại gần phía 2 người, nghiêm nghị nhìn cả 2.

- "Cậu là Ken?"

- "Cái... Vy Vy. Em làm sao thế?"

Ken tròn tròn mắt nhìn Sa Sa, không tin nổi vào tai mình. Vy Vy hỏi cậu là ai sao?

- "Trả lời đi."

- "Cái... đúng.. Em không nhận ra anh sao Vy Vy?"

- "Tôi không phải Vy Vy. Tôi là mẹ nó."

Không khí xung quanh lập tức đông cứng. Chiến sự cũng đã ngưng. Bọn người còn lại bên Quỷ Vương đứng xung quanh đó, hầu hết đều là những tay chân thân cận của Quỷ Vương. Bọn chúng nhìn thấy Quỷ Vương bị đánh bật, có chút run sợ, thế nhưng cũng chạy tới, đứng sau Quỷ Vương. Một tên to giọng lên tiếng.

- "Tiện nhân. Các người đang giở trò gì?"

Hử? Tiện nhân? Sa Sa lừ mắt, khuôn mặt tranh tối tranh sáng trở nên đáng sợ. Cô liếc mắt một cái, làm tên kia rét run.

-”Các người... cho các người 3 giây. Lập tức BIẾN”

Chẳng cần tới giây thứ 2, tiền tướng đều trở nên vô dụng.

Quý Vương sa sầm nét mặt. Nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Ông ta tức giận. Thế nhưng chân tướng sự việc, ông ta cũng là rất tò mò.

Ken không để ý tới sự việc xung quanh nữa, hấp tấp hỏi.

-”Vỵ... Bà... bà là ai? Sao lại nhập vào vợ tôi?”

Sa Sa đảo tròn con mắt. Vỵ Vỵ trong người khẽ động dậy một chút. Có vẻ như đã nghe hết. Cũng tốt. Dem mọi chuyện nói hết ra.

Không chỉ có Ken đang há hốc miệng. Wind cũng đang kinh ngạc tột độ.

-”Ta? Chẳng phải đã nói rồi sao? Ta là mẹ nó. Người sao lại ngu ngốc như vậy?”

-”Nhưng... Nhưng là...”

-”Có từng nghe tới Đại Ma Nữ Sa Sa?”

-”Đã nghe. Ma nữ độc ác nhất. Nham hiểm nhất. Xuất chúng nhất.”

-”Ách. Cái đầu không có nha. Ta đâu có độc ác a. Đúng không Satan?”

Câu sau là Sa Sa quay lại cười nói với Satan. Satan nhất thời không thể không đảo tròn con mắt. Cái gì mà không độc ác chứ? Chỉ có điều độc đúng đối tượng thôi.

-”Vậy... Vỵ Vỵ... Cô ấy?”

-”Không sao. Nó còn thức.”

Ken tuyệt nhiên không hiểu lấy một chữ. Chuyện nhập hồn này, rốt cuộc là thể nào?

-”Không phải nhập hồn. Ta là bị phong ấn a.”

Sa Sa liếc mắt một cái, buồn bực lên tiếng.

-”Ách. Người đọc được suy nghĩ của con sao?”

-”Ta đương nhiên có thể. Đó chẳng qua cũng chỉ là một thủ thuật nhỏ thôi.”

Ken nhất thời không còn gì để hỏi, á khẩu im lặng. Chuyện này cậu rốt cuộc cũng không hiểu mô tê thể nào. Thế nhưng Sa Sa nếu về phía cậu, Quý Vương nhất định không có cửa chạy thoát.

-”Sa Sa... Em... rốt cuộc sao năm đó lại bỏ đi?”

Wind lúc này mới lên tiếng hỏi Sa Sa. Năm đó vốn ông đã định từ bỏ chức vị thiên sứ của mình, an bình sống bên cạnh Sa Sa. Vậy mà tự nhiên chẳng nói chẳng rằng, cứ nhiên biến mất.

Sa Sa này giờ đã cố không ngoái ngang đến Wind, dù cho tim có đập lạc nhịp, tuyệt đối không thể để cho hắn ta đắc chí. Chuyện năm xưa, đã không nhắc thì chớ, nhắc rồi không thể bỏ qua.

Wind hướng ánh mắt đau khổ nhìn Sa Sa. Cô tại sao lại lạnh lùng với hắn như vậy? Năm đó rõ ràng là rất mặn nồng. Đang đau đớn, đột nhiên thấy Sa Sa lừ mắt liếc mình một cái, đột nhiên chột dạ.

-”Cái tên tiểu tử nhà người...” Sa Sa gằm ghè trong họng, tay bẻ rắc rắc.

-”Sa Sa... Có gì từ từ nói a. Ta đâu có làm gì đâu?”

Sa Sa uỷ khuất bao nhiêu năm vì tên thiên sứ này. Đâu có dễ dàng bỏ qua như thế. Ken nhìn thấy ánh mắt cùng nụ cười nhếch lên đặc chí của Sa Sa, cố nhiên cũng cảm thấy rờn rợn, không tự chủ lê chân về phía sau.

-"OA."

"Bốp.. Binh... Bụp..."

-"Tiểu tử. Đánh chết người."

-"Oa oa. Tha mạng Sa Sa."

Khoảng chừng 15p sau, Wind ôm cái mặt sưng vù, uỷ khuất ngồi im một góc, nghe Sa Sa thuật lại chuyện năm xưa.

Năm đó, Sa Sa là nữ quý Thiên đường truy sát gắt gao nhất. Một Quỷ Vương đã là rất nguy hiểm, thêm một Sa Sa nữa, Thiên đường quả không cách gì khống chế.

Quỷ Vương vốn dĩ không mấy hoà hợp với Sa Sa. Cô ta tuy lợi hại, thế nhưng hành tung bí ẩn. Hành sự cũng rất khó hiểu. Còn nhất định không chung tay với Quỷ Vương. Chỉ cần là giúp hấn giết Sa Sa, là Thiên Đường hay ai cũng thế cả, hấn là muốn làm ngư ông đắc lợi.

Năm đó Wind vốn định hạ phàm sinh sống cùng Sa Sa. Lúc đó Sa Sa đã mang thai được 5 tháng. Sự phụ của Wind ra mặt vui mừng, tặng cho Wind một món quà. Dặn dò để cho Sa Sa mở, sẽ giúp bỏ thai. Wind mừng ra mặt, xuống phàm gặp người yêu, đem món quà cho Sa Sa. Sa Sa tin tưởng Wind hết mực, đương nhiên với sự phụ Wind cũng không cảnh giác. Vừa mở hộp quà ra, một luồng khói nhanh chóng thâm nhập vào cơ thể Sa Sa. Vốn chỉ cho rằng đó là để bỏ thai, Wind vui mừng về thiên đình, hoàn tất thủ tục. Ai ngờ bị sự phụ phản đối, nhốt hấn lại. 4 tháng 10 ngày sau, Wind trở về nhân gian thì không thấy Sa Sa đâu nữa.

Sa Sa vốn đã nghi ngờ sẵn từ lúc khói trắng xâm nhập vào người mình, sớm đã chuẩn bị. Cô nghiên cứu hết loại sách, cuối cùng cũng phát hiện ra, đó vốn là loại thuốc cực độc. Vạn bất đắc dĩ, Sa Sa buộc phải tự ép hết chất độc ra ngoài bằng phương pháp li thân. Phương pháp này là hi vọng cuối cùng. Thế nhưng lại có một nhược điểm. Người sử dụng phương thức này đồng nghĩa với tự phong ấn. Sa Sa cuối cùng cũng sử dụng lời nguyên xưa cổ, ép thời gian phong ấn đúng vào ngày sinh, nơi phong ấn chính là trong cơ thể đứa con của cô. Cô vốn dĩ tính toán rất kĩ. Đã nhờ người bằng hữu Nữ thần báo tử Saly, cũng là mẹ của Ely, chăm sóc đứa con của mình. Nào ngờ tất cả mọi kế hoạch đều bị Quỷ Vương biết được, hấn giết Saly, giao Vy Vy cho Phong thần.

Wind há hốc miệng. Hấn vốn dĩ nghĩ xưa kia sự phụ ngăn cản hấn là do Đại thiên sứ không đồng ý. Không ngờ được ông ta lại nham độc đến như thế. Nắm tay nắm bắt, bầu vào da thịt. Wind hướng Sa Sa, nhẹ nhàng nói.

-"Xin lỗi."

Sa Sa vốn đang tức xì khói, nghe một câu như gió thoảng của Wind, trong lòng bỗng nhiên nhẹ bẫng. Suy cho cùng cũng không phải vì Wind.

-"Được rồi."

Sa Sa bất đắc dĩ gật đầu một cái. Cứ xem như cô xui xẻo đi.

Bỗng, vút một tiếng, Sa Sa đột nhiên cảm thấy đau nhói một bên hông.

-"SA SA!!!!!!!"

Wind hét lên một tiếng. Ken cũng ngỡ ngàng kêu lên. Quỷ ương ở một bên Sa Sa, tay nắm chắc thanh kiếm, nụ cười đều cang trên môi.

-"Người... đồ hèn."

Sa Sa giận dữ rít lên một tiếng. Lưỡi kiếm của Quỷ Vương hình như có độc. Hồng cô nhức nhối khó chịu. Cô nhanh chóng vung tay, đánh cho Quỷ Vương một chưởng đầy ám khí. Tưởng rằng mình người có độc sao? Độc của ta cũng là rất lợi hại a.

Quỷ Vương thét lên một tiếng, văng ra xa ngoài. Nơi bị bàn tay Sa Sa đánh trúng, y phục, áo giáp bị rách nát, in hằn dấu bàn tay thâm tím.

-”Bạch xà độc.”

Quỷ Vương thất kinh hét lên. Nguy rồi. Bạch Xà độc rất nổi tiếng trong giới Quỷ. Người bị trúng, nhanh chóng sẽ rời rạc từng mảng thịt như bị Phong. Quỷ Vương nhìn thấy Sa Sa, vốn đã xác định vận mình hôm nay kết thúc, thế nhưng có chết cũng không thể chết một mình. Hắn nhân cơ hội mọi người không để ý, lên đâm Sa Sa một kiếm kịch độc. Ai ngờ lại bị Sa Sa dùng bạch xà độc.

Sa Sa ngã về phía sau, ngay lập tức ngã vào cánh tay Wind.

-”Sa Sa. Em làm sao vậy? Sa Sa”

-”Có độc.”

Sa Sa khe khẽ đáp, nhanh chóng dùng pháp lực của mình, đẩy chất độc. Thế nhưng đây là chất kịch độc. Một mình cô không thể nào đẩy được.

Wind nhìn cũng biết Sa Sa rõ ràng không thể đẩy độc một mình. Nhanh chóng giúp Sa Sa một tay. Ken ở một bên, bối rối không biết làm thế nào. Mọi người bên dưới, đánh xong cũng đã rủ nhau vào lâu đài cứu những tù binh của Quỷ Vương. Avi đã được My My đưa về nhà một người dân gần đó để Ely và Satan hỗ trợ chữa trị vết thương.

Quỷ Vương nhanh chóng suy tính. Hắn bây giờ đang hấp hối sao? Hơi thở hỗn hển, sức mạnh dần bị rút đi, trên người như ngàn vạn chiếc kim đâm xuyên. Bụng đói cồn cào, thế nhưng lại có cảm giác buồn nôn. Không được. Có chết hắn cũng không thể chết như thế.

Quỷ Vương suy nghĩ một hồi. Cuối cùng cũng chọn sử dụng Vong hồn. Vong hồn vốn là một phép thuật cổ xưa. Có thể dùng để giết chết một linh hồn bị phong ấn. Nhưng người sử dụng chiêu thức này, lập tức cũng sẽ tan vào hư vô.

Quỷ Vương sớm đã biết mạng mình không giữ được. Có chết hắn cũng phải kéo Sa Sa đi cùng.

Cơ thể Quỷ Vương đột nhiên phát sáng rực rỡ. Sa Sa đang nhắm mắt, không biết được ý đồ của Quỷ Vương. Wind lúc này cũng đang xuất khí giúp Sa Sa trị thương, không thể phân tâm. Ken chỉ vừa kịp ý thức được Quỷ vương phát sáng như ngọn lửa, đã nghe bên tai truyền đến một tiếng lao vút.

-”Sa Sa.”

Wind hét lên. Sa sa ngổ phía trước vừa mới phụt ra ngụm máu tươi.

-”Cái...”

Sa Sa chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi, nhanh chóng ngã xuống. Wind ôm chầm lấy Sa Sa

-”Sa Sa.. Em làm sao vậy?”

-”Vong hồn.”

Sa Sa thều thào. Wind nghe được, mặt mày tái mét. Hắn rõ ràng là đã nghe qua.

-”Không. Sa Sa. Em nhất định không sao.”

Wind thét lên, tay chân luống cuống, cố gắng đẩy chất độc trong người Sa Sa ra. Sa Sa lúc này, đột nhiên lại mỉm cười, vuốt vuốt mặt Wind, lau đi giọt nước mắt đang rơi.

-”Wind. Đừng khóc.”

-”Sa Sa. Đừng nói nữa. Em sẽ không sao đâu.”

-”Không được. Độc này một mình anh không thể đẩy ra. Wind. Em sẽ dùng chút linh khí còn lại đẩy ra. Anh phải hứa, nhất định phải cứu sống được con gái chúng ta.”

-”Đừng nói bừa. Sa Sa. Em sẽ không chết đâu. Sẽ không làm sao hết.”

-”Không kịp mất. Wind. Có câu này em rất muốn anh biết. Em.. thật lòng rất yêu anh.”

-”Sa Sa. Anh cũng yêu em. Rất yêu em. Cả đời này chỉ có một mình em. Sa Sa... em cố gắng lên.”

-”Wind. Tạm biệt.”

Sa Sa mỉm cười. Một giọt nước mắt rơi ra. Cả đời này, suốt mấy nghìn năm dài đằng đẵng, cô vẫn là rất hạnh phúc được biết Wind. Wind của cô. Wind đáng thương.

Thân thể Sa Sa loé sáng. Ánh sáng mát dịu như xoa mát nỗi đau. Ánh sáng có chút mông lung huyền ảo. Một đợt khói trắng từ cơ thể Sa Sa thoát ra.

Ngay sau đó, ánh sáng yếu dần, biến mất.

Sa Sa đã vĩnh viễn ra đi.

35. Chương 35: Chương 35 (end)

CHAP 35:Ending

2 năm sau:

-”48...49...50...Các người đã trốn kĩ chưa vậy? Ta mở mắt ra đây nhé.”

Vy Vy dụi dụi mắt, quẩn quanh tìm kiếm. Cô nheo nheo mắt, nụ cười đắc chí toạ lạc trên môi. Cô hôm nay rút kinh nghiệm mấy lần trước, không để cho 3 đứa nhóc tinh nghịch kia làm mình thất điên bát đảo vì tìm kiếm, đã cố ý cho 2 đứa con của mình mặc áo màu đỏ chói.

Đảo mắt nhìn quanh quất, sắc đỏ đập ngay vào mắt cô. Ở trong bụi rậm kia.

Vy Vy cố nín một tiếng rên phấn khích, đi vòng ra phía đằng sau bụi cây.

-”Thiên Thiên, Tiểu Bạch, Hạo Nhiên. Các người ở đâu?”

Bọn nhóc, 2 gái một trai, cư nhiên cho rằng người đang đi tìm kia nhất định không tìm ra mình, khúc khích cười trong bụi cây. Nào ngờ, đang đắc chí liền cảm nhận được một cánh tay to khoẻ, nhắc bổng cả 3 lên.

-”Các người làm gì ở đây hử?”

Ken nheo mắt, lên tiếng hỏi. Vy Vy từ đằng xa, nhìn thấy Ken, liền cười tươi, vừa gọi tên anh, vừa chạy tới.

-”Vy Vy. Em lại cùng bọn nhóc chơi trốn tìm sao?”

Vy Vy nhe răng với Ken một cái.

-”Là vì ở trong phòng chán lắm.”

-”Nhưng sức khoẻ em còn yếu.”

-”Yếu cái gì nữa? Chỉ là khó sinh thôi. Hơn nữa cũng đã là 2 năm rồi a.”

Nhắc tới yếu, Vy Vy ngay lập tức xù lông lên. Cô chỉ là 2 năm trước bị thương, có chút ảnh hưởng nên khó sinh thôi. Ken lại quan trọng hoá vấn đề, nhất định bắt cô nghỉ ngơi. Trên đời này, Vy Vy có trốn mất dùng kính lúp soi chắc chắn cũng không thể tìm được người nào có thời kì nghỉ ngơi hậu sinh dài như cô a.

-”Được rồi. Vào trong đi. My My cùng Avi đang đợi.”

Vy Vy vui vẻ gật đầu. My My cùng Avi 1 năm trước đã cùng nhau đi thiên đường một chuyến. Chất độc của Avi ngày càng lấn sâu, nhất thời không thể chữa. Cha Vy Vy, tức thiên sứ Wind, đã đưa hai người lên thiên đường tiện việc chữa trị. 2 người gửi con gái Thiên Thiên cho Vy Vy trông chừng. Nay là đã trở

về. Bữa tiệc nhỏ hôm nay là để chào mừng 2 người về nhà.

-”Ba. Mẹ.”

Thiên thiên ngượng ngịu, theo lời Vy Vy, cất tiếng chào đôi nam thanh nữ tú đang tươi cười trước mắt. Lúc ba mẹ đi, nó cũng chỉ mới được một tuổi.

My My nhìn thấy con gái, nhất thời xúc động, ôm lấy con khóc toáng lên.

-”Này Này. Cậu làm sao thế hử? Doạ mất con đỡ đầu của tớ.”

Vy Vy ở một bên trách mắng. My My nghe thế gạt nước mắt.

-”Vy Vy. Cậu một năm qua sống tốt chứ? Tớ rất nhớ cậu a.”

Vy Vy mỉm cười nhìn My My. Cô bạn nhỏ này của cô, đến chết cũng không bỏ được thói trẻ con này. Vy Vy trước nay vốn là yêu thích tính cách này của cô.

Căn phòng bếp rộng rãi trong ngôi biệt thự rộng rãi tiếng cười. Cả khu vườn như cũng sáng láng hơn nhiều. Những nếp hoa hồng tươi mắt nở rộ, như chào đón một thế hệ.

Ken tựa lưng vào cửa sổ trong phòng bếp, chuyện phiếm vui vẻ cùng Avi. Cảnh đẹp như tranh vẽ. Người rộng rãi vui cười. Tất thấy chỉ như mọi chuyện với bắt đầu.

NGOẠI TRUYỆN

Ngoại chuyện: Đám nhóc nhà họ Đinh

1.

-”Ba...”

Tiểu Bạch lạch bạch chạy tới chỗ Ken, gọi ba về bí ẩn.

-”Con gái.Có chuyện gì sao?”

-”Có a. Con nghe Ông ngoại giải thích từ bao dưỡng. Ông ngoại có nói, đưa tiền cho ai đó để người đó sinh sống đó gọi là bao dưỡng.”

Ken ra chiều suy nghĩ một lát, sau đó đáp.

-”Đúng.”

-”VẬY. Ba. Con và anh Hạo Nhiên, tết nào cũng đưa hết tiền lì xì cho ba mẹ. Cũng là bao dưỡng phải không?”

Ken: =.=”

2.

Nhóc Hạo Nhiên 5 tuổi, chạy vào nói với Vy Vy

-”Mẹ. Sau này con sẽ bảo vệ mẹ.”

Vy Vy có chút ngạc nhiên. Cậu nhóc này, ngày nào cũng bị Ken nhồi nhét chuyện Nam tử hán, đại trượng phu. Còn nói cái gì mà phải biết bảo vệ nữ nhân yếu đuối. Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của đứa con trai, Vy Vy kìm không được, ôm lấy Hạo Nhiên, cảm động nói

-”Được rồi a. Nam nhi phải như vậy a.”

-”Đúng rồi. Ba nói. Nam nhi có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Vy Vy lập tức sa sầm mặt, ngồi thu lu một góc vẽ vòng tròn. Gì vậy? Hoá ra muốn làm nam nhi vì kiếm tiền sao?

Ngoại truyện 2: Chuyện tình.

Hạo Nhiên lớn lên, trở thành một cậu bé rất lanh lợi. Là hot boy của trường đang theo học. Là người không chút khuyết điểm. Nhưng mà, Nói ra cũng thật xấu hổ. Nam nhân này mê tiền hết mực.

Hạo Nhiên cùng Thiên Thiên kết đôi, qua bao sóng gió mới có thể đến bên nhau, tình cảm nồng nàn không kể xiết.

Hạo Nhiên cư nhiên rất yêu Thiên Thiên. Cưng chiều cô hết sức. Thiên Thiên đối với Hạo Nhiên cũng là một lòng một dạ. Một hôm, Thiên Thiên nhẹ nhàng nép vào người Hạo Nhiên

-”Hạo Nhiên. Anh rất hám tiền.”

-”Đúng.”

Hạo Nhiên không do dự trả lời.

-”Vậy chọn em với tiền. Anh chọn bên nào?”

Hạo Nhiên không suy nghĩ, nói luôn.

-”Em”

-”Thật sao?” Thiên Thiên trong lòng ầm ập.

-”Đúng. Tiền anh không có, vẫn còn tiền em.”

Thiên Thiên, ngay lập tức, chẳng nói chẳng rằng nhìn Hạo Nhiên với ánh mắt nhìn ác quỷ.

Hạo Nhiên bật cười, hôn lên môi Thiên Thiên.

-”Ngốc. Làm gì có gì quan trọng hơn em.”

***** THE END *****

36. Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Đám nhóc nhà họ Đinh

1.

-”Ba...”

Tiểu Bạch lạch bạch chạy tới chỗ Ken, gọi ba về bí ẩn.

-”Con gái.Có chuyện gì sao?”

-”Có a. Con nghe Ông ngoại giải thích từ bao dưỡng. Ông ngoại có nói, đưa tiền cho ai đó để người đó sinh sống đó gọi là bao dưỡng.”

Ken ra chiều suy nghĩ một lát, sau đó đáp.

-”Đúng.”

-”Vậy. Ba. Con và anh Hạo Nhiên, tết nào cũng đưa hết tiền lì xì cho ba mẹ. Cũng là bao dưỡng phải không?”

Ken: =.=”

2.

Nhóc Hạo Nhiên 5 tuổi, chạy vào nói với Vy Vy

-”Mẹ. Sau này con sẽ bảo vệ mẹ.”

Vy Vy có chút ngạc nhiên. Cậu nhóc này, ngày nào cũng bị Ken nhồi nhét chuyện Nam tử hán, đại trượng phu. Còn nói cái gì mà phải biết bảo vệ nữ nhân yếu đuối. Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của đứa con trai, Vy Vy kìm không được, ôm lấy Hạo Nhiên, cảm động nói

-”Được rồi a. Nam nhi phải như vậy a.”

-“Đúng rồi. Ba nói.Nam nhi có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Vy Vy lập tức sa sầm mặt, ngồi thu lu một góc vẽ vòng tròn. Gì vậy? Hoá ra muốn làm nam nhi vì kiếm tiền sao?

Ngoại truyện 2: Chuyện tình.

Hạo Nhiên lớn lên, trở thành một cậu bé rất lanh lợi. Là hot boy của trường đang theo học. Là người không chút khuyết điểm. Nhưng mà, Nói ra cũng thật xấu hổ. Nam nhân này mê tiền hết mực.

Hạo Nhiên cùng Thiên Thiên kết đôi, qua bao sóng gió mới có thể đến bên nhau, tình cảm nồng nàn không kể xiết.

Hạo Nhiên cư nhiên rất yêu Thiên Thiên. Cưng chiều cô hết sức. Thiên Thiên đối với Hạo Nhiên cũng làm một lòng một dạ. Một hôm, Thiên Thiên nhẹ nhàng nép vào người Hạo Nhiên

-“Hạo Nhiên. Anh rất hám tiền.”

-“Đúng.”

Hạo Nhiên không do dự trả lời.

-“Vậy chọn em với tiền. Anh chọn bên nào?”

Hạo Nhiên không suy nghĩ, nói luôn.

-“Em”

-“Thật sao?” Thiên Thiên trong lòng ầm ập.

-“Đúng. Tiền anh không có, vẫn còn tiền em.”

Thiên Thiên, ngay lập tức, chẳng nói chẳng rằng nhìn Hạo Nhiên với ánh mắt nhìn ác quỷ.

Hạo Nhiên bật cười, hôn lên môi Thiên Thiên.

-“Ngốc. Làm gì có gì quan trọng hơn em.”

ooOoo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-quy-ben-em>